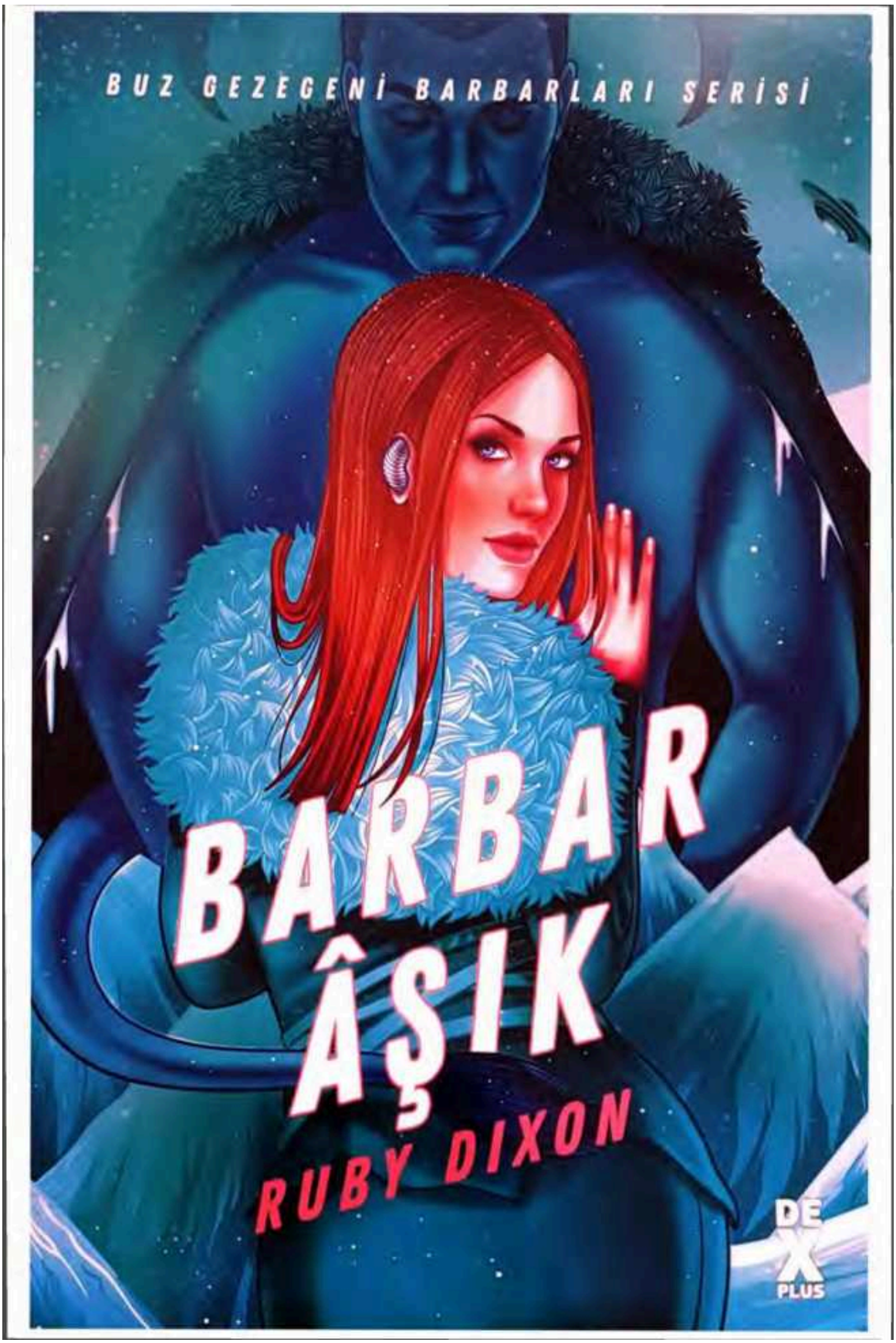

BUZ GEZEGENİ BARBARLARI SERİSİ
BARBAR
AŞIK
RUBY DIXON
DEX PLUS

MİLYONLARCA'

OKURA ULAŞAN i *ROMANTİK BİLİMKURGU* ***SERİSİ ÜÇÜNCÜ KİTABI*** üjg

İLE ALEV ALIYOR *

BARBAR AŞIK

Kira, bu yabancı gezegende Kimseyle eşleşmeyi düşünmüyordu. En azından»kendine söylediği buydu. Fakat bu soğuk gezegenin onun

için bambaşka planlan vardı...

“Buzlarla kaplı bu gezegende mahsur kalmış biri olarak, yeni bir yuva bulduğum için mutlu olmalıydım.

İnsan kadınları burada el üstünde tutuluyor ve dev uzaylılardan biri - flörtöz, çekici, göz kamaştırıcı biri- açıkça beni istiyor.

Aehako’yu geri çevirmek kolay değil çünkü onu boynuzlarından yakalayıp kürklerine sürüklemeyi

<3

her geçen gün daha da fazla istiyorum.

Ama sakladığım büyük bir sır var.

Dahası, beni kaçıran uzaylıların kulağımdaki çevirici sayesinde beni bulmaları da an meselesi. Varlığım bu gezegendeki herkesi riske atıyor. Bu konuda bir şey yapmak zorundayım.

1 i

Yine de, kurduğum bu yeni hayattan ve her şeyden çok arzuladığım o adamdan vazgeçebilecek miyim?

BARBAR ÂŞIK

RUBY DIXON

Çeviren* Güneş Ç!g^{a}y

Düzenleme

Ny.ozlem

BAOUIN

Facebook’ta Blue Barbarian Babes grubunu fedakârlıkla yöneten Kim, Jo Ann ve Dawn için.

Yaptığınız her şey için teşekkür ederim!

Siz üçünüz, internette barbarlar hakkında konuşmaya benden daha istekli olan yegâne kişiler olabilirsiniz.:)

BAOUIN

BİRİNCİ BÖLÜM

BAOUIN

- Kira
- Aehako
- Aehako
- Kira
- Aehako
- Kira
- Aehako
- Aehako
- Kira
- Aehako
- Kira

- Kira
- Aehako
- Kira
- Aehako
- Kira
- Kira
- Aehako
- Kira
- Harlow
- Aehako
- Kira
- Aehako
- Kira
- Kira
- Kira
- Aehako
- Kira
- Aehako
- Kira
- Aehako
- Kira
- Aehako
- Kira
- Aehako
- Yazarın Notu
- Barbar Âşık Karakterleri

Kira

İki mağara uzaktan, ıslak sevişme sesleri ve bir kadımn inlemesini duyuyordum. "Yüce Tanrım! Evet, öyle" diye inliyordu Nora. "Bana öyle şaplak at!"

Çeviricimden yumuşak bir şaplak sesi yankılanınca inleyerek o nefret ettiğim aygıtın üzerini ellerimle kapattım. Yan tarafıma dönüp onu çul çaputtan yaptığım yastığa bastırmaya çalıştım ama tek becerebildiğim, çeviriciyi kulak kanalıma iyice batırmak oldu ve kafamın içine keskin bir acı yayıldı. Ben de mecburen sırtüstü yatıp bekârlar mağarasımn kayalık tavanma gözlerimi diktim.

"Devam et benim kocaman, güçlü, seksi canavarım" diye tekrar bağırdı Nora.

Dagesh olarak da bilinen kocaman, güçlü, seksi canavar, "Hıı-ınnnğğğ" diye yanıtladı. Daha da kötüsü, başka bir kadımn kıkırdadığım duydum ve sonra kalabalık yüzünden Nora ve eşi ile aym mağarayı paylaşan Stacy ile Pashov da sevişmeye koyuldular.

îyyyh.

Bu çeviriciden nefret ediyordum. Nefret, nefret, nefret ediyordum. Ağzıma yapışan tüyleri umursamadan yastığı yüzüme bastırdım. Her konuşmayı olduğu gibi tercüme etse gene iyiydi. Yok, hayır. Üstüne bir de sesleri şiddetlendiriyordu. Bu yüzden her şaplağı, her inlemeyi, her homurtuyu, her öpücüğü... Her şeyi duyuyordum.

Üstelik kabile mağaralarında son zamanlarda çiftleşen çiftleşe-neydi. Buraya düşen biz insanlar, uzaylıların *khui* dediği şeyi yutmak zorunda kalmıştık. Atmosferin bizi öldürmesine engel olarak

Ninova

bu gezegende yaşamamızı sağlayan ortakyaşar bir yaratıktı bu. Elbette, *khui*'nin yan etkilerinden biri de kiminle ve ne zaman çiftleşeceğimize karar vermesiydi. Üstelik buna engel olmamıza imkân yoktu.

Sa-khui olarak bilinen uzaylı kabilesindeki erkeklerin sayısının kadınlardan dört kat fazla olduğunu düşünürsek, çiftleşme üstüne çiftleşme gerçekleşmesine şaşırmıyordum. Buraya düşen gemiden kurtulan on iki insan kadından altısı çiftleşmişti.

Ben... onlardan biri değildim.

Khui'm sessiz kaldığı için kendimi kimi zaman reddedilmiş gibi hissetmemek zordu. Khui sadece mükemmel eşini bulduğunda titreşmeye başlıyordu. Biraz kedi mırlamasına benzer bir şeydi ama melodisi de vardı. Uzaylılar buna "yankı" diyordu ve bir erkek sadece dişisine ya da dişi, erkeğine yankılanıyordu. Bu anlık eşleşmeye rağmen, çift olan herkesin bir anda yüzünde güller açmaya başlıyordu. Georgie, kabilenin lideri olan uzaylısı Vektal'e tapıyordu. Arkadaşım Liz, eşi Raahosh'a karşı çok korumacıydı. Stacy ve Marlene, hatta şu ağlak zırlak Ariana bile erkeklerini seviyorlardı. Şimdi de şu seksi "şaplak" seslerine bakarsak Nora'nın da eşinden hoşlandığı açıktı.

Geriye kalan "artık" kızlar -yani çift olmayanlar- birlikte mağaranın tekine doluşmuştuk. Şansıma, bir perdeyle kapayarak az da olsa mahremiyet bulabildiğim bir köşeyi kapmıştım. Sesleri çok fazla bastırmıyordu. Hâlâ her şeyi duyabiliyordum... Örneğin o anda Claire'in yaptığı gibi, birinin bir erkeği ziyaret etmek üzere gizlice dışarı sıvıştığını.

Claire durağanlık tüplerindeki kızlarından biriydi, bu yüzden onu diğerleri kadar iyi tanımıyordum. Uzaylılar tarafından kaçırıldığımızda birkaçımızı çevrelerinden habersiz kalacakları şekilde, duvara sabitlenmiş durağanlık tüplerine hapsetmişlerdi. Geri kalanımız ise -Liz, Georgie, ben ve birkaç kişi daha- hayvanlar gibi kirli ve kalabalık bir bölmeye tıkıştırılmış, haftalarca orada yaşamıştık. Böyle durumlarda aranızda bir bağ kurulur, bu yüzden onları özlüyordum.

Claire'i onları tanıdığım kadar iyi tanımıyordum. Sonuçta diğer kızlarla haftalarca ısınmak için birbirimize sarılmış, kar eritip içmek için

çabalamıştık. Bir bakıma, geri kalanımız hayatta kalmak için mücadele ederken, onların her şeyden habersiz öylece uyumalarına gıcık kapmıyor değildim. Gerçi bu onların suçu değildi ve onlar da bu kaçırılma nedeniyle bizim kadar şoka uğrayıp travma-tize olmuş durumdaydılar. Biz sadece bu şartlara daha uzun süre katlanmak zorunda kalmıştık.

Claire'i hayalimde canlandırmaya çalıştım. Küçük, güzel yüzüne çok yakışan peri stili kesilmiş, açık sarı ve yumuşacık saçları vardı. Son derece sessiz bir kızdı, Ariana gibi sulu gözün teki değildi. Ve o da benim gibi yankılanmamıştı.

O hâlde uzaylılardan biriyle sevişmek için gizlice dışarı sıvışmasına kesinlikle anlam veremiyordum. Hangisi olduğunu da bilmiyordum ama beni endişelendirmişti. Baskı mı görmüştü? Güvende olmak için bedeninden vazgeçmesi gerektiğine mi inandı-rılmıştı? Mağaradaki bekâr erkekler fazla cüretkâr davranıyor ve kızlar onları geri çevirmekten mi korkuyordu?

Sabah onunla konuşmayı kafama koydum. Buradaki tüm kızlardan kendimi sorumlu hissediyordum. Durağanlık kapsüllerinden ilk çıkan kızlardan biriydim, bu yüzden en kıdemlileri benmi-şim gibi hissediyordum. Georgie gayri resmi liderimiz olmasına rağmen insan kızlarımızın mağara annesi ben olmuştum. Ve onların suistimal edilmesinden endişeleniyordum. Sonuçta, Vektal'in halkı bizi bağrına basmış olsa da, hâlâ onların geleneklerine ve dünyalarına yabancıydık. Dikkatli olmaktan zarar gelmezdi.

Daha fazla sevişme sesi yükselirken gürültüyü bastırmak için yastığımı çeviricime bastırdım ve herkesin uykuya dalmasını bekledim.

Geç saatlere kadar uyuyamadığım için, uyandığımda gözlerim kan çanağı gibiydi ve esneyip duruyordum. Kulağıma cerrahi

Nirldva

operasyonla takılan çeviricinin üzerine bütün gece bastırdığım için kulaklarım ağrıyordu ve bitkindim. Yataktan kalkıp bekârlar mağarasının

ortasındaki ateş çukurunun başına oturdum. Megan bir çubukla ateşi dürtüyor, Claire ise çiğ et parçalarını kızartıyordu. Bu buz gezegeninde pek sebze yoktu; bu yüzden yemeklerimiz et, balık ve daha fazla etten oluşuyordu. Bildiğimiz tek meyve ise temizlenme için kullanılıyordu. Seyahatte kullanılmak için saklanan bir tür ezilmiş tahıl ve demlenip içilen otlar vardı. Bunun dışında sadece et, et ve et tüketiliyordu. Damak tadınıza bağlı olarak çiğ ya da pişmiş. Liz, avcılar gibi çiğ yiyordu ama ben bir türlü bunu deneyememiştim. Korkağın teki olduğum için.

Claire'in yanma oturup bacaklarımı çeneme doğru çektim. “Günaydın."

“Aslında tünaydın desen daha doğru olur“ dedi Megan. Dal parçasının yanan ucunu inceledikten sonra tekrar ateşe sapladı. Megan normalde gayet iyimserdi, durum ne kadar kasvetli olursa olsun cesaretlendirici sözler söylerdi. Ama uzaylı mağaralarına geldiğimizden beri... içine kapanmıştı. Sessizdi.

Onun için de endişeleniyordum.

Claire sessizce bana bir çubuk ve sonra çiğ et parçalarıyla kaplı kocaman, taş bir tabak uzattı. Kahvaltımı hazırlamak için birkaç parçayı dikkatle çubuklara geçirdim ve sonra onları ateşin üzerine tuttum. “Sen aç değil misin Meg?“ diye sordum.

“Megan kendi etini çiğ yedi“ diye fısıldadı Claire.

Megan bana sadece incecik gülümsemekle yetindi.

“Miden benden daha güçlü demek ki" dedim. Cesaret verme konusunda iyi değilimdir.

“Pişince tadı kayboluyor“ dedi Megan ve tekrar ateşi dürttü.

Hakkı vardı. Vücudumuzdaki khui yüzünden fizyolojimiz de değişiyordu. Kokulara karşı daha az hassastık; mağaranın ortasında kükürt kokan bir kaplıca olduğu düşünüldüğünde bu, kötü bir şey değildi. Tat duyumuz da azalmıştı. Sa-khuiTerin hepsi etlerini çiğ olarak, seyahat tayınlarını ise bol

baharatlı şekilde yiyorlardı. Bazı insanlar uyum sağlamıştı. Bazılarımız ise sağlayamamıştık.

12

Ninova

Kebabımı alevlerin üzerine kaydırdım.

"Bu sabah Aehako uğradı" dedi Megan, çubuğuyla bir kömürü dürterek.

"Aehako ile ilgilenmiyorum" dedim anlamlı bir şekilde ve sonra kahvaltımın bir parçasını kemirdim.

"O seninle ilgileniyor ama." Bana baktı. "Onunla çiftleşirsen en azından kendi mağaran olur."

Kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyordum. "Onun için yankılanmadım ki."

"Bu birlikte olamayacağınız anlamına gelmiyor." Megan ciddiydi.

Şoka uğradım. "Sırf bir mağaram olsun diye bir erkekle yatacak hâlim yok. Ayrıca nereye gideceğiz? Başka mağara yok ki!" Etrafımızı işaret ettim. "Şu anda bile çiftler depo odalarında kalıyor."

Megan omuz silkti. "Burada Vektal'in Georgie'ye yaptığı gibi sana bakan bir adamın olması kötü bir şey olmayabilir. Hem Aehako iyi biri."

Yüzümün utançtan kızardığını hissediyordum. Aehako iyi biriydi. Yakışıklıydı da, bir uzaylı için yani. Ayrıca flörtözdü. Ve... Ama onun için yankılanmıyordum, bu yüzden hiçbirinin önemi yoktu. Megan, Vektal'in Georgie'yi koruduğunu düşünüyordu ama Georgie kendi başmın çaresine bakmayı bilirdi.

Bu da önemli değildi çünkü birbirlerine yankılanmışlardı. Şimdiyse çift olmuş ve tutkal gibi yapışmışlardı. Ayrıca Georgie hamileydi. .

Claire bu muhabbete sessiz kalmıştı ama erkeklerden bahsetmek bana istediğim fırsatı vermişti. Başka bir pişmiş tatsız et lokmasını yutup Megan'a anlamlı bir bakış atarak bizi biraz yalnız bırakmasını ima ettim. Ayağa kalkıp yatağına geri döndü, kürklere sarınarak duvara dönük uzandı. Bu konuya da yakın zamanda el atsam iyi olacaktı.

Bunun yerine Claire'in koluna dokundum. "Konuşabilir miyiz?"

Perileri andıran yüzünde temkinli bir bakış belirdi. Başım sallayıp onayladı.

Kulağımdan çıkan çeviriciyi işaret ettim. Kafamın yan tarafından çıkan metalden yapılmış bir deniz kabuğuna benziyordu. "Bunun ne işe yaradığını sana söylemiştim, değil mi?"

Claire yine başını sallayarak onayladı.

"Birçok konuşmayı duymamı sağladığını da söylemiş miydim? Ortalama bir insanın duyabileceğinden daha fazlasını?"

"Ne gibi?.." Sesi fısıltıdan halliceydi.

İyice sokuldum. "Bekâr kızların geceleri erkekleri ziyarete gittiğini mesela."

Yüzü öfkeyle kızardı ve ayağa fırladı. "Kendini annem mi sanıyorsun?"

"Ne? Ben... Hayır! Ben sadece..."

"Ben bir yetişkinim" dedi yumruklarını sıkarak ve bir an için bana vuracağını sandım. Öfkesine o kadar şaşırmıştım ki sesimi çıkaramadan bakakalmıştım. "Sırf canım istedi diye seks yapabilirim, biliyorsun. İstediğimi yapabilirim. Hem moralimi düzeltmek için biraz olsun rahatlamaya çalışıyorsam lütfen kusuruma bakma!"

"Claire, lütfen. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Kimsenin seni zorlamadığı..."

"Hepimiz senin gibi kendini beğenmiş, iffet kumkuması değiliz" diye homurdandı. Pişmiş etini yemeden ateşe fırlattıktan sonra mağaradan fırtına gibi çıkıp gitti.

Ağzım yediğim azardan dolayı hafifçe açık, öylece kalmıştım. Vay canına. Duygularım biraz incinmişti ama esasında bu kadar küçük, çekingen bir insanın böylesine şiddetli tepki vermesi beni afallatmıştı.

Hepimiz senin gibi kendini beğenmiş, iffet kumkuması değiliz.

Vay be.

"Konuşmanız iyi geçti bakıyorum" dedi Megan, yatağında dönüp bana bakarak.

"Ne derdi var bunun?"

"Biz reddedilenlerin derdiyle aynı" dedi Megan. "Sadece kendine bir yer bulmaya çalışıyor."

Sözleri karşısında biraz ürperdim. "Biz reddedilmedik."

Omuz silkti. "Kimseyle yankılanmadık. Bu yüzden kendini biraz reddedilmiş hissetmediğini söyleme."

Hissediyordum ama... neden öyle hissetmemem gerektiğini de biliyordum. "Cesaretini kaybetme" dedim ona. "Aile kurmak istiyorsan, bir noktada birisiyle yankılanacağına eminim. Şifacı bazen bu işin vakit aldığım söyledi." Bu aym zamanda benim neden yan-kılanamadığımı da açıklıyordu ama bu düşünceyi kendime saklıyordum.

Yumuşak, alaycı bir ses çıkardı. "Ben neden kimseyle yankıla-namadığımı biliyorum Kira. Beni teselli etmeye çalışmana gerek yok."

"Ne demek istiyorsun?"

Kürk yatağında doğruldu ve bir an için yüzünde inanılmaz derecede üzgün bir ifade belirdi. "Hamileydim, unuttun mu?" Eliyle karnına dokundu. "Bir hiçmiş gibi onu yok ettiler. Üstelik planladığım bir şey bile değildi. Sarhoş olduğum bir gecenin sonucuydu. Adamın soyadım bile bilmiyorum."

Tek laf etmedim. Onu yargılayacak hâlim yoktu. Geride bıraktığımız hayat çok uzun zaman öncede kalmış gibiydi.

"Ama hâlâ aklımdan çıkmıyor" dedi yumuşak bir sesle. "Hâlâ merak ediyorum." Bir an bakışlarını kaçırdı, sonra hızla gözlerini kırpıştırdı. "Ama samrım khui'm, vücudumun henüz başka bir çocuğa hazır olmadığını biliyor. Bu yüzden belki de oyuna almadan önce bana zaman tanıyordun"

"Ah..." Başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Josie'nin de rahminde spiral var" dedi Megan. "Sanırım o da bu yüzden yankılanamadı. Belki diğer kızlar da bir tür doğum kontrol yöntemi kullanıyordun Yankılanamayan kızların doğurgan olmadığını düşünmeye başladım hatta." Bana baktı. "Sende spiral var mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Hıh." Omuz silkti. "Yani, şey. Josie dillendirmedi ama birinin hamilelik önleyici kullandığını ve hamile kalamayacağını anlamasından korkuyor; uzaylıların buna nasıl tepki vereceğini bilmiyor. Buraya uyum sağlamaya çalıştığı için onu gerçekten suçlaya-mam."

Tek bir söz bile söylemedim. Josie deri tabaklamak, dokuma yapmak ve akla gelen ne varsa öğrenmek için kendini paralıyordu. O âna dek içindeki tedirginliği bastırmak için enerjisini harcayacak yer bulmaya çalıştığını sanmıştım. Tanrım. Meğer bir halttan haberim yokmuş. Elbette korkuyordu. Hepimiz korkuyorduk.

Bu uzaylı adamlar temsil ettiğimiz şey yüzünden bizimle ilgileniyordu. Biz rahimdik. Aile kurmaları için bir şanstık. Eğer onlara bunu veremezsek... bizi daha ne kadar besler, daha ne kadar başımızı sokabileceğimiz bir yer sağlarlardı ki?

Birdenbire mağaranın duvarları üstüme üstüme geldi. Derin bir nefes aldım. “Yürüyüşe çıksam iyi olacak" dedim Megan'a. Oradan çıkmalıydım. Kendimi yine kapana kısılmış gibi hissetmeye başlıyordum. Duvarlar üzerime geliyordu sanki. Bir esaretten diğerine mi geçmiştik?

Kısır olduğumu öğrendiklerinde ne yapacaklardı? Çocukken apandisitim patladığında iltihabın yumurtalıklarıma bulaştığım ve asla çocuk sahibi olamayacağımı öğrendiklerinde ne yapacaklardı?

O zaman bana ne olacaktı?

Aehako

Kira'nın küçük bedeninin mağaralardan aceleyle çıktığını gördüm ve elimde olmadan, avının peşine takılan bir avcı gibi hemen takibe başladım.

Bu Kira, en başından beri beni büyülüyordu. Sığındıkları kara mağaradan kurtardığımızdan beri, üzgün bakışlı ve kulağından tuhaf bir aygıt çıkan bu insana kapılmıştım. Onun için yankılanacağımı bile sanmıştım ama khui'm sessiz kalmıştı.

Ancak o yakınmadayken aletim uyanıveriyordu. Eliyle bir tutam kahverengi saçını küçücük, kusursuz kulağının arkasına ittiğinde canlanıyordu. Diğer insan kadınlara nadiren gülümsediği anlardaysa seğiriyordu. Hele kızarıp benden uzaklaştığında... içimdeki avcıyı şahlandırıyordu.

Onu bulup sıkıca göğsüme bastırmak istiyordum. Onu itip karların üzerine düşürmek ve adımı dudaklarından duyana kadar onu becermek istiyordum.

Ama bana direniyordu. Belki insanlara özgü bir davranıştı. Bu insana ilgi duyduğumu son derece açık bir şekilde belirtmiştim ancak girişimlerimi görmezden geliyordu. Nadiren yalnız kalıyordu, etrafı her zaman diğer insanlarla çevriliydi. O an, arkadaşı Leezh'in önerdiği, şu insanlara özgü kur yapma hediyesini ona vermem için tek şansım olabilirdi.

Yontmakta olduğum eşyayı almak için ranzama koştum. Ona verecektim, o da ilgimi anlayacaktı. İlgimin farkına vardığında yüzünde belirecek ifadeyi görmek istiyordum. Yumuşak, küçük,

insan ağzının şaşkınlıkla açılmasını istiyordum. Pürüzsüz alnına dokunmak ve pürüzsüz olan diğer yerlerini ellemek istiyordum.

Vektal'in bahsettiği, şu eşinde de olan, bacaklarının arasındaki üçüncü meme ucuna dokunmak istiyordum. Vektal, oraya dokununca eşinin zevkten

çığlık attığını söylemişti. Kira'nın da zevkten çığlık atmasını ve her zaman takındığı o dikkatli, sakin ifadeyi kaybetmesini istiyordum. Yatakta iyiydim. Onu memnun edebileceğimi biliyordum.

Kollarımda gevşeyen ciddi Kira'yı düşünmek penisimin sertleşmesine neden oldu ve deri kıyafetlerimin üzerinden bir elimle hafifçe okşayarak ağrısını hafiflettim. Bir süredir hiçbir kadınla birlikte olmamıştım ve aletim, bir kadının sıcaklığına gömülme düşüncesine hevesle karşılık veriyordu.

"Demek buradasın" dedi cilveli bir ses.

Asha ailemin mağarasına doğru ağır ağır yürürken, ağzımdan çıkacak sinirli inlemeyi bastırdım. Yatağım girişe en yakın olanıydı ve pek fazla mahremiyet sağlamıyordu. Kesinlikle Asha'nın amaçladığı şey için uygun değildi. "Şu anda meşgulüm Asha." Sesim, fikri anlaması umuduyla ruhsuzdu. Kira'ya vereceğim hediyeyi pantolonumun beline soktum çünkü istediğim son şey Asha gibi birinin hediyemi, sahibinden önce görmesiydi.

"Hemalo, şu çirkin insan kızlarından birine deri boyamayı gösteriyor" dedi ve sonra ileri atılıp elini göğsüme dayadı. "Benimle mağarama gelmek ister misin?"

Elini tuniğimden çektim. Bir zamanlar Asha'nın bana gösterdiği ilgiyi memnuniyetle karşılamıştım. Eşi yoktu, cilveliydi ve ben de onunla yatak sporlarına hevesle katılmıştım.

Ta ki kabilenin tabakçılarından biri olan kendi hâlindeki Hemalo ile yankılanana kadar. Asha bu duruma memnun olmamıştı; o sırada keyfini yapmak amacıyla birkaç bekâr avcmın koynuna girip çıkıyordu. Yankılanmak ise artık bir eşi ve bir ailesi olduğu anlamına geliyordu ve bu kişi... istemediği biriydi. Eşleşmeleri öyle neşe dolu falan olmamıştı ama onun için içtenlikle iyi dileklerde bulunmuştum.

Nınova

Ayrıca rahatlamıştım da çünkü Asha illa kendi istediği olsun diye sinir bozucu davranabiliyordu. Onunla yankılanmadığım için mutluydum.

Ama eniği rahminden çıktıktan birkaç gün sonra ölmüştü ve eşi ile de arası iyi değildi. O da eski alışkanlıklarında teselli arıyordu... Oysa ben başka bir erkeğin eşi ile ilgilenmiyordum. Ayrıca Asha artık kabiledeki tek genç dişi değildi.

Koluma yapıştı. "Aehako, bekle."

"Meşgulüm Asha. Seks istiyorsan git eşini bul."

Öfkeyle homurdandı ve kolumu tokatladı. "Onunla ilgilenmiyorum. Birlikte çocuğumuz yok. Neden ona bağlı kalayım?" Ebeveynlerimin mağarasının mahremiyetinden çıkıp ana kabile alanına doğru ilerlerken, beni takip etmeyi sürdürdü. "Daha önce benimle kürk paylaşmaktan zevk alırdın."

"Başka biriyle ilgileniyorum" dedim ona.

Asha'nın soluğu kesildi; koluma yapıştı ve beni geriye çekerek kendine çevirdi. "Şu insanlardan biri, değil mi?"

"Başka kim olabilir ki?" dedim kıkırdayarak.

"İyi de onlar çok... çirkinler."

Gözlerimi devirdim. "Önemi var mı?" Onları çirkin bulmuyordum. Farklıydılar, evet. İlgi çekiciler miydi peki? Kesinlikle. Opal pullarıyla bir kas balığı kadar güzel olsalar bile Asha onları çirkin bulacaktı zaten çünkü onlar rakipti. Zavallı Asha tehdit altındaydı; daha önce kabiledeki tüm genç avcılar emrine amadeydi. Şimdiyse onların kendi eşleriyle yankılanmasını izliyor ve kendine acıyordu.

Suratını astı. "Seni özledim" diyerek başka bir taktik denedi. "Aehako, lütfen."

Ona yatıştırıcı bir bakış attım. Zamanımı boşa harcıyordu ve bu arada Kira dışarıda yalmzdı. Onunla geçirebileceğim ve başkalarının bizi gözetleyemeyeceği ender anlardan biriydi.

"Gitmem gerek" dedim ona kesin bir sesle ve kıyafetlerimin altında sakladığım hediyeyi düzelttim. Asha bana meraklı bir bakış attıysa da

kenara çekildi. Mağaranın girişine doğru koşarak

Kira'nın küçük bedenini aradım. İnsanların boyu zar zor göğsüme geliyordu, üstelik ben, kabilemizin en uzun boylu erkeği bile değildim. Narin yaratıklardı ve Kira'nın dışarıda güvende olmayacağından endişeleniyordum.

Karda izler görünce, mağaralardan çıkıp Maylak'ın şifalı bitkilerinin bolca yetiştiği yakındaki sırta kadar takip ettim. En sert rüzgârlardan korunan, küçük bir vadi boyunca uzanıyordu. Kira burada, yüzünde somurtkan bir ifadeyle bir bitkinin yapraklarını öfkeyle koparmakla meşguldü.

Yaklaştığımda dönüp bana baktı. Öfkesinin bir kısmı bana mı yönelmişti? Sırıtmadan edemedim. Yanakları, bazılarının insanlarda çirkin bulduğu o alışılmadık pembe renkle kızarmıştı. Bense bunu büyüleyici derecede sevimli buluyordum. Kira çok ilginç renklere sahipti: Pembe, kahverengi ve gözleriyse ortakyaşarı sayesinde canlı khui mavisiydi. "Merhaba, küçük dostum" diye seslendim selam vererek.

"Ben senin dostun değilim" diye homurdandı. "Küçük de değilim."

Buna güldüm. "Şuradaki intişar bitkisinden birkaç tane koparmalısın" dedim ona. "Görme duyusuna iyi gelir."

Bana bir kez daha sert bir bakış attı.

Önemsemedim. Gözlerinde sıkça gördüğüm o üzüntüden çok, öfke olmasını tercih ederdim.

"Görme duyum için bitkilere ihtiyacım yok" dedi bana.

"Öyle mi dersin?" diye takıldım ve yanma giderek başka bir ça-ıiyı işaret ettim. "O, cinsel gücü artırır."

Bana şaşkın bir bakış attı ve yanaklarındaki pembelik geri geldi.

"Tabii benim ona ihtiyacım yok" dedim ona. "Benim penisim saatlerce gevşemeden sert kalabilir. Bu bitkiyi çoğunlukla yaşlılar veya uzun süredir hasta olan ve eşleriyle çiftleşmek isteyen erkekler kullanır."

Boğulur gibi bir sesle konuştu. "Senin... penisin hakkında bir şey duymak istemiyorum." Bana bir kez daha kötü bir bakış attı.

Nföfova

"Bence gidip şuradaki arkadaşınla konuş. İlgilenmiş gibi görünüyor."

"Kıskandın mı yoksa?" diye sordum, memnun bir şekilde. Kira'ya onunla flört etmek istediğimi açıkça anlatmaya çalışmıştım ama her fırsatta beni geri çevirmişti. Fikrini mi değiştirmişti acaba? Rüzgârda savrulan ince kahverengi saçlarına hayranlıkla baktım ve göğsüme yayıldığını hayal ettim.

Ve sonra pantolonumu tekrar düzeltmem gerekti.

"Kıskanmak mı? Hah! Neden kıskanayım ki? Ben çirkinim, unuttun galiba?" Kulağına takılı parlak metal kabuğa vurdu. "Konuşmanızın her sözcüğünü duydum!"

Yüzümdeki o mutlu sırıtışı saklayamadım. Asha ile konuştuğumu duymuştu. *Cidden* kıskanıyordu. Bu beni çok mutlu etti.

Belki de Kira bana karşı o kadar da ilgisiz değildi. Kur yapma hediyemi ona sunmanın zamanı gelmişti.

Kira

İyi de onlar çok... çirkinler.

Önemi var mı?

Bu sözler kış bitkilerinden birinin yapraklarını koparırken kulaklarımda çınladı. Pislik herif. Pislik. Pislik herif. Nasıl göründüğümü umursamıyordu demek; tek derdi sevişmekti. "Neden içeri girip beni yalmz bırakmıyorsun?"

"Seni nasıl yalnız bırakabilirim?" Aehako'nun sesinde hâlâ midemi bulandıran ve aynı zamanda ona yumruk atmak istememe neden olan o alaycı ton vardı. Elini elimin üzerine koydu. "Kopara kopara bitkide yaprak

bırakmadın. Seni kendi başına bırakırsam tüm tepeyi kurutacaksın" deyip dilini şaklattı. "Maylak çok kızacak."

Ona dik dik baktıysam da saldırdığım çalıyı yolmayı bıraktım. Haklıydı; bana gerekenden çok daha fazla yaprak koparmıştım ama bu herif sinirime dokunuyordu işte. "Bitkiyi rahat bırakacağım. Artık gidebilirsin."

Ama gitmedi. Onun yerine uzanıp kulağımdan çıkan çeviriciye dokundu. Parmakları kulağıma bağlı olduğu yere değince, titrememi bastırmak zorunda kaldım. "Bu şey sana acı veriyor mu?"

"Pek hoşuma gittiği söylenemez." Oysa dokunuşu gidiyordu. Parmağı tenimde ateş gibi sıcaktı ve bir farkındalık ürpertisi kollarımda gezindi. "Çok ağır, rahat uyuyamıyorum. Ayrıca beni üşütüyor." Etraftaki her konuşmayı 1,5 kilometre öteden duymama neden olduğunu da unutmayalım.

"Çıkarabilir misin? Denememi ister misin?"

22

Ondan uzaklaştım. Zihnime korkunç amlar doluştu ve kürklerime sıkı sıkı sarındım. "Cerrahi müdahaleyle takıldı. Kendim çıkarmaya çalıştım ama çok derinde. Bununla yaşamak zorundayım."

Daha kötü olabilirdi. Josie'ye yaptıkları gibi bana da tecavüz edebilirlerdi. Megan'a yaptıkları gibi bebeğimi söküp atabilirlerdi.

"Sana yardım etmek istiyorum" dedi Aehako yumuşak bir sesle ve sesindeki tüm alaycılık kayboldu.

Ona hafifçe gülümsedim. "Çok tatlısın ama ben iyiyim. Gerçekten." Ezilmiş yaprakları, deri bir keseye attım. Onları ölümüne yolduğum konusunda haklıydı. Bu hâldeyken onları Maylak'a verip veremeyeceğimi bile bilmiyordum. Paramparça görünüyorlardı.

"Bana kızgınsın, değil mi Üzgün Göz? Söylediğim veya yaptığım bir şey yüzünden mi?" Sokulunca kokusunu aldım. Sabun yapmak için

kullandıkları meyveler gibi kokuyordu ve üzerinde çok hoş kokan bir ter notası vardı. "Amacım seni gülümsetmek; yüzüne daha fazla üzüntü getirmek değil."

"İyiyim" dedim, dişi sa-khui ile az önceki konuşması hâlâ acı verse de. Benim için, beni çekici bulup bulmaması önemliydi. Ben de insandım yani... hah.

"İyi değilsin."

"Evet, yüz kere söylemene gerek yok, anladık" diye yanıtladım otomatik olarak, sonra da içimden yüzümü ekşittim. Öf. Neden lafı uzatıyordum ki?

"Bu sözcük ne? Anlamıyorum." Başını eğdi. *"İyi* yanlış sözcük mü? Raahosh, Liz'in söylediklerinin yarısını anlamadığım söylüyor, bu yüzden aramızdaki dil engelinin düşündüğümüzden daha kötü olduğundan endişeleniyorum."

"Endişelenme" dedim hemen. Bu kadar dibime girmesi beni telaşlandırdığı için geri çekildim. "Sanırım Maylak'ın daha fazla çay yaprağına ihtiyacı vardı." Aceleyle bir sonraki bitkiye doğru koşturdum.

"*İyi*'nin anlamı... Haaa." Kıkırdayarak peşimden geldi. "Konuşmamı duydun demek."

Yanıt vermeyerek omuz silktim.

Nir2Â/a

"Duydun ve duyguların incindi çünkü seni çekici bulmadığımı düşünüyorsun."

"Hiç de bile" diye yalan attım, yüzümü çevirerek. Duygularım almma çizilmiş de her düşündüğümü anlayacakmış gibi hissediyordum.

"Hımm. Öyle mi? O zaman yüzüme bak Üzgün Göz ve öyle söyle bunu."

Bakmadım. En yeni çalıdan birkaç yaprak koparıyordum çünkü dikkatimi dağıtıyordu.

"Bana bak dedim Kira" diye tekrar emretti.

Yan gözle baktım. Bir uzaylıya bu kadar ilgi duymam tuhaftı. Dünyadayken kimseyle ilişkim yok sayılırdı. Erkeklere görünmez gelen türde bir kızdım. Seksi kıyafetler giymez, flört etmez ve nadiren makyaj yapardım. Saçlarım sıkıcı bir kahverengiydi ve dümdüzdü, yüzüm de güzel olmak için biraz fazla uzundu. Hatta muhabbetim bile iyi sayılmazdı. Bakire oluşumun nedeni, evliliği beklemek değildi yani.

İlginç ve çekici olmadığım için bakireydim. Normalde umursamazdım. Ama söz konusu Aehako olduğunda... Erkeksi ve tamamen nefes kesiciydi. Saçlarını kafatasına yakın bir şekilde çok kısa kesmiş birkaç sa-khui'den biriydi. Kısacık saçları da dikkati o büyük, yakışıklı gülümsemesinde ve kaş çizgisinden çıkan devasa boynuzlarında topluyordu. Yüzündeki plakalı, çıkıntılı kısım da daha belirgindi ve bu da yüzünü -özellikle burnunu- çoğu kişiden daha küt gösteriyordu. Ama o kadar sevimli bir gülümsemesi vardı ki onu yakışıklı bulmamak elde değildi. Uzun ve kaslıydı, Liz'in Raahosh'u gibi zayıf değildi; tıknaz yapılıydı ve tüm vücudu da bana çok hoş gelen bir gri-mavi renkteydi.

Kanımı kaynattığım söylemek yetersiz kalırdı. Ve onun gözünde böyle hisler yaratamamaktan nefret ediyordum. Tekrar bakışlarımı kaçırdım. "Çirkin olduğumu düşünmen beni hiç ilgilendirmiyor."

"Hiç de öyle düşünmüyorum" diye mırıldandı ve bana tekrar sokulurken iri vücudunun sıcaklığını hissettim. "Asha'yı düzeltmedim çünkü ondan kurtulmak istiyordum, sohbeti sürdürmek değil."

Ni86va

Yani beni güzel mi buluyordu? İçimde mutlu bir ürperti dolandı.

Bu düşünceyi susturdum. Beni çekici bulup bulmaması önemli değildi. Onu kandırmak sadece bir hata olurdu ve gönlümü kaptı-ramazdım.

Ben kısırdım. Benimle yankılanmasına imkân yoktu. İstediği kadar flört edebilirdi ama benimle gireceği bir ilişki, çıkmaz yoldan farksızdı. "Sadece arkadaşız" dedim, daha da sokulunca.

"Madem sadece arkadaşız, neden bu kadar umursuyorsun?"

"Umursamıyorum" diyerek itiraz ettim tekrar. Başımı çevirip bakınca yüzünü birkaç santim ötemde buldum. Midemde bir kez daha o tuhaf çırpınmanın başlamasına neden oldu. "Neden... Neden bu kadar dibime giriyorsun?"

Yüzüne o çarpık, fazla seksi sırıtış yayıldı. "Çünkü sürekli geri çekiliyorsun." Yaklaştı. "Ve senin kokunu seviyorum."

"Aehako" dedim, yumuşak bir sesle. Onu kandıramazdım. Benimle flört etmenin onu hiçbir yere götürmeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Dikkatini, bir gün kalıcı eşi olabilecek bir kadına saklamalıydı. "Dinle..." Durdum çünkü tuniğinin altından bir şey çıkarıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Sana kur yapma hediyesi veriyorum." Tuniğinden uzun ve kaim, deriye sarih bir şey çıkarıp bana uzattı.

"Hediye mi?" Etkilenmiş bir şekilde hediyeyi aldım. Biz insanların çok az şeyi vardı ve ben zaten nazik sa-khui halkının bize verdiği onca şey yüzünden kendimi büyük bir sömürücü gibi hissediyordum. O ise tutmuş bana bir hediye mi veriyordu?

"Bir kur yapma hediyesi" diye vurguladı. "Bunun için çok uğraştım."

Bir... kur yapma hediyesi mi? Bu bir sa-khui geleneği miydi acaba? "Anlıyorum." Almamalıydım ama ne olduğunu merak etmiştim doğrusu. Ellerimi dolduran, yirmi-otuz santim uzunluğunda ve beyzbol sopası gibi kalın bir şeydi bu. Yavaşça paketi açtım... Ve sonra bakakaldım. Yok artık... "Bu senin, şey, penisin değil herhâlde?"

Gururla başını sallayarak onayladı. "Çok benzeri. Tam istediğim gibi olması için çok uğraştım. Tabii, diğerleri saatlerce kendi penisime bakıp bunu yonttuğum için delirdiğimi sandı." Omuz silkti. "Beğenmedin mi?"

Bu bir yapay penisti. Ona dehşet ve inanmazlık karışımıyla baktım. Kemikten yapılmıştı ve kolum kadardı. Ne tür bir yaratığın böyle... kalın bir şeye sahip olabileceğini düşünürken korkmadım değil. Of Tanrım, işte yine kızarmıştım. Acayip kalındı ama. Ve de uzun. Bu kesinlikle penisinin gerçek ölçüsünde olamazdı. Ama ucundaki kocaman baş ve ö-höm, boylu boyunca uzanan damarlar konusunda şüphe yoktu. Bu şey kesinlikle bir penisti. Dahası, üzerinde kaşlarındaki ve büyük kaslı kollarındaki gibi çıkıntıları bile vardı. Hatta dibinde hayaları ve şüpheli bir şekilde serçeparmağı andıran bir şey daha vardı.

Yüce Tanrım, Liz'in bahsettiği "mahmuz" olmalıydı bu. Bizimle dalga geçtiğini sanmıştım oysa.

Anlaşılan geçmemişti.

Şeyi... ona doğru ittirdim. "Bunu alamam!"

Bir an için yıkılmış gibi göründü. Gülümsemesi silindi ve ifadesi sertleşti. "Başka biri mi var? Kalbin çoktan alındı mı?"

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Neden bahsediyorsun sen?" Allak bullak olmuştum. Yapay penisi ona doğru ittim.

Kaşları çatıldı ve ellerini kalçalarına dayadı. "Bu, uygun bir kur yapma hediyesi değil mi?"

"insanlar birbirine kur yapma hediyeleri vermez!"

"İyi ama Liz bana..." Yüzünde bir farkındalık belirince sustu.

"Onu öldüreceğim" dedim sertçe.

Aehako öfkelenmek yerine büyük, boynuzlu kafasını geriye atarak kahkahalarla güldü. Son derece eğlenmiş bir hâlde yanlarım tuttu. İçimizden birinin bu küçük şakayı beğenmesine sevinmiştim. O an ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bunu geri al" dedim, ona doğru iterek.

Bir elini kaldırıp başım iki yana sallarken hâlâ gülüyordu. "Ah hayır, o kur yapmak içindi ve ben de sana kur yapmak istiyorum

üzgün gözlü insanım. O, senin." Kaşlarını yukarı aşağı oynattı. "Gerçeğini görmek istemiyorsan tabii?"

"Ben... Ne? Hayır!" diye geveledim. "Penisini görmek istemiyorum!"

"Emin misin? Gayet güzel. Hediyemden de ne kadar güzel olduğunu görebilirsin!" Kemik yapay penisi işaret etti. "Sana çok zevk veririm. Kürklerde epey iyiyimdir."

"Cinsel becerilerin hakkında bir şey duymak istemiyorum" diye tısladım. Hediyeyi yeniden deriye sardım çünkü kocaman bir yapay penisi ortalıkta sallamak istemiyordum ve o da geri almaya niyetli görünmüyordu.

"Hayır mı?" Bir anlığına hayal kırıklığına uğramış göründü. "İnsan erkekler, sevdikleri kadınlara nasıl kur yaparlar peki?"

"Yapay penislerle değil. Onlara çiçekler, çikolatalar, öpücükler ve benzeri şeyler verirler."

Kollarmı göğsünde kavuşturdu. "Hediye vermediklerini söylediğini sanıyordum."

"Öpücükler hediye değildir!"

"Nedir peki?"

Ona şaşkın şaşkın baktım. Öpücüğün ne olduğunu bilmiyor muydu? Şaka mı yapıyordu bu?

"Bu bir numara, değil mi?" dedim, ona şüpheyle bakarak. "Sana öpücüğün ne olduğunu söyleyeceğim, sen de bizzat görmek için ısrar edeceksin ve sonra bir anda kendimizi bademcik hokeyi oynarken bulacağız."

Ben konuşurken kaşları çatıldı; söylediklerim hakkında hiçbir fikri olmadığı açıktı. "Bademcik... ho-keyi mi?"

"Keser misin şunu." Hem ondan hem de Liz'den sıtkım sıyrılmıştı çünkü bana karşı komplo kurduklarını hissediyordum. "Liz'in seninle yapay penislerden konuşup da öpüşmekten bahsetmediğine inanmam zor."

"Yani ikisi benziyor mu?" Gözlerine spekülatif bir parıltı geldi.

"Bu konuşma sona erdi." Uzaklaşıp çalılıklara doğru ilerledim. "Gider misin lütfen."

"Seninle olmak istediğime inanman neden bu kadar zor Kira?" Her zamankinden daha kararlı bir tavırla yanıma sokulup o büyük eliyle omzuma dokundu. O küçük dokunuşa yaslanmamak için tüm irademi kullanmam gerekti. Sevgiye ve şefkate öylesine açtım ki, bu tuhaf yeni hayatta sırf bir miktar istikrarı temsil ediyor diye külotumu fırlatıp atmayacağıma güvenmiyordum.

"Çünkü birbirimizle yankılanmıyoruz" dedim yılgın bir şekilde. Ve yankılanmayacaktık da çünkü bedenim, ben ya da yanımda duran adam ne kadar istese de çocuk üretmeyecekti.

"Vücudumuzun bize sunduğu zevkle yetinemez miyiz?" Daha da yakınıma sokuldu; ona bakmasam da vücudunun sıcaklığını hissediyordum. "Birbirimize dokunmanın verdiği zevki keşfede-mez miyiz?"

"Sonra ne olacak?" diye sordum. "Başka biriyle yankılandığında ya da ben yankılandığımda ne olacak?"

Omuz silkti, iri vücudu tamamen rahattı. "Öyle olursa hayat devam eder ve yeni birlikteliklerimizi kutlarız."

Ne yani, hiç kimsede kırgınlık olmadan mı? Buna inanmak zor geliyordu ama düşüncelerimi kendime sakladım. Kıskançlık olmayacak mıydı? Yakıcı bir ego zedelenmesi? Sevgilini başkasının kapmasma gıcık olmak?

O, duygularım bir düğmeyle kapatabilirdi ama ben öyle bir yapıya sahip olmadığımı biliyordum. Kendimi adadığımda gerçekten bağlanmak isteyeceğimi biliyordum. Sadece bir seks arkadaşı değil, bir ilişki yaşamak istiyordum. Sevilmek ve karşılığında sevgi görmek.

Ne yazık ki Aehako'nun bana sunabileceği tek şey seks arkadaşlığıydı.

"İlgilenmiyorum" diye yalan attım ve bunu da ona en ciddi Kira yüzümü takınarak gösterdim. "O yüzden artık pes etsen iyi olur."

İç çekti ve kocaman kafasını hafifçe salladı. "Tekrar konuşacağız Üzgün Göz. Sen kendinden vazgeçmiş olsan bile ben senden vazgeçmiyorum." Uzamp parmağıyla yanağıma dokundu ve sonra uzaklaştı.

Ni?&va

O küçük dokunuş yüzünden baştan ayağa ürperti ve sızlayan bir arzuyla dolmuştum. Neden ben?.. Neden hayattaki en şanssız kız olmak zorundaydım?

Çünkü isteklerime teslim olduğum ve Aehako ile ilişki kurduğum an, onun başka bir kadınla yankılanacağını biliyordum.

Yalnız kalan yine ben olacaktım.

Aehako sırtın yarısına gelene kadar deri kaplı yapay penisin hâlâ elimde olduğunu fark etmedim. "Bekle" diye seslendim. "Bunu geri al!"

Beni duymazdan geldi.

f

Soğuğa daha fazla dayanamayana kadar dışarıda kaldım. Sonra parmaklarım dondan uyuşmuş, yüzüm rüzgârdan çatlamış ve çantam otlarla dolu hâlde nihayet mağaralara geri döndüm. Yapay penisi, başka ne yapacağımı bilmediğim için, ot heybeme tıkmış-tım ama müstehcen bir şekilde dışarı taşıyordu. Gerçekten çok büyüktü. Hiçbir adamın penisi bu kadar büyük olamazdı. Tabii ben penisler konusunda uzman değildim. Kısa bir süreliğine onu kara gömmeyi bile düşünmüştüm ama Aehako'nun harcadığı tüm zaman ve emekten sonra bu bana doğru gelmemişti.

Ayrıca, yalmzken onu biraz daha incelemek isteyebüirdim.

İçeri girip ısınmak için parmaklarıma hohladım. Eldivenler ve kar ayakkabıları öncelikliydi. Dürüst olmak gerekirse, her şeyden biraz lazımdı. Sütyen, külot... Tekrar âdet gördüğümde ne yapacağımı düşünmek bile beni ürpertiyordu. Önceki ay pas geçmişti ama ben zaten düzenli âdet görmezdim. Çok şükür, çünkü bu uzaylılar deri giyiyordu ve deriden külot hiç hoş değildi. Seçeneklerimiz oldukça sınırlıydı ve biz dilencilerin kesinlikle seçme lüksü yoktu. Üşümediğimize ve tok olduğumuza şükretmeliydik.

Ana mağara epey sessizdi ancak merkezi havuzda takılan birkaç kişiye el salladım. Gün boyunca erkeklerin çoğu dışarı çıkıp civardaki küçük hayvanları avlıyor ve zanaatkârlar çalışıyordu. Josie, bana Maylak'ın kocası Kashrem'in yakınlarda, deri tabaklamak için kullandığı ve çok kötü koktuğu için körelmiş duyularımızı bile rahatsız eden bir mağarası olduğunu söylemişti.

Şifacınm mağarasına yöneldim ve girişe deri perde çekili olduğu için dışarıdaki duvara vurdum. "Maylak?"

"Kay-scıh" diye seslendi. Çevirici kulağıma "İçeri gel" diye mırıldandı.

İçeri girdim; yalnız değildi. Megan, şifacınm önündeki şiltenin üzerinde yatıyordu ve Maylak'ın üç parmaklı elleri Megan'ın karnının üzerinde genişçe açılmıştı. Şifacınm gözleri şiddetle parlıyordu; bunun şifa sürecinin derinliklerinde olduğu anlamına geldiğini öğrenmiştim. Köşede Maylak'ın küçük kızı Esha birkaç kemik oyuncakla oynuyordu.

"Ah. Kötü bir zaman mı?" Bunu İngilizce söylemiştim çünkü hâlâ uzaylı dilini bilmiyorduk.

"Önemli değil" dedi Megan yumuşak bir gülümsemeyle. "Maylak'ın beni kontrol etmesini falan istiyordum. Bilirsin işte... Tüm parçalarım düzgün çalışıyor mu yoksa Küçük Yeşil Adamlar bir şeye zarar mı verdi diye."

Ona kürtaj yaptıklarında mı? Ah. Bunu hiç düşünmemiştim. Maylak bana utangaç bir şekilde gülümseyince şiltenin ucuna oturdum; o da ellerini nazikçe Megan'ın karnına bastırarak işine devam etti. Bebek -en fazla iki

yaşında olmalıydı- beni gördü ve mutlu bir şekilde bir şeyler geveleyerek yamma geldi.

Çeviri yok, dedi çevirici. Bebek konuşmasıydı bu. Sırıttım ve ellerimi Esha'ya uzattım; o da korkusuzca kucağıma atladı. Küçük mavi eli hemen alnıma giderek kaşlarımı ovaladı, kendi çıkıntılı kaşıyla benimki arasındaki farkı yokladı.

"Ot topluyordum ve onları bırakayım dedim" diye açıklama yaptım. "Bir sorun bulabildi mi?"

Megan omuz silkti ama ayağa kalkmadı. "Biraz dil engeli var ama şimdiye kadar paniklemedi."

"İyi bari" dedim, sonra Esha dudağımı ittirip kare dişlerimi inceleyince kahkahamı bastırdım. Kendisinde keskin, küçük dişler vardı.

"Esha" diye seslendi Maylak ve başım hafifçe salladı.

"Sorun değil" dedim ve bebeği biraz kucağımda hoplattım. "Hiç dert değil." Çocukları severdim. Liz'in anneliğe hazır olup olmadığından yakındığını biliyordum, Georgie de çocuk düşünmediğini söylemişti ama ben düşünüyordum. Sürekli düşünüyordum hem de. Belki de asla çocuğum olamayacağı içindi.

Maylak, Megan'ın karnını tıpışladı ve gözlerindeki sert parıltı biraz yumuşadı. "Bitti" dedi Maylak kendi dilinde ve çevirici otomatik olarak sözcükleri bana iletti.

"Bitmiş" diye tekrarladım, beklentiyle bana bakan Megan'a.

"İyi miyim?" diye sordu Megan doğrulup otururken. Elini karnına koydu ve sonra kucağında bebek sallarmış gibi yaptı. "Her şey düzgün çalışıyor mu?"

Şifacı başını sallayarak onayladı ve Megan'ın karnına işaret ederek uzaylı dilinde akıcı bir şekilde uzun uzun konuştu. Hepsi benim sözlerini tercüme edebildiğimi biliyordu. *Rahmin yakın zamanda yaralanmış,* dedi Maylak. *Bir zamanlar orada bir bebek varmış ama artık yok. Khui'n hasarı onarıyor.*

Neredeyse bitmiş ve bittiğinde, diğer kadınlar gibi bir çocuk taşıyamaman için hiçbir sebep olmamalı. Küçük Ay bir tur dönsün, göreceksin.

Sözlerini Megan'a tercüme ettim ve Esha küçük elleriyle çeviricimi sertçe kavrayınca irkildim. Megan'ın yüzündeki rahatlama gülümsemesini kıskanarak bebeğin küçük parmaklarını nazikçe açtım.

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Bana bakan şifacıyı işaret ediyordu. "Seni de muayene etmesini ister misin? Yankılanmamanın bir sebebi olup olmadığına bakmasını?"

Dudağımı ısırdım ve sonra başımı iki yana salladım. "Neden yankılanmadığımı biliyorum."

"Öyle mi?" Gözleri kocaman açılmıştı.

Tereddüt ediyordum. Birine söylemekten çok korkuyordum ama aynı zamanda yükümü paylaşma ihtiyacı da hissediyordum. Birinin neden bu kadar huzursuz olduğumu anlamasını istiyordum. "On üç yaşındayken apandisitim patladı. Neredeyse ölüyor-

dum ve uzun süre hastanede kaldım. Enfeksiyon birkaç organıma daha yayıldı ve iyileştiğimde doktorlar bana çocuk sahibi olamayacağımı söylediler." Omuz silktim. "Doğurgan olmadığım için yankılanamayacağımı biliyorum."

Gözlerindeki merhamet ifadesi canımı acıttı. Konuşmamızı anlayamayan Maylak'a baktı. "Belki yine de bakabilir. Belki..."

Başımı iki yana sallayıp, bebek kafasından çıkan küçük boynuzlara dikkat ederek Esha'ya sarıldım. Şimdilik kafasmdan dışarı fırlamamışlardı ama daha sonra büyüyecek ve daha da çıkıntılı olacaklardı. "Durum bu. Gerçeği öğrendiklerinde beni dışarı atacaklarından endişeleniyorum."

"Benden laf çıkmaz" dedi Megan sertçe. "Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim" dedim ona usulca gülümseyerek.

Gülümsememe karşılık verdi ve sonra ifadesi değişip tuhaflaştı. Boğazından bir kıkırdama kaçtı. "Şey, bize söylemek istediğin bir şey mi var?"

Neden bahsettiğini anlayamadım ve sonra Maylak da kıkırdamaya başladı. "Esha!"

Kucağıma baktım ve bebeğin benim... *kur yapma hediyemi* bularak büyük bir dikkatle incelediğini gördüm.

"Yüce Tanrım" diye mırıldandım ve elinden alıp tekrar deriyle sardım. "Bunu bana Aehako verdi."

"Hı hı" dedi Megan, alaycı bir sesle.

"Bütün suç Liz'de. Ona bunun insan erkeklerinin kadınlara kur yapmak için verdiği bir şey olduğunu söylemiş."

"Ooo, bir aşk mı filizleniyor?" dedi ellerini kavuşturarak. "Bu harika."

Başımı iki yana salladım. "Bir şey filizlendiği yok. Ben kimseyle yankılanamam. Yarın seninle yankılanmayacağını nereden bileceğim? Ya da Josie ile? Ya da Claire ile?"

O zaman yine terk edilecektim. Hayatımın hikâyesiydi. Ne zaman bir erkekle tanışsam -ki bu da nadiren oluyordu- ve bağ kurmaya başlasak, çocuk sahibi olamayacağımı belirtmek zorunda hissediyordum. Böyle olduğum için de ilgileri sönüp gidiyordu.

NİİSva

Benden, uzun süreli kız arkadaş olmazdı. Ben sadece hayatlarının geri kalamnı birlikte geçirmek istedikleri kişiyle tanışana kadar takıldıkları, pek de eğlenceli olmayan bir ilişkiydim.

Ve bu da bana asla uymuyordu.

Bu sefer, Megan'm merhamet dolu bakışı beni rahatsız etti.

"Olan bu işte. Al" dedim, konuyu değiştirmek için heybemi açarken. "Sana ot getirdim Maylak."

Birkaç gün boyunca ortam sessizdi. İnsanlar kendilerini meşgul ediyordu. Josie yemek yapmayı öğrenmeye çalışıyor ve Tiffany de hâlâ dvisti yününü bir tür ipliğe dönüştürmeye çalışıyordu. Megan, Maylak ile mağaraların etrafındaki otlarla ilgileniyor ve Harlow ise deriler üzerinde çalışıyordu. Claire, uzaylı erkek arkadaşıyla gizlice takılıyor ve ebeveynleri meşgulken küçük çocuklara göz kulak oluyordu.

Ben de dahil olmak üzere herkes meşguldü. Birkaç günlük mesafedeki "büyük tuz gölünden" granül tuz getirilmişti ve herkes için çok değerliydi; ben de etin daha uzun süre dayanması için nasıl tuzlanacağını veya tütsüleneceğini anlamaya çalışıyordum. Yiyecek değerli olduğu için, kimsenin tadını beğenmediği tatsız parçaları alıp onlarla deneyler yapıyordum. Ama bu bile israf gibi geliyordu. Dondurulmuş et depolarından biri çığ altında kalmıştı ve kabile, "amansız mevsim" geldiğinde herkesi doyuracak kadar yiyecek olmamasından endişe ediyordu; bu yüzden hepimiz çalışma modundaydık. Fazladan ağızlar, hamile kadınlar ve çok fazla giysiye ihtiyaç vardı; bu yüzden boş boş oturulacak zaman değildi.

Aehako son zamanlarda ortalıkta yoktu. O da avlanmaya çıkmıştı; tuhaftı ama onun flörtleşmesini ve kahkahasını özlüyordum. Kendime yapmamam gerektiğini söylüyordum ama diğer herkes gruba gayet iyi uyum sağlıyor gibi görünüyordu... Ben hariç.

Tuhaf bir şekilde kendimi yalnız hissediyordum. Belki de bunun nedeni, en yakın arkadaşlarımın hepsinin aşkı bulmuş gibi görünmesiydi. Vektal'in Georgie'ye leziz et parçaları yedirdiğini ya da Liz ve Raahosh'un sırf daha fazla baş başa kalabilmek için mağara dışında takıldıklarını görünce içimi kıskançlık kaplamasından nefret ediyordum. Hatta Ariana'yı bile kıskanıyordum çünkü eşi Zolaya onu gülümsetmek için ters takla atıyordu.

Sahip olduğum tek kişi Aehako'ydu ve ben onu uzaklaştırmış-hm.

Avcılar hafta boyunca açık alanda olduğundan mağaralar sessizdi. Bununla birlikte Aehako, av gezisinden fazladan kürklerle dönüp bana göz kırptığında heyecandan kızarmadan edemedim. Özellikle kürkleri bana verip kendime bir pelerin yapmam için ısrar ettiğinde. Çok düşünceliydi.

Elbette sonra yapay penisi, üzerindeki damarlarına kadar hatırlayıp fena hâlde utandım.

O gün Liz ve Raahosh kabile için bir kızak dolusu et getirmişlerdi ve geceyi de mağaralarda geçireceklerdi. Sa-khui klanındaki birçok bekâr avcıdan biri olan Cashol ile aym anda gelmişlerdi. Liz'i görünce mutlu bir şekilde onu kucakladım. Tamamen ışıl ışıl-dı, sağlıktan ve eşine olan sevgiden parlıyordu resmen.

"Avcılık nasıl gidiyor?" diye sordum ona gülümseyerek. "Eşin seni iyi besliyor mu?"

Liz gülümsedi ve ölü bir dvisti'yi omzuna atıp kabilenin yemesi için mağaralara getiren Cashol'a yol vermek için yana çekildi. Birisi onu büyük olasılıkla Tiffany dvisti yününden bir şeyler yapmaya çalıştığı için bekârlar mağarasına yönlendirmişti. Liz kıkırdayınca tekrar dikkatimi ona yönelttim. "Yüce Tanrım, evet. Tavşanlar gibi sevişmediğimiz zaman yemek yiyoruz. Hem de ne yemek." Karnını tıpışladı. "Raahosh beni erkenden genişletmeye kararlı."

Yara izleriyle kaplı uzaylı eğildi ve eşinin başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Şefime selam vermem gerek" deyip Vektal'e yöneldi.

Arkasından sahiplenici bir gülümsemeyle izleyen Liz bana döndü. "Sen nasılsın? Kalabalık mağaralarda hayat nasıl?"

"Kalabalık işte" diye yanıtladım. "Hepimiz birbirimizin üzerine basıyoruz. Birkaç yıl içinde, bebekler falan doğunca ikinci bir mağara açmaktan bahsediyorlar."

"Öyle mi?"

Başımla onayladım. "Görünüşe göre, eskiden yakınlarda daha küçük bir mağara varmış ama hastalıktan sonra herkes buraya taşınmış."

"O zaman neden orayı tekrar açmıyoruz?" Liz, kolunu belime dolayıp biraz oturalım diye bekârlar mağarasına yöneldi.

"Çünkü iki mağarayı doyuracak kadar erzakımız olup olmadığından emin değiller" dedim ona. Son zamanlarda çok konuşulan bir konuydu bu. "Mağaralar iyi havada yarım günlük yürüyüş mesafesindeymiş ve kötü havalardaysa ulaşım imkânsızmış. Kışın birilerinin açlıktan ölmesinden korkuyorlar. Şimdilik burada kalıp ne olacağına bakacakmışız."

Başka bir mağara fikri kafamı karıştırıyordu. Biraz mahremiyet güzel olabilirdi doğrusu... Ama aynı zamanda bunun "tüm reddedilenleri şu diğer yere gönderelim" durumuna dönüşmesinden endişeleniyordum ve bunun olmasmı da istemiyordum.

Bir an sonra, "Kalabalığı dert ettiğim yok" diye ekledim. "Ben..."

Mağarada tiz bir çığlık yankılandı. Liz ile bakıştık ve sonra birlikte çığlıkların geldiği bekârlar mağarasına koştuk.

Oraya vardığımızda Megan, kollarım Cashol'un boynuna dolamıştı. Cashol onu kucaklamış, yüzünü ona gömmüştü. Megan'ın ayakları yere değmiyordu. Megan tekrar kıkırdayıp ciyakladı ve sonra onu duyduk: Şu melodik hafif mırıltı düetini.

"Yüce Tanrım!" dedi Liz ve neşeyle alkış tuttu. "İkiniz yankılandınız mı yoksa?"

"Evet" dedi Megan ve şaşkın Cashol'un yüzüne bir öpücük kondurdu. "İyi misin?"

"Eşim" dedi uzaylı saygıyla ve sonra Megan'ı etrafında döndürdü. "Eşim!"

Megan onun yüzünü defalarca öptü ve sonra uzaylıyı şaşırtarak dudaklarına yapıştı.

Bu sırada mağaranın girişinde bir kalabalık oluşmuştu ama Megan ve Cashol farkında bile değildi. Megan mutlu mutlu onun gözlerinin içine bakıyor, Cashol da Megan'a dokunmadan edemiyordu. Sanki biz orada değildik. Mağaradaki mırıltı, kendi sessiz göğsümü bile fazla sessiz hissettirecek kadar şiddetliydi.

"Ne güzel bir gün" dedi Vektal arkamızdan. "Kabilemiz büyümeye ve gelişmeye devam ediyor."

"Aynen" dedi Liz, Cashol pantolonunun bağcıklarını çözmeye başlarken. Aynı şekilde etrafının farkında bile olmayan Megan da; şimdi izlemesi biraz müstehcen bir coşkuyla uzaylının ağzını yalıyordu. "Bence onlara biraz mahremiyet vermeliyiz."

Georgie, izleyicileri önüne katarak dışarı çıkardı ve bekârlar mağarasının girişindeki perdeleri çekti. "Onları yalnız bırakalım" dedi neşeyle. "Avcıların çoğu geri döndü ve iyi gelişmeler yaşandı. Tüm bunlar bir kutlamayı hak ediyor bence."

Havada birkaç sevinçli tezahürat yankılandı ve kalabalıkta mutlu çiftin mırıltısını bastıran bir gevezelik başladı. Kendimi biraz kaybolmuş ve yalmz hissederek uzaklaştım. Megan için mutlu olmalıydım. Olmalıydım. Nedense bakışlarım mağaranın kenarına kaydı ve Aehako'yu gördüm.

Beni izliyordu.

Yüreğim daha da burkuldu çünkü ona sahip olamıyordum.

Aehako

Maylak'ın kocası Kashrem'in yapımında uzman olduğu *sah-sah* adlı fermente edilmiş bir çay var. Bir tırpan gagalının poposu gibi kokar ama ağıza hoş bir sıcaklık yayar ve çekingenliği azaltır. Kabile kutlama sırasında tulum tulum sah-sah tüketiyordu; herkes ziyafet çekip gülüyordu ve keyifler yerindeydi. Yaşlı Kemli ile eşi, davul ve flüt çalarak mağarayı neşeli bir müzikle dolduruyor, khui'lerinin isteğine uyan yeni yankılanmış çiftin çıkarabileceği sesleri bastırıyordu.

Henüz ufacık bir çocuk olan Kemli'nin kızı Farli de boyalarını çıkarmış, kendisine izin verecek kadar uzun süre oturmaya gönüllü kim varsa tenlerine dekoratif semboller çiziyordu. Farli'nin sevimliliğine asla karşı koyamadığım için onun yalvarışlarına ilk kapılanlardan biri olmuştum ve işi bittiğinde boynuzlarıma helezonlar, yüzümü ve göğsümü kaplayan desenler çizmişti. İhtiyarlar gülümseyerek izliyorlardı; onların gençliğinde yankılanmayı kutlamak için beden süslemesi yaygın olarak yapılırdı ve bu geleneğin yeniden canlanması hoşlarına gitmişti.

İnsanlar da bu beden boyamasına heveslenmişti ve Joh-see'nin soluk tenine mavi şekiller çizilmesini izledim. Üzgün gözlü Kira, yakınlarda oturmuş izliyordu. Yüzünde bir gülümseme olsa bile bu neşe gözlerine ulaşmıyordu. Çoğu zaman olduğu gibi. Bazen bana bakıyor ve sonra hemen yüzünü çeviriyordu.

Bir kutlama sırasında bile yalnız görünüyordu.

"Bunu alabilir miyim?" diye sordum Farli'ye, kırmızımsı boya dolu bir kavanoza uzanarak. O sırada Joh-see ile çizdiği çizgilere kıkırdamakla meşguldü ve kırmızı rengi kullanmıyordu.

"Elbette" dedi Farli, sa-khui dilinde. "Birini mi boyayacaksın?"

Başımı sallayarak onayladım ve Kira'yı işaret ettim. "Kutlamadan nasibini almaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor."

Joh-see sırıttı. Sözlerimizi anlamıyordu ama kimden bahsettiğimi biliyordu. "Onu gülümsetmeye çalışır mısın rica etsem? Modu-mu aşağı çekiyor."

"Neyini nereye çekiyor?"

Joh-see yine kıkırdadı. "Boş ver."

İnsanlar bir tuhaftı. Boyayı ve bir tulum sah-sah alarak, Kira'nm yanına gitmeden önce bir kez daha Joh-see'ye doğru eğildim. "Öpücük nedir biliyor musun?"

Bana cilveli bir şekilde göz kırptı. "Yoksa bana asılıyor musun koca adam?"

Kıkırdadım. "Benim için fazla yaramazsın."

Kıkırdadı, bir süredir sah-sah içtiği açıktı. Farli'ye başka bir renk verdi ve sonra kollarından birini sıvadı. "Kollarıma da yap!"

Farli'nin, fırçasıyla Joh-see'nin tenine renkli daireler çizmeye başlamasını bekledim.

"Öpücük" dedi Joh-see düşüncelere dalarak. "Sanırım Georgie ve Vektal ona ağız çiftleşmesi diyordu."

Ah. Bunu yapmalarını ben de görmüştüm. Vektal, kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda ağzını eşininkinin üzerine koyuyor ve birbirlerine kenetleniyorlardı. Hatta dilini onun ağzına sokuyormuş gibi görünüyordu ki ilginçti bence. Daha önce dişilerin orasını dillemişliğim vardı ama ağızlarına dilimi sokmamıştım ve denemek için can atıyordum.

Kira'ya baktım. Şamata koparan kabileden uzaklaşmış, davulların ritmine göre hareket etmeye başlayan dansçıların yolundan çekilmek için bir köşeye saklanmıştı. Bir eniğin gelişi ve yeni bir mutlu yankılanma her zaman kutlama sebebiydi. Yeni çiftin yuva kuracakları bir yer olmamasının önemi yoktu. Birbirimizin üstü-

ne yığılarak uyumak zorunda kalsak bile her zaman yeni bireylere yer vardı.

Kira'nın üstünde uyumayı dert etmezdim doğrusu.

Kalabalık mağarada ilerlediğim sırada Asha salınarak önüme çıktı. Elimdeki sah-sah dolu tulumu görünce de, "Yoksa bana mı getiriyordun?" diye sordu.

"Hayır." Yanından geçip sinir bozucu sesini duymazdan geldim. Kendini bir köşeye saklamış olan Kira'ya yöneldim. Doldurulmuş bir yastığın üzerinde oturuyordu ve yanında boş bir tane daha vardı. Güzel.

Yanındaki yastığa kendimi bırakınca insan, bana sinirli bir bakış attı. "Eşlikçi istemiyorum."

"Ne zaman istedin ki zaten Üzgün Göz." Ona çay dolu tulumu uzattım. "Şansına, ben kolay kolay vazgeçmem."

Kira içeceği kokladı ve o tuhaf, minicik insan burnu kırıştı. "Bu ne?"

"Bu..." Doğru sözcüğü aradım. "Karnı yakar ve iyi hissettirir? Evet?"

"Alkollü yani" diye düzeltti. Tekrar kokladı ve bana uzattı. "Önce sen."

Çaydan okkalı bir yudum aldım ve keskin tadı yüzünden yüzümü buruşturdum ama bir an sonra içimi bir sıcaklık kapladı. "Güçlü."

Tulumu benden geri alıp yudumladı. Küçük dudaklarının az önce benimkilerin değdiği yere değdiğini görünce içime şehvet dalgası yayıldı. Kira'nın peşinden koşmak zordu ama kararlıydım.

Tadına bakıp yüzünü buruşturduysa da ikinci bir yudum daha aldı. "Korkunç."

"Daha fazla iç. Tadı güzel gelmeye başlayacak."

Bir yudum daha aldı ve sonra öksürerek ağzını sildi. "Bence yalan söylüyorsun."

"Belki birazcık abartmışımdır" dedim ve tulumu bana geri vermeye çalıştığında reddettim. "Sende kalsın. Biraz alkollüye ihtiyacın var."

"Sarhoş olmaya" diye düzeltti.

"Dilin kafa karıştırıcı" dedim ve parmağımı küçük kırmızı boya kabına daldırdım. "Sözcüklerin çoğu zaman saçmalık."

"Doğru diyorsun. Dilinizi öğrenmemiz gerek. Ana gemiye geri dönüp Georgie'nin bahsettiği şu beyin yükleme işini yapmalı."

Ana gemi derken insanların, halkımızın buraya gelmesini sağlayan başka bir gemi olduğuna yemin ettikleri, atalarımızın mağarasını kastettiğini düşündüm. Haklı olabilirlerdi ancak yine de onu bir gemi olarak düşünmek tuhafıma gidiyordu. Kira yine içkiden içerken bakışları mağaranın ortasındaki dansçı grubuna yöneldi. Yeni çift olmuş birkaç insan kadın, erkekleriyle birlikte ısıtmalı havuzun etrafında dans ediyor ve harika vakit geçiriyordu. Yakınlarda tembellik edenler vardı. Arkadaşım Zolaya, şefkatli eşi tarafından lezzetli yiyeceklerle besleniyordu.

"Hepsi çok mutlu görünüyor" dedi Kira yumuşak bir sesle. "Onlar için sevinmeliyim, değil mi?"

Fermente çay onun üzerinde hızla etki ediyor olmalıydı; resmen kendiliğinden benimle konuşuyordu. Diğerlerine baktım. "Mutlu olmamalılar mı?"

"Hayır, olmalılar." Tekrar o üzgün gözlerle bana baktı. "Sorun bende."

Boyalı parmağımı küçük burnundan aşağı doğru sürükleyerek bir çizgi oluşturdum. "Onlar mutlu olduğu için mutlu olamadığından mı?"

Gözlerini şaşı yapıp çizgiye baktı. "Neden beni boyuyorsun?"

"Kutlamalarda gelenektir. Sevincimizi renklerle gösteririz."

Gözlerinde yine üzgün bakışlar belirdi. "O zaman belki de boyam başkası için saklasan iyi edersin."

"Saçmalık." Çenesine biraz boya sürdüm ve sonra narin elma-cıkkemiklerine iki renkli çizgi çektim. Ben bunları yaparken sessizce beni izliyordu. Ona cilveli bir şeyler söylemek, küçük yüzünü güldürmek istiyordum ama o kadar üzgün görünüyordu ki yaptığım her espri kulağa aptalca gelecekti. Yüzünü boyamayı bitirince sanatımı inceledim ve sonra parmağımı tekrar boya kabına daldırıp

boynunun narin kaslarına çizgiler çizmeye başladım. Parmaklarımın altındaki teni öylesine yumuşaktı ki ânında penisim ağrımaya başlamıştı. "Bana neşe getiriyorsun. Bu sayılmaz mı?"

Beklediğim gibi göz devirmek yerine, daha da üzgün göründü. "Benden vazgeçmelisin Aehako. Dikkatini, birlikte bir gelecek kurabileceğin bir kıza harca."

"Kurmak?.." Bu da bir başka şaşırtıcı insan lafıydı. Sözcükleri anlayabiliyordum ama insanların onları kullanma biçimleri tuhafıma gidiyordu.

Kira iç çekmekle yetindi ve bakışlarım kaçırmaya çalıştı.

Bunu yapamadan çenesini yakaladım. "Öpücüğün ne olduğunu öğrendim" dedim, kendimden memnun bir şekilde. Bu laf Kira'nın dikkatini dağıtacak ve gözlerindeki hüznü yok edecekti. İrkilerek geri çekilmesini ve tekrar onunla flört ettiğim için beni azarlamasını bekliyordum.

Bunun yerine bakışları ağzıma kaydı. Dudakları hafifçe aralandı ve bana doğru eğildi. "Ah?"

Bir davet gördüğümde anlarım. Eğilip ağzımı onunkine sürttüm. Öpüşmenin ayrıntılarını pek bilmiyordum elbette ama çözebileceğimden emindim. Eğer o da apış arası yalamak gibi bir şeyse, onun hareketlerine göre davranacaktım.

Kira'nın dudakları yumuşak ve esnekti; zihnim hemen onların tenimde gezindiğini hayal etti. Pantolonumun içindeki aletim taş gibi zonklamaya başladı. Kira küçük dudaklarım benimkilere bastırınca ne yapacağımı, nasıl

davranacağımı bir an için bilemedim. Vektal her zaman kadımm yutuyormuş gibi görünüyordu.

Ama sonra Kira'nın dili dudaklarımın arasını zorladı ve onu içeri almak için ağzımı açtım. Öpüşmede öncülük ediyordu; aklım başımdan gitmişti ve feci tahrik olmuştum. Elleri tuniğimin önünde kıvrılınca onu kendime doğru çektim ve insanın benim tıknaz, kaslı vücudumla karşılaştırıldığında ne kadar narin olduğunu hissettim. Ne boynuzları ne de yumuşak kısımlarını koruyacak plakalı çıkıntıları vardı ve savunmasızlığı beni korkutuyordu.

N ind\)a

Sonra dili benimkine değdi ve kırılganlığını tamamen unuttum. Şehvet içimde şahlandı ve dilimi çekinerek onunkine sürttüm. Tadı fermente çay gibiydi ama daha tatlı, daha lezzetliydi. Dili de pürüzsüz ve kaygandı; benimki gibi tüm sa-khui'lerin sahip olduğu o dokulu çıkıntılara sahip değildi. Bunu anlayınca Kira'nın ağzından yumuşak bir şaşkınlık nidası çıktı.

Ama geri çekilmedi. Elini yanağıma uzatarak çenemi okşadı ve öpüşmeye devam ettik. Ağzımı onun ağzının üzerine kapatıp başlattığı hareketleri taklit ederek dilini geri ittim. Beni durdurmayınca da daha güçlü ve daha cesur, arayış içindeki hareketlerle devam ettim. Tekrar tekrar, dilimle onu becerdim. Bu hareketin insanların hoşuna gittiğini anlamıştım. Ağızla yapılan tahrik, çiftleşmenin nasıl olacağına dair bir vaat gibiydi. İnanılmaz derecede sapkın bir histi.

Aym zamanda harikaydı.

Onu öpmeyi bırakamıyordum. İnsanların buna neden bu kadar bağımlı olduğunu anlamıştım.

Bir an sonra geri çekilip bana baktı. Onun bakışlarında da şehvet sarhoşluğu vardı ve elleriyle bana yapışmış durumdaydı.

"Gel" diye mırıldandım, eğilip dilimi tekrar dudaklarının üzerinde gezdirirken. "Diğerleri kutlamakla meşgul. Mağaramda şu an kimse olmaz.

Yalmz kalacak zaman bulabileceğiz." Onun insan bedenini keşfetmeye ve nelerden hoşlandığını öğrenmeye can atıyordum.

Hızla gözlerini kırpıştırdı ve sonra başını iki yana salladı. "Hayır, henüz olmaz. Ben..." Sesi kesildi ve gözleri donuklaştı. Elini bir kulağından çıkan gümüş rengi kabuğa götürdü.

Sonra, yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi.

NLnpva

IKINCI BOLUM

BAOUIN

Kira

Geri geliyorlardı.

içimden hep uzay gemilerini bir daha asla görmeyeceğimizi ummuştum. Buraya bıraktıkları kargoyu unutup, hayatımızın geri kalanını Vektal'in halkıyla huzur içinde geçirmemize izin vereceklerini ummuştum. Buraya yerleşecek, tuhaf bir durumdan mümkün olan en iyi şekilde yararlanacak ve sonunda bizi kaçıranları tamamen unutacaktık.

Anlaşılan fazla iyimser davranmıştım.

Ama Küçük Yeşil Adamların kuşlarınkini andıran sesleri çevirici kulaklığımdan yankılanınca aklıma dolan kötü anılarla tepeden tırnağa kaskatı kesildim. Gece yarısı dairemden kaçırılıp muayene masasında uyanmıştım. Uzaylılarla ilk karşılaşmamda düştüğüm dehşet ve onları anlayamadığımda hayal kırıklığına uğramaları. Beni kıpırdayamayacağım şekilde zapt edip çeviriciyi kulağıma zorla sabitledikleri sırada çektiğim acı. Ambarda haftalarca korku ve pislik içinde geçirdiğimiz anlar. En ufak bir ses çıkarmaktan bile dehşete düşüşüm.

Gezegendeki hava koşulları uygun değil. Ekipman geri alımı gecikecek.

Gelen tek mesaj buydu ama daha fazlasını duymama da gerek yoktu. Ekipmanlarım almak için geri geliyorlardı.

Ve çevirici hâlâ kulağımdaydı.

Dehşet içinde nefesim kesildi ve Aehako'nun kollarına tutundum.

"Ne oldu?" Çeneme dokundu. "Kira?"

Beni bulacaklardı. Beni bulacaklar ve çevirici kulağımdan çıkmayacağı için beni yanlarında götüreceklerdi. Yüce Tanrım. Ağzımdan fırlayan bir hıçkırığı bastırdım.

"Mağaramı ziyaret etme düşüncesi o kadar da korkunç olamaz, değil mi?" Cilveli ve tatlı sesi, düşüncelerimden kurtulmamı sağladı. Kollarına tutunup onu sıkıca kavradım.

Bunu kimseye söyleyemezdim. Hepsi paniğe kapılacaktı. Kafam allak bullaktı. Uzaylıların derdi çevirici kulaklıksa, belki de mağaralarda olmamam gerekirdi.

Düşüncelerime öylesine dalmıştım ki Aehako beni tekrar öpmek için eğilince otomatik olarak ondan uzaklaştım.

Yüzü asıldı. "Sorun ben miyim? İlgimi istemiyor musun?"

"Ben... Şey... Karışık bir durum." Başımı ona doğru salladım. "Ben gidip ateşin yamna oturacağım, tamam mı?"

Etrafımda kalabalık olursa onların mutlu sesleri, içimde yükselen korkuyu bastırır diye umuyordum.

Aehako

Bir terslik vardı. Kira'nın ayağa kalkıp kaskatı bir hâlde ateş çukuruna ilerlemesini izledim. Yüzüne solgun bir gülümseme takınmıştı. Kalabalıkla birlikte oturuyor olsa bile, aklının ne mağarada ne de belirli birinde olduğunu hissediyordum. Düşüncelere dalmış, ateşe bakıyordu ve yine kaşlarını sıkıntıyla çatmıştı.

Belki de sorun bendeydi. Belki de onu etkileme çabalanm canını sıkmıştı. Öfkeyle ayağa kalkıp boyayı Farli'ye geri verdim. Kutlama artık benim için hiçbir neşe taşımıyordu. Kira'yı birkaç dakika daha izledim ve gülümseyip diğerleriyle konuşmasma rağmen dikkatinin dağınıklığı ve mutsuzluğu açıkça belli oluyordu.

Daha önce yaklaştığım hiçbir kadın tarafından geri çevrilmemiştim. Yaşıtım iki kadınla da kürk paylaşmışlığım vardı ve ikisi de kendi eşlerini bulana kadar ilgimi çekmeye can atmıştı. Kendi annem bile bende şeytan tüyü olduğunu söylerdi. Ama üzgün gözlere sahip bu küçük insan, resmen benden kaçacak delik arıyordu.

Sıkıntı içinde, Farli'ye sah-sah tulumunu uzattım ve yatmaya gittim. Mağaralarda çok az yer olduğu için annem, babam ve kardeşlerimin mağarasına geri taşınmıştım. Bunu dert etmiyordum, sonuçta bir eşim yoktu; yine de sessiz bir yer bulup Kira ile zevki paylaşmaktan mutluluk duyardım.

Ama kürklerime vardığımda çoktan kapıldıklarını gördüm. Asha uzanmış, yanına gelmem için parmağını kıvırarak işaret ediyordu. O gece ihtiyacım olan şey bu değildi. Bezgin bir tavırla yüzümü ovuşturdum ve Farli'nin özenerek yaptığı desenleri ovaladım. "Burada ne işin var Asha?"

"Herkes kutlamada" dedi nefes nefese. Eliyle yatağımı tıpışladı. "Gel ve bana katıl. Seni özledim."

Başımı iki yana salladım. "Git eşini bul Asha. Bu gece kimseye ihtiyacım yok." Yalandı tabii ki; Kira o an çıkıp gelse onu memnuniyetle kürklerimin

içine alırdım. Ama Asha'nın bir eşi vardı ve ona karşı böyle umursamazca davranmasından iğreniyordum.

"Onu istemiyorum" dedi surat asarak. "Seni istiyorum."

"Ama ben seni istemiyorum" dedim olabildiğince nazikçe. Asha eski bir dostumdu, her ne kadar beni perişan etmeye kararlı olsa da. "Khui'lerimiz asla birleşmeyecek Asha. Geçmişi aramayı bırak."

Ayağa kalkıp deri elbisesini düzeltti ve bana dik dik baktı. "O insan da seni istemiyor Aehako. En iyisi, zevkini nerede bulabilirsen orada yaşa."

Mağaradan çıkarken onu görmezden geldim. Haklı olmasına sinir olmuştum.

ç

Ertesi sabah, orta mağarada oturup oyma işim üzerinde çalışırken Kira'yı izledim. Esha için bir oyuncak yapıyordum. Annesinin otlarmı merak edip kurcalayacak yaşa gelmişti ve bu yüzden dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Farli küçükken, özenle oyularak birbirine bağlanmış kemikten halkalar yapmıştım ve o da bu çıngırtıdan hoşlanmıştı. Esha için de aynısını yapacaktım. Dvisti'lerin uzun uyluk kemiklerinden birini alıp üzerinde çalışmaya başladım. Bir enik için zincir çıngırak yapmak çok fazla oyuk açmayı gerektiriyordu ve bu sayede sessizce oturup mağaradaki insanları izleyebiliyordum.

Dikkatim özellikle birinde yoğunlaşmıştı. Kira o sabah közlenmiş ateşin başmda oturuyordu. Mağarasında olmaması, birini aradığma işaretti. Bana yaklaşmaması canımı acıtıyordu ama kimi beklediğini merak etmeden de duramıyordum. Gözlerinin altındaki halkalar yüzünden yorgun görünüyordu ve önceki gece yüzüne çizdiğim neşeli, renkli çizgiler silinmişti. Yanındaki iki insanla sohbet ediyormuş gibi dursa da mesafeliydi.

Ancak Vektal ve Georgie mağaraya girdiklerinde dikkati uyandı. Ah. Demek şefi bekliyordu. Kulaklarımı açtım, ne söyleyeceğini merak ediyordum.

Vektal ve Georgie'yi normal tavırlarla selamladıktan sonra ağzındaki baklayı çıkardı. "İhtiyarların mağarasma gitmek istiyorum."

"Gemiye mi?" diye sordu Georgie, merakla. "Gerçekten mi? Neden?"

Kira yanıt verirken rahatsız görünüyordu. Huzursuzca kıpırdanıyor, kulağındaki gümüş kabuğa dokunup duruyordu. "Bunu çıkarıp çıkaramayacağıma bakmak istiyorum. Eğer çıkarabilirsem, oradaki bilgisayardan uzaylı dilini öğrenmem gerekecek. Aynca aklımı kurcalayan bir şey var." Mağarayı işaret etti. "Etrafımıza baksanıza. Bu mağara doğal bir oluşum değil. Kapılar çok düzgün, tavanlar fazla kusursuz. Samrım Vektal'in ataları buraya indiklerinde, bir şekilde taş kesmenin bir yolunu bulmuşlar. Bunu tekrar yapıp yapamayacağımızı görmek istiyorum. Belki gemiden parçalar alıp yeni kesiciler yapabiliriz. Herkes için daha fazla alana ihtiyacımız var."

Vektal çenesini ovuşturdu. "İyi bir fikir."

"Rehber olarak sadece bir kişiye ihtiyacım olacak" diye devam etti hızla. "Beni avcılardan biriyle gönderin, yolu öğrendikten sonra kendi başıma geri dönebilirim..."

Cümlesini bitirmeden önce ayağa fırlamıştım bile, koruyucu içgüdülerim benden önce davranmıştı. Şefle konuştuğu yere doğru yürüdüm. Planı çılgıncaydı. İnsanlar burası hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kardan, yaratıklardan, tehlikelerden habersizlerdi. Kira kendi başına bırakılırsa asla geri dönemezdi. Buna asla izin vermeyecektim. "Kira'yı ataların mağarasma ben götürürüm."

Bana şaşkınlıkla baktıysa da itiraz etmediğini fark ettim. Küçük, insan ağzını sımsıkı kapatmakla yetindi ve sonra Vektal'e baktı.

içimi endişe kapladı. Gitmeyi, benim flörtlerime katlanmayı göze alacak kadar fazla istiyordu demek. Canım sıkan büyük bir

derdi olmalıydı.

Daha fazla kişiyle gitmelisin" diye talimat verdi Vektal. "Diğer insanların da dilimizi öğrenmeye ihtiyacı var."

Kira mn yüzünde daha da rahatsız bir ifade belirdi. "Ah, ama sonuç elde edemezsem herkesin vaktini boşa harcamış olurum. Gerçekten, sorun değil."

Grubu küçük tutabiliriz" diye uzlaşmaya çalıştım. "Belki üç avcı ve üç insan?"

Vektal başını sallayarak onayladı. "Ne zaman yola çıkacaksınız?"

Kira'ya baktım.

Bezmiş gibiydi. "En kısa sürede gitmek istiyorum."

"Yarın o zaman. Sabahın ilk ışıklarıyla. Herkese sorup hangi avcıların gitmek istediğini öğreneceğim."

"iki insan götürmemiz şart mı?" Kira mutsuz görünüyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Georgie.

Kira başım hızlıca iki yana salladı ve yüzüne sahte bir gülümseme yayıldı. "Kimsenin vaktini boşa harcamak istemiyorum."

Mesele bu değildi. Bir şey saklıyordu ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

Ama ne pahasına olursa olsun öğrenecektim.

C

O kadar baskıdan sonra Kira, Harlow ve Claire adlı iki inşam da yanımıza almayı kabul etti. Turuncu bir yelesi ve tenini kaplayan benekleri olan, Harlow'du. Onu alışılmadık renginden dolayı hatırlıyordum. Claire hakkında ise son derece sessiz olması dışında bir şey bilmiyordum. Fırsat buldukça Bek ile yatağa giriyormuş gibi görünüyordu.

Bek de tabu, hemen seyahat grubumuza katılmak için gönüllü oldu. Bu yolculuğu, insan sevgilisiyle mağaramn aşırı kalabalığın-

Nıı^Sva

dan uzakta zaman geçirme fırsatı olarak gördüğü kesindi.

Onu suçlamıyordum; Kira'nın peşinde gölge gibi dolaşmamm sebebi buydu. Onu korumanın yam sıra, cilveli laflarımdan biriyle onu tavlayıp kollarıma alabilmeyi de gizlice umuyordum.

Üç avcının daha bizimle gelmek için gönüllü olması pek hoşuma gitmemişti doğrusu. Grubumuzun küçük olması gerektiğini umursadıkları yoktu, tek dertleri eşini bulmamış insan kadınlarıyla baş başa vakit geçirme fırsatı yakalayabilmekti.

"Sonuçta" dedi Harrec. "Raahosh da eşine böyle yankılanmadı mı? Kadın pes edene kadar onu uzaklarda tuttu." Yakınlarda eşyalarını hazırlayan kadınlara doğru başını salladı. "Ben de bu kadınlardan biriyle yalnız kalmak isterim. Belki de khui'lerini bir eşe hazır olduğuma ikna edebüirim."

Sözlerine kaşlarımı çattım. "Burada amacımız dişilerle eşleşmek değil."

"Öyle mi? Bunu Bek'e söyle. Doğru düzgün eşleşmemiş olmalarına karşın o küçük sesli minik dişinin kendisine ait olduğunu sanıyor. Gerçi yine de ondan uzak duracağım." Omuz silkti. "Diğerlerinden biri de bana uyar. Kulağına kabuk takarım gözleri güzel mesela."

İçime yakıcı bir sahiplenme dalgası hücum etti. "Sen bir sonraki sefere katılabilirsin" diye yalan attım. "Haeden geliyor." Harrec itiraz etmeye çalışınca da, "Tuzaklarım kontrol etmesi gerekiyor" diye ekledim. Ve Kira'ma yaklaşmayı düşünmesine katlanamaya-rak öfkeyle uzaklaştım.

Harrec'in derdi bir eş bulmaktı, Kira'nın gözlerinin üzgün bakmasını veya kendini yalmz hissetmesini umursadığı yoktu. O, Kira için doğru kişi değildi.

Diğer iki avcı ne zaman gideceğimizi sorduğunda, onlara da aym bahaneyi söyledim, yani grubumuzda yer kalmadığım. Soma Haeden'ın yamna gidip ondan aramıza katılmasını istedim. Asık suratlı arkadaşımm pek hoşuna gitmedi.

"Beni gönüllü mü yaptın?" diye sordu, en sevdiği mızrağın ucunu bir taşla keskinleştirirken. "Neden ki?"

“Çünkü insan dişileri söz konusu olduğunda penisinle düşünmeyeceğine güvendiğim tek kişi sensin." Huzursuzluğumu gizlemeye çalışarak kollarımı kavuşturdum ve onu izledim.

Homurdanarak bana baktı. “Seçtiğin kişiden uzak dursunlar istiyorsun, öyle mi?“

Güldüm çünkü Haeden oldum olası içimi okurdu. “Olabilir. Ama beni suçlayabilir misin?"

Yüzünü ekşitti. “Hangi dişiler gelecek? Joh-see var mı?“

“Hayır, yok.“

“İyi." Ayağa kalkıp mızrağının ucundaki kemik tozunu üfledi. “O zaman gelirim."

“Onun gelmesini mi isterdin? Kira ile konuşabilirim..." Kaşlarını çatarak bakınca sustum ve kıkırdamaya başladım. “Hayır mı? Joh-see'den zarar gelmez."

“Sürekli konuşuyor" dedi kısaca, mızrağının ucuna küçük, deri bir koruyucu kılıf takarken. “Sözlerini duymak isteyip istemediğimi hiç umursamıyor."

Komikti. “Belki de onu görmezden gelmek yerine onunla konuşsan, ne kadar itici bir adam olduğunu anlardı.“

“Belki de Harrec'e fikrini değiştirdiğini söylerim."

Teslim olurcasma ellerimi kaldırdım. “Sinirlenmene gerek yok dostum. Bize katılacak mısm? Sabah yola çıkıyoruz."

Hızlıca başını sallayıp onayladı. "Ama Joh-see gelirse, bensiz gidersiniz."

Kira

Çantamı toplarken, kulağımdaki çevirici yüzünden istemeden de olsa Aehako'nun Haeden ile konuşmasına kulak misafiri oldum. Yanaklarımı ateş bastı. Sırf benimle vakit geçirmek istediği için diğer avcıların gelmesine engel oluyordu resmen. Gururum okşandı; kendimi tutmaya çalışsam da. Aehako'nun benim üzerimde hiçbir hakkı yoktu sonuçta.

Ama tabii... keşke olsaydı.

Gerçi uzaylılar geri döndüğüne göre sanırım yalnız olmam iyi bir şeydi.

Yanımda duran Harlovv, yaptığı kar ayakkabılarından birini denerken yüzünü buruşturdu. "Sanırım bu parçalanıyor. Tahta yeterince yeşil değil. Ya da, şey, pembe?" Ayakkabıyı çıkarıp inceledi. Deri kayışlardan ve mağaraların dışmda kümelenmiş, kirpiği andıran incecik pembe dallı ağaçlardan yapılmıştı. "Yeni bir dala ihtiyacım var." Ayağa kalkıp yumuşak deri pantolonunu silkti. "Siz de benimle gelmek ister misiniz? Sonuçta Claire için de bir çift yapmamız gerekiyor."

Topladığım çantamı yerde bırakıp ayağa kalktım. İçimdeki suçlu, Aehako'nun konuşmasını dinlemeye devam etmek istiyordu ama yapmamalıydım. "Ben de seninle gelirim." Gerçi ayakkabım vardı ama Claire mağaradan nadiren çıkıyordu, bu yüzden onun yoktu.

"Ben içeride kalacağım" dedi Claire kısık sesiyle ve çantasını toplamaya devam etti. Etrafa hızlıca bir bakış atınca Bek'in yakm-

larda dolaştığını gördüm. Ah. Bir çift eldiven takıp kürk pelerinime sarındım ve dal kesmek için ikimize kemik saplı bıçaklar aldım.

Mağaradan çıkıp karlara doğru ilerleyerek patikadan aşağıya, pembe dallı ağaçların sık koruluğuna yürüdük. Arkamızda ayak seslerinin çıtırdadığını

duyduğumdan, avcılardan birinin peşimize takıldığını anlamıştım. İnsanları bir an olsun yalnız bırakmamaya çok dikkat ediyorlardı; olumsuz bir nedenden ötürü değil, sadece bu dünya hakkında hiçbir fikrimiz olmadığı için. Bizim incinmemizi istemiyorlardı.

Harlow ağaçları inceledi. "Keşke dünyadaki ağaçlar gibi bunların da çok sayıda dalı olsaydı. İşimiz kolaylaşırdı."

Başımı sallayıp koruya girdim. Bazı ağaçların tepesinde dışarıya doğru çatallanan bölünmüş bir dal olsa da çoğunlukla havaya doğru dümdüz uzanıyorlardı ve kabuktan doğruca o tüy gibi yapraklar çıkıyordu. Gerçekten de çok sayıda küçük kirpikle kaplı büyük bir kirpik gibi görünüyorlardı. "Biz de sadece filizleri kullanalım, ne dersin? Kesmemiz kolay olur."

Kar ayakkabılarımız basit tasarımlardı; gözyaşı damlası şeklinde bükülmüş ve topuktan birbirine bağlanmış uzun birer tahta parçası şeklindeydi. Ortasma çaprazlamasına gerilen deri şeritlerle bir ağ oluşturularak ayağa bağlanıyordu. Neyse ki yapımları kolaydı, bu yüzden bakımları da kolay oluyordu.

Harlow ile birlikte bir ağaç seçtik. İstediğimizden biraz daha kısaydı ama kökünden kesebilirsek, Claire'in zaten az olan ağırlığım kaldırabilecek kadar uzun bir çift ayakkabıya yeterdi. Harlow yakındaki bir filizi tuttu ve birlikte gövdeden kesmeye başladık. Hava o gün normalden daha soğuktu; gri gökyüzünden, büyük ve tombul kar taneleri düşüyordu. Havamn seyahat etmemiz için yeterince iyi olmadığım düşünüp yolculuğumuzu geciktirmelerinden endişelendim.

Gitmem gerekiyordu. Bir an önce. Ne kadar erken yola çıkarsak o kadar iyiydi.

Eldivenlerimle karı kazarak filizin kökünü aradım. Belli bir derinliğe ulaşıp da karşıma tuhaf bir mavi renkteki toprak çıkınca, şaşkınlıkla bir küfür savurdum. Bu yerin dünyadan ne kadar farklı olduğuna dair bir örnek daha. Biraz daha kazdım ve ironik bir şekilde neredeyse karda yarım metrelik bir çukur açtığımı fark ettim. Üstelik bir yamaçtaydık, yani kar orada diğer

yerlere göre daha sığ olmalıydı. Bir an sonra beyazımsı bir şey ortaya çıktı ve ben de onu kazmaya başladım.

Bu bitki, beklediğimin aksine kazık köklü değildi. Soğanı vardı. Turp gibi miydi acaba? Esas olarak oraya neden geldiğimizi unutarak heyecanla, bıçağımı ve eldivenlerimi kullanarak kazdım. Bitkiyi tamamen ortaya çıkardığımda, karşımda plaj topu büyüklüğünde, kök benzeri bir soğan vardı. Odunsu kokuya sahip, beyazımsı renkteydi ve onu karın üzerine çıkarınca, Harlovv da bakmak için yamma geldi.

“Patates mi bu?" diye heyecanla sordu.

“Bilmiyorum. Yenilebilir mi sence?“ Buralarda sadece et yiyor gibilerdi.

“Denemeye gönüllüyüm“ dedi gülerek. “Dünyadayken vejetaryendim. Buradaki yemeklere alışmam zor oldu.“

Zor olduğuna emindim.

Kar ayakkabısı yapmak için odunsu sapı kesip aldık, sonra yumruyu memnuniyetle içeri kadar taşıdım. Belki de insanlara özgü yemek alışkanlıklarımızı kısıtlı da olsa bu halka tanıtabilir ve böylece kişi başına düşen yemek miktarım da artırabilirdik. Sürekli yardıma muhtaç olmak yerine katkıda bulunabilme fikri çok hoşuma gitmişti.

O gece çiğ etimizin yanında kızarmış kök dilimleri de yedik. Kök, kabilenin bitkiler konusundaki uzmam olan ihtiyar dişi Kemli tarafından yenilebilir ilan edilmişti. Neden yemek istediğimize anlam verememişti gerçi ama herkes pişmiş dilimlerden tadıyordu ve İkincisini almak üzere uzanan eller görüyordum. Keyfim epey yerine gelmişti.

Aehako beni kenara çekince yine kaçtı ama. “Yolculuğu ertelemek niyetinde misin yoksa? Saatler geçtikçe hava daha da soğuyor.“

“Ne? Hayır! Saçmalama. Yok öyle bir şey."

Kaşlarını çatarak mağara girişine doğru başını salladı. "Gel. Sana göstereyim."

Patates olmayan bitki kökümü bitirip peşinden gittim. Mağaranın önünde sert bir esinti vardı ama pelerinimi almaya kalkarsam Aehako'nun mağarada kalma kararını pekiştirebilirdim. Bu yüzden kendimi topladım, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve mağaradan peşi sıra gece havasına çıktım.

Öğle sonrasmdan beri yerde bir otuz santim daha kar birikmişti ve hava kesinlikle daha soğuktu. Aehako dışarıda birkaç adım attıktan sonra bana bakmak üzere döndü. "Rüzgârın şekli değişti" dedi gökyüzünü işaret ederek. "Şu anda doğudan esiyor." Aslında söylediği sözcük doğu değildi ama çevirici bu şekilde çevirmişti. "Dağlara çarpacak ve sonra buraya geri dönecek, bu da daha fazla kar anlamma geliyor."

"Ne olmuş yani?" dedim umursamaz görünmeye çalışarak. "Her zaman kar yağıyor zaten. Ne önemi var?"

Bana doğru geldi. Mağaranın içinden süzülen sıcak ışıktan çıkmıştık ve burası beklediğimden daha karanlıktı. Esintiyi engellemek için içgüdüsel olarak mağara duvarına yanaştım ve Aehako önüme geçerek daha fazla soğuk rüzgârı engelleyince pek de üzülmedim. "İnsanlar narin" dedi. "Bu yolculukta zarar görmeni istemem." Uzanıp yüzümden bir tutam saçı çekti. "Ruhun güçlü olabilir ama bedenin zayıf."

"Zayıf mı?" dedim öfkeyle ve yüzünde şakacı bir sırıtış olduğunu fark edince koluna hafifçe vurdum. Beni özellikle kızdırıyordu.

"Ellerin şimdiden buz gibi" dedi, parmaklarımı ellerinin arasına alarak. "Khui'n bile bu tür bir soğukla baş edemiyor." Tutuşu bedenime sıcaklık yayıyordu. Elimi ağzına götürüp sıcak nefesiyle hohladı.

Nedense bu hareketi, meme uçlarımın karıncalanmasına neden oldu. Dokunuşu nazik ve şefkatliydi; bana bakışları ise cilveli ve tamamen Aehako'ydu işte.

"Bir an önce yola çıkmamız gerek" dedim ona yumuşak bir sesle. "Buna mecburuz."

"Seni rahatsız eden bir şey var" dedi, elimi kendi elinin arasına alıp parmaklarımı ısıtmak için ovuşturarak. "Ne olduğunu benimle paylaşır

mısın?"

Of Tanrım, bunu çok isterdim. Ona yaklaşarak aynı muameleyi yapabilmesi için diğer elimi uzatınca istediğimi yaparak nazikçe elimi avuçladı ve sonra parmaklarını soğuk parmaklarıma sürterek ısıttı. Ama ona söylersem, beni kurtarmak için diğerlerini harekete geçirmeye çalışır mıydı acaba? Mızrakları ve sapanları, önceki uzaylılarda gördüğüm teknolojiye karşı pek işe yaramazdı.

Bu yüzden bir yalan uydurdum. Yani kısmen. "Ben sadece... Uzaylıların geri gelmesinden endişeleniyorum. Buradaki her günün son günümüz olabileceğinden endişeleniyorum. Yarın uyandığımda kendimi uzaygemisinde, yine esir olarak bulacağımdan..."

Bana rahatlatıcı sözler söylemesini bekliyordum. Öyle olmayacağını söylemesini. Onun yanında güvende olduğumu. Onun yerine ellerime tekrar nazikçe hohlayarak şöyle dedi: "Yarın ne olacağım kimse tahmin edemez Kira. Bir uçurumdan düşüp boynumu kırabilirim. Khui hastalığına yakalanabilirim. Ya da... Kemli ve eşi Borran gibi yaşlı ve kır saçlı olana dek yaşayabilirim." Kocaman omuzlarını silkti. "Ama ne olacağından korkarak yaşamanın, bugün sahip olduklarımızın tadını çıkarmamıza engel olacağını biliyorum."

Tuhaf bir şekilde, sözleri kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Ona biraz daha yaklaşarak sıcaklığına sokuldum. "Ânı yaşayamayacak kadar çok kuruntu yapıyorum galiba. Keşke düşünmemeyi başarabilsem."

"Nasıl yapılacağını sana gösterebilirim" diye mırıldandı.

Ağzına baktım ve yumuşacık gülümseyen dudaklarının ardındaki keskin dişlerin parıltılarına hayran kaldım. Onu öpmemeliy-dim. Onu öpmek istememeliydim. Buradaki zamanım sınırlıydı. Kötü uzaylılar geri dönüyordu ve doğrudan bana geleceklerdi çünkü hâlâ bu aptal kulaklığı takıyordum. Ama Aehako bana öyle çekici geliyordu ki resmen aklım başımdan gitmişti. Bana dokun-

Ninötfa

masını istiyordum. Öpücüklerini ve ilgisini istiyordum. Her ne kadar varlığımın her zerresi bunun kötü bir fikir olduğunu söylese de, onunla flört etmek istiyordum.

Kahretsin, flört etmenin iyi bir fikir olmasım istiyordum.

"Hayat tatlı olabilir, yarın ne olacağını bilmesen bile" diye mırıldandı ve parmaklarını karışık saçlarıma götürerek onları yüzümden uzaklaştırdı.

Dokunuşuna yaslandım. Elimde değildi. Kaçırıldığımızdan beri kendimi çok yalnız ve izole hissediyordum. Güven içinde rahatlamaya ihtiyacım vardı. Birinin bana sıkıca sarılmasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum. "Fazla günümün kalmamasından korkuyorum" diye itiraf ettim sonunda. Elimi onunkinin üzerine koydum ve elini yanağıma götürdüm. Kulağımdan çıkan lanet çevirici parçasına dokunmamaya dikkat ediyordu ama ben orada olduğunun fazlasıyla farkındaydım. O anda bile mağaranın içinden gelen sesleri uğultu ve cıvıltı olarak kafama dolduruyordu. Asla susmamasmdan nefret ediyordum. Sessizlik istiyordum. İçimdeki endişe ve kaygmın son bulmasım istiyordum.

Aehako eğilip yüzümü yüzüne doğru kaldırdı. Niyeti açıktı. Beni öpecekti. Ayrı zamanda, istemediğim anda onu durdurabileceğim kadar yavaş hareket ediyordu.

Ama istiyordum. Bu yüzden o koca boynuzlarından birini yakalayıp onu kendime doğru çektim ve aramızdaki mesafeyi yok ettim. Ağzı benimkiyle buluştu ve sonra açgözlülükle öpüştük. Ağzı benimkinin üzerinde kaydı, dili ağzımın derinliklerine doğru uzandı ve bir süreliğine ne uzaylılar ne de içerideki gevezelik umurumda oldu. Kulağıma cerrahi işlemle sabitlenmiş çeviriciyi unutuverdim. Beni öpen adamın yumuşak dudakları ve harika tadı dışında her şeyi silinip gitti. Dikkatim, öpüşmemiz çok coşkulu hâle geldiğinde dişlerimizin nazikçe çarpışmasındaydı. Dilinin kışkırtıcı hareketlerle benimkinin üzerinde gezinmesinde, beni de kendisi kadar atılgan davranmaya teşvik etmesindeydi.

Eli göğsüme doğru kayıp da beni geriye ittirince, sırtımın pürüzsüz kaya duvara bastırıldığım şaşkınlıkla fark ettim. Ağzım be-

NifiBva

nimkinden hiç ayırmadan göğüslerime dokunmaya başladı. Başparmağı meme ucuma değdiğinde şaşkınlıkla ufacık ciyakladım. O küçük dokunuş, bedenimin tamamına zevk titreşimleri gönderdi, daha önce farkında olmadığım sinir uçlarını alarma geçirdi. Nabzım damarlarımda zonklarken, tekrar dokunsun istedim. Öpüşmemizi yarıda kesip ona baktım ve soluk soluğa, "Ben..." dedim.

"Çok mu fazla?" diye sordu; alçak ve boğuk sesi o kadar seksiydi ki karda eriyesim geldi. "Çok mu üşüdün?" Elinin tersini göğüslerimin arasında hafifçe gezdirdi. "İçeri girelim mi?"

Bir kez daha, onu yönlendirmeme izin veriyordu. Bir yavru geyikten daha ürkektim; hem kararsızdım hem de titriyordum. Ne istediğimi biliyordum ama sağduyum arzularımla savaşıyordu.

Kendimi bırakıp Aehako'ya bağlanırsam ve o da tutup yarın başka birine yankılanırsa ne olacaktı? Tam içimde dalgalanan arzulara teslim olduğum anda uzaylılar çıkagelip beni alırlarsa ne olacaktı?

Başparmağı, şişmiş altdudağımın üzerinde geziniyordu. "Hayatı gün gün yaşamalı Kira" diye mırıldandı.

Sanki aklımı okuyabiliyordu. Yarın cehennemi yaşayacak olsak bile, bugünümüz vardı. Belki günü yaşamak için kendime izin vermeliydim. Belki beni beklediğinden emin olduğum kötü şeylerin üstesinden gelmemi sağlayacak birkaç güzel anı yaratmalıydım.

Böylece elini elime alıp baktım. Birbirimizden çok farklıydık. Benim tenim güneş görmemiş pembemsi beyazken, onunkisi halkına özgü mavi renkteydi ve süet gibi bir dokunuşa sahipti. Üç büyük parmak eklemi, basık kareler hâlinde parlak mavimsi tırnaklarla kaplı üç adet kalın, güçlü parmağa uzanıyordu. Elim onun elinin yanında çok küçük görünüyordu ama yanındayken kendimi tehdit altında hissetmiyordum.

Kendimi güvende hissediyordum. Böylece kendimi bıraktım.

"Elin soğuk" dedim ona alçak sesle.

Bir an için, normalde gülen yüz hatlarında hayal kırıklığı ifadesi belirdi. Yanıtımı, gösterdiği ilgiyi reddetme olarak algılayıp geri çekilmeye kalktı.

Ama elini yakalamıştım ve bırakmaya niyetim yoktu. Elini yumuşak deri tuniğimin altına sokup sıcak karnıma koydum ve bakışlarım onunkiyle buluştu.

Ona devam etmek istediğimi bildiriyordum. Bundan daha fazlasını istediğimi. Ondan daha fazlasını. Bugün için yaşadığımı.

Çeviricimden alçak bir inleme yükseldi ve öne eğilip çıkıntılı alnını pürüzsüz alnıma bastırdı. "Tüm iyi niyetlerimi boşa çıkaracaksın Kira."

"İyi niyetlerin olduğunu bilmiyordum" dedim ona, nefes nefese ve biraz da cilveli hissederek. Böyle cüretkâr konuşmalar hiç bana göre değildi. Ama onurdayken sınırlarımı zorlamayı seviyordum.

Bana verdiği yanıtı da.

Parmakları tuniğimin altından karnıma dokununca gıdıklandım. Biraz kıvrandım, sonra burnu benimkine sürtünüp ağzı dudaklarıma değdiğinde dudaklarımı araladım ve öpücüğünü kabul ettim. Ona iyi niyetlerinden bahsetmediğini söylemek isterdim, gerçi artık hiçbir önemi yoktu. Sadece beni daha fazla okşasın istiyordum. Daha fazla dokunsun.

Aehako'nun eli kaburgalarımın üzerinde dolandı ve sonra tuniğimin yukarısına doğru hareket ederek göğsümü avuçladı. Elinin ne kadar büyük olduğunu fark edince nefesim kesildi. Göğüslerim ona göre feci küçüktü herhâlde. Kabilesinin iri, güçlü kadınları aklıma geldi. Haftalarca çektiğim açlık ve esaretten dolayı hâlâ biraz güçsüzdüm. Göğüslerim kesinlikle eskisi gibi değildi, üstelik eskiden de öyle aşırı etkileyici falan sayılmazlardı.

Ama parmaklarıyla bir göğsümün kıvrımım takip etti ve bu sırada altdudağımı nazikçe emerek beni öptü. Tanrım. Düne kadar öpüşmeyi

bümeyen bir adam için son derece iyiydi. "Çok güzelsin Kira. Bir tırpan gagalı kadar narinsin."

Bu iltifat bana tuhaf geldi ve çekici bir tukan hayal etmeye çalışınca boğazımdan gergin bir kıkırdama kaçtı. Kafamda hiç de seksi bir görüntü oluşmamıştı. "Tırpan gagalı da ne?"

"Şşşş" dedi. "Önemli değil." Başparmağı tekrar meme ucumun üzerinde gezindi ve sonra etrafım sardı.

NiftSva

Derin bir nefes aldım. Dokunuşu muhteşem bir his veriyordu. Gözlerimi yumdum, yaşadığım yoğun zevk saldırısı karşısında bacaklarımda derman kalmadı. Büyük kolunun belime dolandığını, duvara yaslandığım hâlde bile beni desteklediğini hissettim. Düşmeme izin vermiyordu. Bu arada yüzüme yumuşak, dikkatli öpücükler konduruyordu.

"Dokunuşumun sana fazla gelip gelmediğini söyle" diye mırıldandı ve sonra ağzını benimkinin üzerine kaydırdı.

Fazla falan gelmiyordu. O kadar iyiydi ki doğru düzgün düşünemiyordum bile. Bir kez olsun kulaklığımdaki bitmek bilmeyen gevezelik, önemini yitirmişti. Var olan tek şey Aehako'nun iri bedenini benimkine bastırması, koluyla belimi kavraması ve başparmağıyla çakıl taşı kadar sert meme ucumu okşamasıydı.

"Çok yumuşaksın Kira" dedi Aehako, çevirici takılmamış kulağıma sokularak. Kulakmememi nazikçe ısırınca tüm vücuduma ürpertiler yayıldı. Arzular içinde kaybolarak ona sarıldım. "Her yerin bu kadar yumuşak mı?" diye sesli düşündü. "Bacaklarının arasını keşfetsem, orayı da bu kadar yumuşak bulur muydum?"

Yüce Tanrım. Dudaklarıma yumuşak bir itiraz yükselecek gibi olduysa da dile getirilemeden söndü. Onu durdurmak istemiyordum. Beni tepeden tırnağa keşfetmesini ve bana dokunmaya devam etmesini istiyorum. Daha önce kendime dokunmuştum ama onun okşamalarının yarısı kadar bile iyi hissettirmemişti.

Ağzını nazikçe ağzımın üzerine sürtüp elini taytımın beline götürdüğünde boğulur gibi nefes nefese kaldım. Burada düğme ya da fermuar kullanılmadığı için pantolonum bağcıklıydı ve düğüm çözüldüğü anda ben de çözülüverdim. Pantolonum gevşeyerek kalçalarımdan birkaç santim aşağı kaydı ve tüm vücudum beklentiyle gerildi.

Parmaklarıyla karnıma dokundu. "Sen de bana dokunabilirsin Üzgün Göz" dedi alçak, neşeli bir sesle.

Ah. Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve ellerimin kıvrılmış yumruklar hâlinde, hareketsizce göğsünde durduğunu fark ettim. Elbette o da dokunulmak istiyordu. Ne kadar da aptaldım. Yum-

Ninéia

ruklarımı açıp tuniğini kavradım. Yüzümdeki bakışlarının ve alt karnımın yumuşak tenini okşayan elinin farkındalığıyla yakasındaki bağcıkları çözmeye çalıştım.

Aşağıda olup bitenler yüzünden bir türlü odaklanamıyordum. Ama sonra dikkatimi topladım ve elimdeki görevin dışındaki her hissi bastırmaya çalıştım. Görev: Aehako'ya dokunmak. Yakasındaki bağcıkları çekiştirip gevşettim, ta ki mavi, kaslı bir göğüs ortaya çıkana kadar. Elimi kumaşın altına kaydırıp ona dokundum, kalbinin üzerindeki çıkıntıların sert dokusunu hissedince de şaşırdım. Bu uzaylıların, bedenlerinin hassas bölgelerinde daha sert, çıkıntılı bir deriye sahip olduğunu hep unutuyordum. "Buran sertmiş" diye mırıldandım ona, parmaklarımı tuhaf deri parçasının üzerinde kaydırarak.

"Şeninse her yerin çok pürüzsüz, değil mi? Bunu büyüleyici buluyorum." Parmakları daha aşağı indi ve kasık kıllarımın buklelerine sürtündü. "Ah... ve bu. Bunu unutmuşum."

Bacaklarım otomatik olarak birbirine yapıştı ve utançla elini çekmek için uzandım. Doğruydu. Uzaylıların insanlar gibi vücut kılları yoktu. Onları iğrenç buluyor olmalılardı. "Be-be-ben..."

Söyleyecek bir şey bulamıyordum. *Çalı gibi olmuş kıllarım için özür dilerim?.. Burada tıraş bıçağı yok?...*

Bileğine uyguladığım baskıyı görmezden geldi ve parmağını buklelerimin arasından geçirerek onları keşfetmeyi sürdürdü. "Başındaki saçlardan farklı, değil mi?" Uzun perçemlerimin üzerinde uzanarak, dudaklarıyla onları yokladı. "Çok ilginç."

"Aehako, lütfen" diye fısıldadım yanan bir suratla. "Ben sadece..."

"Utanma. Farklılıklarım öğreniyorum. Onları seviyorum." Aşağı eğilip tekrar beni öptü, sonra altdudağımı nazikçe çekiştirip emdi. Bu, dikkatimi dağıttı ve beni tekrar lapaya çevirdi; sonunda bıraktığında, "Bunu penisimi ovuştururken düşüneceğim zevkler listesine ekleyeceğim" diye fısıldadı.

Gözlerim kocaman açıldı. Mastürbasyon yaparken kasık kıllarımı mı düşünecekti yani? Bunu neden bu kadar iğrenç bir şekilde... tahrik edici bulmuştum? Derin bir nefes aldım ve tekrar büyük, geniş göğsüne baktım. Onu durdurabilirdim ama... istemiyordum. Utancıma rağmen, daha fazla otuz bir malzemesi bulsun diye eliyle daha da aşağılarımı keşfetmesini istiyordum.

Bunlar benim için dehşet verici ve yaramazca düşüncelerdi ama o anda pek umurumda olduğunu söyleyemezdim.

Elimi yana doğru yakasına sokup kalın göğüs kası boyunca gezdirdim. Tanrım, bir kaya parçası gibiydi. Elim sert bir şeye sürtünce bunun meme ucu olduğunu anladım. Merakla parmaklarımı üzerinde dolaştırarak keşfettim. Onunkine dokunana kadar kendi meme uçlarımın yumuşak olduğunu hiç düşünmemiştim. Kalbinin üzerindeki zırhlı deri kadar sertti. Çok tuhaftı.

"Şimdi de sen zevklerine malzeme buluyorsun, değil mi Kira?" dedi soluk soluğa, gözleri ateşli bir şekilde parlayarak. "Yani gece geç saatlerde yatağmda kendine dokunduğunda beni düşünebilirsin."

Böyle bir şey yapma düşüncesiyle yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Bunu yapmayacağımı söylemek istiyordum ama... korkarım bu bir yalan

olacaktı. Onu düşüneceğimi varsayacak kadar kibirli olduğunu da söylemek istiyordum.

Bu yalan olmazdı gerçi.

Dudağımı ısırdım ve ellerimi yakasından çekip beline doğru indirdim. Ona dokunmaya devam etmek istiyordum ama ellerim kıyafetlerinin sıcaklığından ayrıldığı anda, dışarının soğuğu tekrar içeri sızıyordu. Kısa tuniğinin altına girdim ve parmaklarımı güçlü uyluklarına sürttüm. Dizüstü çizmeler giyiyordu ama altındaki tenin çıplak olduğunu fark edince şoka uğradım. Kilt giymiş bir İskoç gibiydi ve o eteğin altında başka bir giysi olup olmadığını merak ediyordum.

Ve bunu keşfedebilecek kadar cesur olup olmadığımı da.

Parmaklarım bir uyluk kası boyunca yukarı ilerleyince tıslayarak soludu. "Beni keşfetmeye devam et Kira. Senin durdurmak gibi bir niyetim yok." Ve parmakları daha aşağı inip kıvrımlarıma dokunurken ağzı tekrar benimkini yakaladı.

Nino$â

Ağzımın içine inledi ve dokunuşu karşısında şaşkınlıktan çıkardığım nefesi soludu. Parmakları oradayken öyle çok şey hissediyordum ki... Elinin ne kadar büyük olduğunu, parmaklarının ne kadar kalın ve sert olduğunu hissedebiliyordum. Teninin ne kadar sıcak olduğunu da.

Ayrıca kendi bacak aramın ne kadar ıslak olduğunu.

Üzerimde külot yoktu. Hayvan derisinden külot yapmak zordu ve bu yüzden şoke edici derecede çıplak hissettirse bile onsuz yaşamayı öğrenmiştim. O anda ise külotumun olmamasına seviniyordum çünkü parmakları, ıslaklığımı okşuyordu; sonra tekrar inledi. "En tatlı nektar gibi bir tada sahip olduğuna bahse girerim."

Onun beni tattığını hayal edince tekrar inledim ve parmaklarımı uyluğuna gömdüm.

Aehako bir yandan dilini dilime sürterken, bir yandan da parmaklarıyla kıvrımlarımı keşfediyordu. Parmakları üzerimde gezinerek içime açılan deliği buldu ve sonra tekrar klitorisime doğru kaymca soluk soluğa kalıp kaskatı kesildim.

Ona dokununca patlar gibi soludum.

"Ahh" dedi, kendinden çok memnun bir tavırla. "Üçüncü meme ucunu buldum demek."

Üçüncü... ne?

Onu düzeltmem gerekirdi. Gerçekten. Ama parmaklarını göğsümde yaptığı gibi klitorisimin üzerinde kaydırınca o kadar inanılmaz bir zevkle doldum ki çığlık atıp ona sarılmaktan ve kendimi bu zevke bırakmaktan başka bir şey yapamadım.

Ağzı bir kez daha benimkini ele geçirdi; bacağımı onunkine doladım. O klitorisimle oynar, başparmağıyla onu ileri geri ovuştururken bir an sonra resmen elinin üzerine oturdum ve çaresiz bir arzuyla inleyerek ona sürtünmeye başladım. Dilimi ağzının içinde dolaştırıyordum; şehvetle aklım başımdan gitmişti. Boşalmaya çok yalandım, ona elini çekmesini söylemeliydim...

Ama sonra öpücüğü değişti, dilini ağzıma sürttü ve sonra dudaklarını çeneme, yanağıma bastırdı ve kulağıma doğru ilerledi.

Tekrar kulakırıememi ısırdıktan sonra parmaklarının uçları klitorisimde gezinirken, kulakmememi emdi.

Aklım başımdan gitti. Hafif bir inlemeyle boşaldım. Öyle şiddetle boşalmıştım ki orgazmın gücüyle vücudum tepeden tırnağa titredi. Dünya sarsıldı ve nefesimin hırıltısı ve bedenime bastırılan o sıcak, sert vücut ve parmaklarının klitorisime ısrarla sürtünmesi haricinde her şey yok oldu. İçime bir patlama dalgası yayıldı ve boşaldım. Aehako ise geri çekilmek yerine klitorisimi okşamaya devam ediyor, beni daha da yüksek bir zevk seviyesine çıkarıyordu. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Kendime dokunduğum zamanlarda, boşaldığım anda dururdum. İş tamam derdim.

Ama o bana dokunmaya devam ediyordu ve bu dayanılmaz bir histi. Tekrar boşalırken boğazımdan bu defa daha sert, daha keskin bir çığlık kaçtı ve o da sesi boğmak için ağzıma kapandı. Bense boşalmaya devam ettim.

Artçı şoklar vücudumu sarsmayı bitirdiğinde irkilerek hassaslaştım ve parmaklarını klitorisimden çektiği sırada protesto ederek hafifçe sızlandım. Aehako burnumdan son kez öpüp ıslak parmaklarım ağzına götürünce ona şaşkınlıkla baktım. Dışarısı o kadar soğuktu ki, parmakları anında buzlamverdi ama o buz gibi çiyi yaladı ve boğazından keyifli bir mırıltı yükseldi.

Öylece ona bakıyordum.

Az önce ne yapmıştık biz?

Aehako

Kira'nın elleri kıçımı sıkıyordu; kuyruğuma öylesine yakındı ki ürpermeden edemedim. Ne tuttuğunun farkında olup olmadığını bilmiyordum; gözlerindeki donuk bakışa bakarsak, pek bir şeyin farkında değil gibiydi.

Ve bu düşünce içimi gururla doldurdu. Onu tamamen kendinden geçmiş hâle getirdiğim için mutluydum.

O benimdi. Yankılanma olsun ya da olmasın Kira benim dişimdi, eşimdi ve aksi yönde düşünen her erkeğe meydan okuyacaktım. Sahiplenici bir tavırla ona sarıldım ve küçük, insan yüzündeki ifadeleri izledim.

Fakat kendine geldiği anda, gözlerindeki hüzünlü bakış geri döndü. Bunun olmasına izin veremezdim. Bu yüzden onu bir öpücükle daha dürttüm ve sonra fısıldadım, "Ellerin yeterince ısındı mı bari?"

Anlam veremeyerek bana boş boş baktı ama sonra kıçımı tuttuğunu fark ettiğinde eli yanmış gibi sıçradı. Burnu soğuktan ve yanakları utançtan kıpkırmızı kesilmişti.

"Bunu yapmamalıydık."

Sahiplenici erkek tarafım bu düşünceyle anında homurdanmaya başladı. Neden yapmayacaktık ki? Pantolonunu kalçalarına doğru çekip bağcıklarını bağlamasını izledim. "Nedenmiş? Eğlenmedin mi? Seni zevkten titretmedim mi?"

Parmaklarını beni susturmak için ağzıma bastırdı ve bizi izleyen birileri var mı diye etrafına baktı. Az önce zevkten ciyakladığı-

m düşünürsek bunu eğlenceli bulmuştum. Etrafta başka kimsenin olmadığından emin olunca sitem dolu bakışlarını bana yöneltti.

"Neden yapmayacakmışız?" diye tekrar sordum. "İyi geldi."

"Evet ama biz eş değiliz! Bende bu şans varken, yarın biriyle eşleşirsin kesin."

"Ah" dedim. "Ama henüz yarın olmadı." Bir öpücük daha almak için eğildim ama kafasını çevirince hayal kırıklığına uğradım.

"Ben bakireyim" dedi.

"Bu sözcüğün anlamım bilmiyorum."

"Daha önce hiç kimseyle seks yapmadım." Yüzü yine sevimli bir şekilde kızarmıştı. Yeterince utanırsa acaba yüzü hep böyle kalır mıydı?

"Ne olmuş?"

"Kendimi eşim için saklamam gerekir! Tabii, bir eş bulursam." Yüz ifadesi yine üzgünleşti.

Bu mantık beni şaşırtmıştı. "Neden kendini saklaman gerekiyor?"

"Bana dokunan tek kişi olmak istemez mi?"

Alayla homurdandım. "Sanırım ne yaptığını bilmeni tercih eder. Ne tür bir erkek, zevk arayışım sana karşı kullanır ki?"

Kaşlarını kaldırdı ama belli belirsiz gülümsüyordu. Bana sokulmaya başladı. "İnsanlar pek böyle düşünmez."

Kollarımı kocaman açıp kendimi işaret ettim. "Karşındaki şu erkeğe bak. Sana *insan* gibi mi görünüyor?"

Kira bana yine yarım yamalak gülümsedi ve sonra başım salladı. Gökyüzüne baktı; daha yoğun bir kar yağmaya başlamıştı ve bizi soluk kar taneleriyle kaplıyordu. "Yarından önce bitecek mi sence?"

"Bence bitmez."

Hayal kırıklığına uğramış göründü.

"Yolculuğu erteleyebiliriz. Bir veya iki gün geç çıkmak önemli olmaz."

Yine yüzünde panik ifadesi belirdi. Başını iki yana salladı. "Bunu yapamayız."

NindVa

"Kira" dedim, elimi yanağına koyarak. Sıkıntısının nedeni eş bulma ya da az önce aramızda geçenler değildi. Kafasını kurcalayan bir sorun vardı ve bana ne olduğunu söyleyecekti. "Bana söylemediğin şey ne?"

Gözlerini kırpıştırarak bana bakınca, zihninde dönüp duran düşünceleri görür gibi oldum. Onu rahatsız eden bir şey vardı ve bunu paylaşmaktan korkuyordu. İri gözleri o kadar üzgün bakıyordu ki göğsüme ağrı girdi. Yapabilseydim bu üzüntüyü ondan çekip alırdım.

Eğer bana izin verseydi.

Dudağını ısırdı. "Önemli değil."

"Önemli gibi duruyor ama ve bana ne olduğunu söylemezsen, o mağaraya gidip herkese birlikte ne yaptığımızı anlatırım." Umursamayacaklarını biliyordum ama utangaç Kira'nın bu düşünceden rahatsız olacağım da biliyordum.

Dudakları aralandı ve bir an için bir öpücük daha istediğini sandım. Ama sonra ağzı kapandı ve bana kaşlarını çatarak baktı. "Haksızlık ediyorsun Aehako."

"Haksızlık ediyorum" dedim kabul ederek. Söz konusu oysa adil davranmaya niyetim yoktu. O benimdi. Yanağına dokundum. "Ama yine de seni neyin rahatsız ettiğini bana söyleyeceksin."

Tekrar dudağmı ısırdı ve parmaklarıyla kulağından çıkan tuhaf metal şeye dokundu. "Eğer... sana söylersem, kimseye söyleyemezsin. Ne Bek'e ne Vektal'e *ne de başka birine*

Bek'e her şeyi anlatıyormuşum gibi. O herifin kulakları arasında kar yığınlarından başka bir şey yoktu ki. Ama yine de başımı evet anlamında salladım.

Ellerini yumruk yapıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Bunu öfkesi yüzünden yapmadığını anlamıştım... Kendine sarılıyordu. Kendini koruyordu. "Diğerleri geri geliyor" diye fısıldadı. "Uzaylılar. Ve beni bulabileceklerini düşünüyorum."

Nlftfcva

UÇUNCU BOLUM

BAOUIN

Aehako

"Bana her şeyi anlat."

Küçük, insan ellerini ovuşturdu ve sonra tam da buyurduğum gibi yaptı. Kaygılarını sayıp döktü; kulağındaki tuhaf kabuktan duyduğu şeyleri ve geri dönüp onu alacaklarından endişe ettiğini anlattı. Konuşurken yüzünde beliren dehşet ifadesi netti ve bu hisleri onca zamandır içine atması, Kira'nın bunun tek başına omuzlaması gereken bir yük olduğunu sanması içimi acıttı.

Oysa yalnız değildi. O benimdi.

Konuşması bitince, gözyaşları yanaklarına süzülmesin diye gözlerinin kenarlarını sildi. "Bir şey söyle?" dedi.

"Kulağındaki kabuğu çıkaramaz mıyız?"

Başını iki yana sallayıp ona dokundu. "Denedim. Kulağıma yapışık ve bazen kulağımı kökünden kessem mi diye düşünüyorum ama kafamın daha derinlerine giden bir kısmı olduğundan endişeleniyorum." Dudağını ısırdı. "Kendime lobotomi yapmak da istemiyorum."

Bu sözcüğü bilmiyordum ama ne demek istediğini anlamıştım; bilmediği şeyleri kurcalamaması akıllıcaydı. "O zaman bu yükü senden almalıyız." Saçlarını okşadım. "Yine de seninle geleceğim Kira ama diğerlerine söylemeliyiz. Senin yanında olmak hayatlarını tehlikeye atacaksa onları yanımıza almamız doğru olmaz."

Yüzü biraz buruştu. "Onları tehlikeye attığımı mı düşünüyorsun? İstediğim son şey bu. Ben başka kimse tehlikede olmasın diye mağaradan uzaklaşmak istiyorum."

"Seni takip ettiklerini düşünüyorsan" dedim, kafasına takılı uzaylı cihazını düşünerek, "o zaman diğerlerinin yakınında olmamamız en iyisi. Katılmıyor musun?"

"Haklısın. Daha önce söylemeliydim." Kira yılgm görünüyordu.

"Korkmakta utanılacak bir şey yok" dedim ve bana bakabilsin diye çenesini kaldırdım. "Seni bırakmayacağım. Korkma."

Endişeyle kaşlarım çattı. "Ama güvenli değil."

"Bu dünyada ***ne*** güvenli?" diye takıldım. "Yarın bir yerden düşüp veya bozuk yemek yiyip ölebilirim."

"Böyle şeyler söyleme." Kira'nın gözleri, daha fazla yaşla parladı. "Ben olmasam güvende olurdun."

"Sen olmasan yalnız ve üzgün olurdum" dedim ona. "Biraz risk almaya değmediğini mi sanıyorsun?" Ses çıkarmayınca devam ettim. "Bence değersin."

Titrek de olsa bana cesurca gülümsedi. "Korkuyorum."

"Bu gece kürklerine gelip artık korkmayana kadar dikkatini dağıtabilir miyim?"

Yüzünü göğsüme gömdü. Belli belirsiz kıkırdayınca yükünü paylaşmamn, ruhunu biraz olsun hafiflettiğini anladım.

Bana bu konuda güvenmesi yeterliydi. Yakında tüm sırlarını bana emanet edecekti. O zaman artık eşim olma düşüncesine direnmeyecekti. Ama önce onu benden almak için gelenlerden göklerimizi kurtarmasına yardım etmeliydim.

Kafamın içinde, seyahat malzemelerime daha fazla silah ekledim.

DuzenCeme

Ny.ozCem

Kira

Ertesi sabah

Atalarının uzaygemisini neden ziyaret etmek istediğimi Vektal'e ve diğerlerine itiraf etmek kolay olmadı. Benim suçummuş gibi utamyordum. Georgie'nin ve diğerlerinin yüzündeki endişeyi görüyor ve kendimi sorumlu hissediyordum. Onlarm mutluluk balonlarını patlatmış ve korkularını geri getirmiştim.

Beni bir korkak gibi kaçıp gitmekten alıkoyan sadece Aehako'nun sırtımdaki güçlü eliydi. Beni neden desteklediğini anlamıyordum ama bunun için minnettardım. Çok ama çok minnettardım.

"Onları tekrar duydun mu?" diye sordu Georgie. Sesi sakindi ama alnı endişeyle kırışmıştı. Vektal kendisine bağlamak istercesine elini onun kıvırcık saçlarına doladı.

Başımı iki yana salladım. "Önlem almak, pişman olmaktan iyidir. Bu şeyi kulağımdan çıkarmak ve onlara dair tüm izleri yok etmek istiyorum. Ataların gemisi bunu yapabiliyorsa, denemeye değer."

"Ya işe yaramazsa?" Sorusu ruhumu delse de Georgie'nin sesi nazikti.

Onu çıkaramazsam ne yapacağımı bilmiyordum. Geri dönüp başkaları için tehlike oluşturamazdım. "O köprüyü de oraya vardığımda geçerim artık."

"Köprü mü?" diye sordu Vektal.

"Lafın gelişi aşkım" Georgie, adamın omzuna hafifçe vurdu. "Endişelenecek bir şey yok."

"Ne olursa olsun, onları buraya getirmeyeceğim, söz veriyorum" dedim ona. Canımı yaksalar ya da daha kötüsü, beni esaret altına alsalar bile diğerlerini satmayacaktım. Uzaylıların onlara bulaşmamasını umuyordum.

Georgie dudağını ısırdı ve eşine, şefimize baktı. Sonra bakışlarını yine bana çevirdi. "Mecbur kalmadıkça bunu diğerlerine söylemek istemem. Onları boş yere endişelendirmenin anlamı yok. Ariana artık durmadan ağlamıyor ve Claire onunla konuştuğumda irkilmiyor. Megan ise..."

Başımı onaylarcasına salladım. Megan daha yeni Cashol ile eşleşmişti. Mutluluk saçıyordu. Bunu ondan alamazdım. "Diğerlerine planların değiştiğini ve artık gelmelerine gerek olmadığını söyleyeceğim."

"Ben yine de gidiyorum" dedi Aehako inatçı bir şekilde. "Kira'nın yanımdan ayrılmasına izin vermeyeceğim. Onu güvende tutacağım." Bana bakınca, önceki gece olanları hatırlayarak yüzümün kızarmasını engellemek için çok çabalamam gerekti. "Eğer istersem Haeden bana eşlik eder sanırım. Tehlikeye atacağı bir ailesi yok."

"Tek başıma da gidebilirim" diye itiraz ettim. Başkalarını tehlikeye atma düşüncesinden hoşlanmıyordum. "Sadece gemiye giden yolu..."

Aehako sertçe kaşlarını çatarak beni susturdu. "Buna izin vermem" dedi. "Seni güvende tutacağım."

"Amma koruyucusun" diye araya girdi Vektal. "İkinizin arasında yankılanma olmadığına emin misin?"

"Eğer umut, khui'mi uyandırmaya yetseydi, göğsüm şu an gürlerdi dostum" dedi Aehako hemen.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece orada oturup kızardım. "Şey, ee, Claire ve Harlovv'a planların değiştiğini söyleyeceğim." Georgie'nin endişeli bakışı üzerine, "Endişelenme. Gerçeği söylemeyeceğim. Makul bir hikâye bulacağım" diye düzelttim.

Karnımdaki korku yumrusu başka kimsede olsun istemezdim.

Birkaç dakika sonra ayrıldık; Claire ve Harlovv ile konuşmak üzere kızların bekârlar mağarasına doğru yola koyuldum. Claire haberi gayet iyi karşıladı; özellikle de Bek'in artık bizimle gelmeyeceğini söylediğimde.

Ancak Harlow inat ediyordu. Başını iki yana sallayıp çantasını omzuna attı. "Seninle geleceğim."

Onu dirseğinden tutup Claire'in bizi duymayacağı bir köşeye götürdüm. "Harlow, senin gelmeni istemediğimden değil, sadece... durum ilk başta düşündüğümüzden biraz daha tehlikeli olabilir. Kafileyi küçük tutmak en iyisi."

Bana içindeki güçlü khui'nin kamtı olan parlak mavi gözleriyle baktı. Kızıl saçlar ve soluk, çilli teniyle tuhaf bir zıtlık oluşturuyordu. "Ataların mağarası. Aslında onun bir uzaygemisi olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Şey, e-evet ama birkaç yüz yıllık ve artık uçmuyor" diye kekeledim. "İçindeki bilgisayar hâlâ çalışıyor gerçi ama başka pek bir şey bilmiyorum..."

"O zaman geliyorum" dedi Harlow. "Beni durduramazsın."

İnatçılığından bıkıp ona kaşlarımı çatarak baktım. "Güvenli olmayabilir" diye tekrar vurguladım.

"Hava yüzünden mi?"

"Başka şeyler yüzünden" diye geçiştirdim.

Bir an düşündü ve sonra başını salladı. "Yine de geleceğim. Şansımı deneyeceğim. O gemiyi görmem gerek."

Bir an Harlow'a boş boş baktım. Acaba bir yerlerde dinleme cihazı mı vardı? Yoksa başka bir şey mi oluyordu? "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır." Çantasını kaldırıp kayışını omzuna yerleştirdi. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

Yenilmiş bir şekilde iç çektim. "Çok yakında. Hadi gel."

Çantamı ve Harlow'u alıp mağaranın önünde Aehako ve Hae-den ile buluştum.

Aehako hemen çantamdaki dürülmüş şilteyi alıp kendi çantasına bağladı. "Çok yüklenmişsin. Yardım edeyim."

"Sorun değil" dedim, biraz utanarak. Haeden, Aehako'nun

bana yaptığı gibi Harlow'un üzerine titremiyordu. Gerçi Harlovv ve Haeden büyük olasılıkla önceki gece Aehako ve yaptıklarımızı yapmamıştı. Bunu düşününce bile kızarıyordum.

Yirmi iki yaşın bâkire olmak için geç bir yaş olduğunu biliyordum ama o âna kadar bunu pek düşünmemiştim. Birisiyle seks yapma fırsatım olmamıştı. Şimdi, seksi bir uzaylıyla fırsat kapıyı çalıyor gibi görünüyordu ve... zamanlama bundan daha kötü olamazdı. Birisiyle ilişkiye girmeyi düşünecek hâlim mi vardı?

Tabii, ona göre bu sadece eğlenceden ibaret bir seks olabilirdi. Yatak örtülerinin arasında geçirilen bir gece dışında hiçbir anlamı olmayan. Ama benim yapım buna uymazdı. Sırf eğlence olsun diye bir erkekle yatıp kalkmam mümkün değildi. Aehako'nun bunun farkına varmasını sağlamam gerekiyordu. Of, eyvah. Aklıma korkunç bir düşünce gelmişti. Ya bana bu kadar ilgi göstermesinin nedeni sırf "eğlenmeye" müsait olmamsa ne olacaktı? Belki de kültürel bir bakış açısıydı ve eşi olmayan kadınların bedenleri konusunda özgür davranması bekleniyordu? Bunda yanlış bir şey yoktu ama... Ben öyle biri değildim.

Onu bu kadar uzun süre oyaladığım için suçluluk duyuyordum. Onunla konuşmam gerekiyordu. Koluna dokundum. "Konuşabilir miyiz?"

"Acele etmeliyiz. Hava kötüleşmeden önce yol almamız gerek. Şu hâliyle bile bizi yavaşlatacak."

Beni bekleyen diğerlerine baktım ve Aehako'nun iri omzuna dokundum. Bana kaşlarını kaldırınca, hayal kırıklığıyla iç çektim ve kulağına

fısıldayabileyim diye eğilmesini işaret ettim. İki metreden uzun olduğunu düşünürsek kolay iş değildi. Sonunda eğildiğinde, dudaklarımı yaladım, aniden gerildim. "Sanırım tek başıma gitsem daha iyi olacak."

"Neden? Bu konuyu hallettiğimizi sanıyordum..."

"nişkimizin artık daha farklı olduğunu düşünmeni istemiyorum."

Geri çekilip bana temkinli bir bakış attı. Sonra tekrar eğildi ve beni kendine çekti. "İlişkimizin artık nasıl olduğunu düşünüyor-muşum?"

Yeniyetme kızlar gibi ne yapacağımı bilemez hâlde ellerimi huzursuzca ovuşturdum. Lanet olsun, o anda kendimi zaten yeniyetme bir kız gibi hissediyordum. "Sadece... Ben sadece..." dedim gergin bir nefes vererek. "Dün gece olanlar... Aramızda geçenler... Senin için her şeyin eğlence ve oyundan ibaret olduğunu ve yarını düşünmediğini biliyorum ama benim yapım farklı. Öylesine bir ilişki kuramam. Karakterime ters. Bu yüzden sadece seks uğruna seks yaptığımı ve başka bir şeyi önemsemediğimi düşünmeni istemiyorum. Bu yüzden, şey, yaptığımız şeyleri yapabileceğimi sanmıyorum..."

"Çok fazla bir şey yapmadık" diye sözümü kesti, sesinde az da olsa neşeyle.

Umursamadan devam ettim.

"Uzun vadede aramızda bir şeyler olacağını düşünmeden yani. Ayrıca benimle bir ilişkiye başlamak zorunda olduğunu düşünmeni istemiyorum." Aman ya, bir anda içimi telaş bastı çünkü gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Sadece öylesine takılmak için yanlış türden bir kız olduğumu söylüyorum. Sana yanlış bir izlenim vermek istemiyorum."

Büyük uzaylı hâlâ sessizce bana bakıyordu.

"Ee?" diye sordum.

"Bana bahaneler kusmayı bitirdin mi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bunlar bahane değil."

"Bitirmedin mi yani?"

"Hayır, bitirdim..."

Kocaman elini başımın arkasına koyup beni kendine çekerek yüz yüze gelene kadar eğildi. Göz göze ve burun burunaydık, o kadar yakınımdaydı ki hafif kokusunu alıp sıcak nefesini içime çekebiliyordum ki bu tuhaf şekilde samimi geliyordu. "Beni dinle Kira. Sana duyduğum ilgi sırf seks için değil. Yine de, teklif edersen memnuniyetle kabul ederim."

Dehşet içinde etrafa baktım çünkü fısıldayarak konuşmuyordu. Sesi, mağaradaki herkesin duyabileceği kadar yüksekti.

Parmaklar çenemi dürterek beni Aehako'ya bakmaya zorladı. Bakışlarımı yoğun bakışlarından kaçıramıyordum.

"Seninle ilgileniyorum. Her tarafınla. Hüzünlü gözlerinle, yumuşak gülümsemelerinle, gözyaşlarınla, cesaretinle ve endişelerinle. Şimdi senin yanındayım ve gitmemi söyleyene kadar da yanında olacağım. Kimin benim eşim olduğunu söyleyecek bir khui'ye ihtiyacım yok. Sen benimsin ve seninle geçirdiğim her ânı bir hediye olarak kabul ediyorum."

"Peki ya..."

"Khui'm başkası için yankılanırsa mı? Buna izin vermeyeceğim." Son derece kendinden emin bir şekilde sırıtıyordu. "Kalbim senin ve sadece sana ait."

"İşler böyle yürümüyor Aehako."

"Benim için böyle yürüyecek" dedi her zamanki inatçılığıyla. "Ve eğer senin khui'n bir başkası için yankılanırsa, mutlu olasın diye seni kendi ellerimle teslim edeceğim."

Gözlerime sıcacık yaşlar doldu. Boğazımdaki düğüm konuşmamı engelliyordu ama konuşabilseydim, büyük olasılıkla onun ne kadar iyi bir adam olduğu hakkında birkaç anlamsız sözcük ge-velerdim. Çünkü ondan iyisi yoktu.

"Bu gezegene indiğin andan itibaren benimdin Kira" dedi Aehako. "Bunu bana söylemesi için bir khui'ye gerek yok. Kimsenin seni benden almasına da izin vermeyeceğim. Hadi, gel, kulağındaki bu kabuğu çıkaralım ve seni endişeden kurtaralım; sonra kollanma atılıp her yerimi yalayarak bana takdirini gösterebilirsin."

Ağzımdan boğuk bir kıkırdama kaçtı.

"İşte, böylesi daha iyi Üzgün Göz" dedi Aehako. Yanağıma şefkatle dokundu. "Şimdi gitmeliyiz. Karanlık çökmeden önce kat etmemiz gereken çok yol var."

r

Haeden ve Aehako'nun insan olduğumuz ve onlara göre zayıf yapımız nedeniyle yavaş yürüyeceklerini düşünmüşsem bile ta-

mamen yanıldığım ortaya çıkmıştı. Soğuk rüzgârlara karşı güzelce sarındığımızdan emin olduktan ve kar ayakkabılarımızı kontrol ettikten sonra kar bürümüş arazinin sırtları ve vadileri boyunca baş döndürücü bir hızla ilerlemeye başladılar. Nefesim yüzümün alt yarısını örten kürk atkıya rağmen donuyordu ve o kadar hızlı yürüyordum ki koşuyormuşum gibi hissediyordum. Kar ayakkabılarıyla.

Çok saçmaydı ama Harlow bile benden daha hızlı yürüyordu, bu yüzden şikâyet edemezdim. Sadece diğerlerine ayak uydurmak için elimden geleni yapıyordum.

Geniş ayaklarının farklı yapısı ve uzun boyları sayesinde uzaylılar, biz ufak tefek insanların aksine kar ayakkabısı kullanmak zorunda değillerdi. Kar ayakkabıları beni yavaşlatıyor ve her adım için güç sarf etmeme neden oluyordu. Mağara gözden kaybolmadan önce Aehako koşarak yanıma gelip sırtımdaki çantayı aldı ve sonra yetişmem için bana cesaretlendirici sözler söyledi.

Tek gereken kararlılık olsaydı, herkesin önünde olurdum zaten. Ama en arkadaydım ve fırtına şiddetlenip gri gökyüzünden kar yağdıkça işler daha da zorlaştı. Başımı öne eğerek diğerlerine yetişmek için kararlı bir şekilde yürümeye devam ettim. Georgie, geminin kabile mağaralarından sadece bir veya iki gün uzakta olduğunu söylemişti, bu yüzden o kadar uzun bir yolculuk olmayacaktı. Sadece duruma katlanıp yola devam etmem gerekiyordu.

Birkaç saat sonra yemek yemek için durduk. Haeden sapanıyla bir tür yaratık öldürdü ve iki adam, avdan çiğ parçalar kesip bize ikram ettiler. Eti çiğ olarak yemeye alışkın değildim ama Liz çok da kötü olmadığını söylemişti. Sonuçta Harlow sessizce yemeğini yiyordu, bu yüzden ateş talep eden tek kişi olamayacağımı hissediyordum. Böylece sıcak, kanlı et lokmalarını ağzıma tıktım. Kendime bunun yakıt olduğunu hatırlatıyordum. Çok da ihtiyaç duyduğum bir yakıttı çünkü gün bitmeden *depomun* boşalacağından şüpheleniyordum.

Yemek yedikten sonra tekrar yürümeye başladık. Aehako yavaşlayıp yanıma geldi; ağır çekimde adım atıyor gibiydi. "İyi misin?"

"Dayanmaya çalışıyorum" diye güvence verdim. Kendi çantalarının yanında benimkini de ona taşıtmama rağmen bu kadar yavaş olduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum ama hâlihazırda yeterince zorlanıyordum.

Başıyla onaylayıp kürklü omuzlarıma hızlıca bir öpücük kondurdu ve sonra normal, hızlı yürüyüşüyle öne geçti.

Saatler geçti ve Harlow'un kar ayakkabılarının peşinden karda adım atmaktan başka bir şey düşünmez hâle geldim. Artık soğuğun veya yolculuğun farkında değildim. İlk kez kabile mağaralarına yaptığımız yolculuğun yorucu olduğunu sanmıştım ama o zamanlar yürüyemeyecek kadar bitkin olduğumuz için çoğu zaman bizi taşımışlardı. Keşke o anda da biri beni taşısaydı. Kar yağmaya devam ediyor, birkaç adımdan ötesini görmeyi neredeyse imkânsız hâle getiriyordu. Adamların nereye gittiğimizi nasıl anladıklarını bilmiyordum ama düz bir çizgide ilerliyor gibiydik. Bu cesaret vericiydi. Sanırım.

Bir el kolumu okşadı. "Kira?"

Başımı kaldırınca ağzımdaki atkının yüzümde buz tuttuğunu ve dişlerimin birbirine çarptığım fark ettim. "N-ne-ne?"

Aehako'ydu, iri yüzü endişeliydi. Başlığını boynuzlarından geriye çekti; kar kıyamet yokmuş da yağmur çiseliyormuş gibi rahattı. "Gel" diyerek beni kendine doğru çekip kolunu belime doladı. "Bir mağaranın yakınındayız. Gel."

Ona yaslanarak mağaraya kadar beni sürüklemesine izin verdim. Aehako beni girdiğim transtan kurtarana kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim ve o anda vücudumdaki tüm güç yitip gitmiş gibi hissediyordum. Çevirici, kulağımda bir buz külçesi gibiydi ve ayak parmaklarımı hissedemiyordum. El parmaklarımı da. Dişlerim sanki step dansı yapıyormuş gibi takırdıyordu ve bu arada kar yağmaya devam ediyordu.

Belki de beklemeliydik.

Aehako beni kollarına alıp mağaraya kadar taşıdığında itiraz edecek enerjim bile yoktu. En azından orada sıcaklık ve ateş olacaktı. Of Tanrım, ateşi çok seviyordum.

Ama mağaraya vardığımızda içerisi karanlıktı. Ateş falan yoktu.

"Burada yırtıcı hayvanlar var" diye açıkladı Haeden. "Ateş yakmak için tehlikeli bir yer. Vücut ısımızı paylaşmamız gerekecek."

Tıpkı benim gibi kürklere sarınmış Harlow'a baktım. Soğuk bir gece olacaktı.

Ancak Harlow, Aehako beni nazikçe yere indirdiğinde bana bir bakış atıp çantasını Haeden'ın yanına bıraktı. Yatak örtüsünü açtı ve ıslak, karlı giysilerini çıkardıktan sonra battaniyeye sarılı kocaman tüylü bir solucan gibi ona doğru santim santim yanaştı.

Yani ben de Aehako ile olacaktım.

Sanırım bunu anlamam gerekirdi. Aehako eldivenlerimi donmuş ellerimden çekip sonra da üşümüş parmaklarıma hohlayarak onları ısıtırken büyük bir kar külâhı gibi öylece dikildim. "N-nasıl oluyor da H-H-Harlow benim kadar ü-üşümüyor?" diye geveledim. "N-nasıl oluyor da yolculuk konusunda bu kadar berbatım?"

"Senin gibi iki hafta boyunca hasta yatmadı" dedi Aehako rahatça. "Zamanla güçleneceksin."

Harlow esnedi ve kürklere daha da sokuldu. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben de üşüyorum ve bitkinim."

Hissettirmedi çünkü benim gibi dağılmak üzere görünmüyordu. Gerçi, hiç de sokulunacak biri olmayan Haeden'a sokulmuştu. Ama tek mücadele veren ben olmasaydım kendimi daha iyi hissederdim.

"Biraz uyu" dedi Haeden. "Sabah yemek yiyip tekrar yola koyulacağız."

Aehako beni son kat giysilerime kadar soydu, çıkardıklarını kuruması için yaydı. Mağara küçüktü ama en azından içeride sert rüzgâr yoktu. Aehako'nun önce benim kürklerimi, sonra da kendisininkileri ortaya sermesini, ikisini birbirine yanaştırmasını izledim. Sonra beni yatağa yönlendirdi ve örtüyü çeneme kadar çekti.

Pek ısınmış hissetmiyordum. Tam bundan yakınacaktım ki Aehako'nun kocaman vücudu yanımdaki kürklere girdi ve beni kendine doğru çekip yüzümü çıplak göğsüne bastırdı.

Ve... oh. Tamam. İşte şimdi ısınmaya başlamıştım. Çünkü Ae-hako ile uyumak, ısıtıcıyla uyumak gibiydi. Yumuşacık, kadifemsi ve bol kaslı bir ısıtıcıyla. Onun da peştamal dışında çıplak olduğundan emindim.

Öf ya. Keşke daha fazla dikkat etseydim.

Dişlerim takırdamayı bıraktı; buz gibi el ve ayaklarımı tenine bastırdım. İtiraz etmedi, sadece bana daha sıkı sarıldı. Bedenime ondan çaldığım nefis bir sıcaklık yayıldı ve saatler önce kabile mağaralarından ayrıldığımdan beri ilk kez kendimi iyi hissetmeye başladım.

"Daha çok yolumuz var mı?" diye fısıldadım Aehako'ya. "Atalarınızın mağarasına yani?"

"Yolu yarıladık" dedi alçak sesle. Parmağım kulağımda ve sonra çenemde gezdirince omurgamda ürpertiler gezindi. "İstediğimizden daha yavaş hareket ediyoruz. Fırtına her şeyi engelliyor."

Fırtına ve kağnı gibi yürüyen insan, diye düşündüm ama bunu yüksek sesle söylemedim. Elimden geleni yaptığımı biliyordu. Ona daha da sokuldum ve parmaklarımı karmna sürttüm. Of, çok hoştu. Parmaklarımı dümdüz karın kasları boyunca yukarı aşağı kaydırdım ve o, yüzümü okşarken ben de dokunuşlarımla onu keşfetmeyi sürdürdüm.

Harlovv'un, Aehako ile kolayca yattığımı varsaymasından cidden utanmalıydım. Ama... bunu pek umursamadığımı fark ettim. Neyse ki. Harlovv'a sarılıp yatmak da istemezdim çünkü sıcak ve baş döndürücü değildi... Kesinlikle Haeden ile birlikte yatmak da istemezdim. Aehako ile aynı yatakta olduğumuz için mutluydum, sadece ısınmak amacıyla olsa bile.

Daha önce söylediklerini düşündüm. Ne olursa olsun benimle olmak istediğini. Vücuduma bir sıcaklık yayıldı ve tamamen bitkin olsam da, ellerimin aşağı kayarak onun bir peştamal giyip giymediğini kontrol ettiğini fark ettim.

Parmaklarım kaslı, pürüzsüz kalçasından başka bir şeyle karşılaşmadı. Ah. Yani... Kemer yoktu. Deri yoktu. Hiçbir şey yoktu. Kürklerin altında ısınmak için içine gömülmem gereken büyük, çıplak uzaylıyla baş haşaydım.

Öf, bazen kendime ben bile katlanamıyordum.

Aehako eğilip dudaklarını alnıma sürttü. "Parmakların pek şakacı. Yorgun değil misin?" Fısıltı kadar yumuşak sesini diğerleri duyamazdı.

"Bitik hâldeyim" dedim. Yine de merak ediyordum. Beni kim suçlayabilirdi? Kocaman, sıcacık, kadifemsiydi ve onu okşamaktan kendimi alamıyordum.

"Uyumaksın."

"Uyuyacağım." Birazdan. Sadece onu biraz keşfetmek ve dokunmaya devam etmek istiyordum. Tüm o sert kasların üzerindeki yumuşak tenine dokunmaktan kendimi alamıyordum. Karmnı okşamaya devam ettim çünkü daha aşağı inecek kadar cesur değildim. Bir şey kolumu dürtünce nefesim kesildi, dehşete düşerek geri çekildim. Yoksa bu onun...

"Utanma. Keşfetmek istedin madem, keşfet." Sesinde bir meydan okuma ve eğlence tımsı vardı.

Cesaret oyunu oynuyor gibiydik. Hem öfkelenmiş hem de büyülenmiş durumdaydım. Kendimi toplayıp aşağı uzandım. Elim sert, sıcak tenle karşılaştı. Kocamandı. Normal ölçünün bu olduğundan tam olarak emin değildim ama belki de uzaylılar için normaldi. Parmaklarımı etrafına dolayarak penisini kavradım.

Eliyle hemen yüzümü avuçladı ve yumuşacık bir zevk inlemesi çıkardı. Sadece bana özeldi.

Buna bağımlı olmuştum galiba. Tepkilerine yani. Onu bıraktım ve parmaklarımı boylu boyunca yukarı aşağı kaydırarak onu keşfettim. Damarlarını hissedebiliyordum ve üzerinde kaşlarında-kileri hatırlatan kalın bir çıkıntı sırası vardı. Diğer yerlerden daha iri olan baş kısmında parmaklarım kayganlıkla karşılaştı. "Islak olman normal mi?" diye sordum, biraz şaşırarak.

"Bana dokunduğunda tohumum içeride kalamıyor gibi" diye mırıldandı ve ağzı kaşlarımın üzerinde gezindi. "Dokunuşun çok heyecan verici."

Benim dokunuşum mu? Ben mi? Sanırım daha önce hiç kimse beni tanımlamak için "heyecan verici" sözcüklerini kullanma-

mıştı, hem de hiç. Dudağımı ısırıp elimi daha aşağı kaydırarak bu yeni anatomiyi yokladım. Hayalar. Ne saçma bir laf. Kese desek daha doğru olurdu. Aşağısı tüysüzdü, derisi hayal ettiğimden bile daha yumuşaktı. Penisinin kalın dibinin etrafından dolanınca ve parmaklarım... Ah... Onun mahmuzuna değdi. Penisinin üzerinde, serçeparmağım büyüklüğünde, sert,

boynuz benzeri bir şeydi. Çok tuhaf bir anatomi parçasıydı doğrusu. Benim anatomimle nasıl uyuşacağını merak ediyordum. Georgie ve Liz'in hiçbir şikâyeti olmadığına göre uyuşabileceğini varsaydım. Parmaklarımla okşadığımda gerildiğini hissedebiliyordum. Oh. Bacak aramda arzu dolu bir sızı başladı ve uyluklarımı sıkıca birbirine bastırdım. "Ne yapmam gerek?" diye sordum.

Eğilerek ağzımı nazikçe öptü. "Durmalısın."

Duymak istediğim şey... bu değildi. Yanmış gibi geri çekildim. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Kesinlikle hayır." Aehako dişleriyle dudaklarımı ısırınca içimden bir başka zevk sarsıntısı geçti. "Devam edersen, spermlerimin mağaranın her yerine sıçradığını diğerlerine nasıl açıklarım, hiç bilmiyorum."

Ağzımdan dehşet dolu bir kıkırdama yükselince, Aehako eliyle ağzımı kapattı.

"Sessiz olun" diye hırladı Haeden birkaç adım öteden.

Yüce Tanrım. Aehako haklıydı. Sessiz olmalıydık. Yine de ellerimi ondan çekip güzel, güvenli göğsüne koymak zordu.

O da aynı şekilde hissediyor olmalıydı ki beni sertçe öptü ve sonra bıraktı. "Uyu" diye mırıldandı. "Yalnız kaldığımızda daha fazlasını keşfedebilirsin."

Uykuya dalarken, bunun hiç de yabana atılmayacak bir fikir olduğunu düşündüm. Rüyamda sıcak mavi ten, mahmuzlar ve bunun gibi eğlenceli şeyler görmeyi umdum.

Nlfiibva

Aehako

Ertesi sabah kürklerin arasından çıkmak bir çileydi. Yorgun olduğumdan değil, Kira o tatlı bedeniyle bana doğru kıvrılıp yaslanmış olduğu için. Sanırım bir yerde kalmayı hiç bu kadar çok istememiştim.

Diğer insan hâlâ uyuyordu ancak Haeden'ın kürkleri boştu. Demek ki aralarında hiçbir bağlantı yoktu. Şaşırmamıştım; bence Haeden, Raahosh'tan bile daha soğuktu. En azından, eşini sahip-lenemeden önce onu kaybettiğinden beri öyleydi. Böyle bir acının bir adamın kalbine ne yapacağını kim bilebilirdi ki?

Kira'yı uyandırmadan kürklerin arasından sıyrıldım ve mağaranın ağzına gitmeden önce sessizce giyindim. Haeden yakında, karlı bir tepedeki bir şeye bakıyordu. Yanına gidince karı işaret etti.

"Yalnız değiliz" dedi.

Bozulmamış, kalın kardaki ayak izlerini görünce tüylerim diken diken oldu. Benim veya Haeden'ın ayak izleri kadar derin değillerdi ve şekil, boyut açısından da insan izi olmadıkları açıktı. Gece boyunca birisi dibimize kadar gelmişti.

Ya da bir *şey.*

Yanma çömelip ize dokundum. Kar sertleşmişti, yani iz birkaç saat önce yapılmıştı. "Bu yaratığı tanımıyorum" dedim ona, sesimi alçak tutarak, insanlar duysun istemiyordum. "Bunun gibi üç parmağı olan şey ne olabilir?" İz, kendi ayağımın iki katı büyük-lüğündeydi, ayak parmakları üç uzun çatal şeklindeydi. Benim de üç parmağım vardı ama... böyle değildi. Meraklanmıştım.

Ayrıca mağarada uyuyan kırılgan insanları düşününce öfkelenmiştim ve korumacı yanım uyanmıştı. Bir şeyin bu kadar yakınımıza geldiğini düşünmek kendimi çaresiz hissettiriyordu.

"Sence Kira'nın bahsettiği uzaylılar olabilir mi?" dedi Haeden bana bakarak, "izler mağaramızın etrafında dönüyor ve hemen yakınlarda, bir dereyi geçerek kayboluyor."

Başparmağımı yalayıp rüzgârı test ettim. Karşıdan esiyordu. Takip edilecek bir koku izi vardıysa bile çoktan kaybolmuş demekti. Lanet. "Eğer uzaylılarsa, neden biz uyurken saldırmadılar? Fırtına mı engel oldu acaba? Kira kabuğu ondan geri istediklerini düşünüyor. Gerçekten istedikleri buysa, neden gelip almıyorlar?" Boynuzlarımın dibini ovuşturdum. Kendime kızıyordum; binlerinin mağaramıza bu kadar yaklaşıp kadınımı tehdit etmesine öfkelenmiştim. Nöbet tutmak yerine birkaç dakikalık zevki paylaşmak için yatağa girmeme öfkelenmiştim.

Haeden omuz silkip ayağa kalktı. Hiç umurunda değildi. Ona göre bu görev sadece sıradan bir avdan öte değildi. Bazen gözlerindeki o donukluğu yok edecek bir şey olmasını diliyordum. Onu kendine getirip benim için neyin tehlikede olduğunu anlamasını sağlayacak bir şey. Ellerini kalçalarına dayayıp taze kara, sonra da gökyüzüne baktı. "Madem takip ediliyoruz, o zaman acele edip kadınları yeni arkadaşımız dönmeden önce atalarımızın mağarasına götürmeliyiz."

Haksız değildi. Başımı salladım ve kadınları uyandırmaya gittim. Durumu onlara anlatıp anlatmamakta kararsızdım, nasıl tepki vereceklerinden emin değildim. Kira zaten yeterince korkmuş durumdaydı.

Ancak mağaraya girdiğimde Kira yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle oturuyordu. "Takip mi ediliyoruz?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Diğer insanın hâlâ uyuyan bedenine baktım. Hiçbir şey duymamıştı. Kira, Haeden ile konuşmamı nasıl duyabilmişti?

Düşüncelerimi tahmin etmiş gibi, Kira kulağındaki kabuğa dokundu. "Bu şey... epey uzaktan duymamı sağlıyor. Haeden ile konuştuğunu duydum. Tehlikede miyiz?"

Tehlikeyi küçümsemeyi düşündüysem de Kira bilmeyi hak ediyordu. Ellerimi açtım. "Bilmiyorum. Mağaraya yaklaşıp giden bir şey var ve ne

olduğunu bilmiyoruz. Ama atalarımızın mağarasına bir an önce gitsek iyi olur."

Başım sallayarak ayağa fırladı.

Kira

Önceki günün kar fırtınası dinmiş, geride iki küçük güneşten gelen zayıf ışık ile otuz santimlik daha pudra benzeri kar bırakmıştı. Karı görünce içim sıkıldı ama oturup onun erimesini bekleyecek hâlimiz yoktu. Ataların mağarasına gitmemiz gerekiyordu, hem de hemen.

Kampı toplayıp hızlı bir tempoda yola koyulduk. Dünkü tempolu yürüyüşten bile daha hızlı gibiydik ama belki de yorgun olduğum için bana öyle geliyordu. Her neyse, ayak uydurmakta her zamankinden daha fazla zorlanıyordum, öyle ki Aehako gelip beni birkaç kez almak zorunda kaldı. Utanç vericiydi ama kimse beni uyarmıyordu çünkü elimden gelenin en iyisini yaptığım açıktı.

Aehako yine geride kaldığım için yanıma koştuğunda, bu defa taşıdığı çantaları çıkardı. "Gel" dedi. "Geri kalan yolda seni sırtımda taşıyacağım."

Sözleri karşısında afalladım. Taşımak mı? Yok artık? Gururum incinmişti ama bu görevde gurura yer yoktu sonuçta? Küçük Yeşil Adamlar bir tehdit oluşturmayacaksa, bu gezegendeki her bir uzaylının ayaklarını seve seve soyup yalardım. Bu yüzden, küçük bir iç çekişle başımla onayladım. "Tamam. Öyle yapalım."

"Kuyruğuma dikkat et" diye takıldı.

Bunu söyler söylemez, kuyruğuyla kocaman, oyuncu bir kedi gibi bacaklarıma vurdu. Kaşlarımı kaldırıp ona başımı salladım. Tüm bu strese rağmen, Aehako'nun yüzündeki sırıtışı silmek zordu. Keşke onun kadar rahat olabilseydim. Uzaylılar tarafından kaçırılma endişesi olmadan bile, her zaman ciddi biri olmuştum.

Hâlâ bende ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Karda alçakta çömelip uyluğunu tıpışladı. "Kar ayakkabını çıkar ve o cılız insan ayağını buraya koy."

"Hayalarına koysam" diye homurdandım kar ayakkabımı çıkarırken. "Cılızmış."

Aehako'nun neşeli kahkahası kendimi daha iyi hissetmemi sağladı ve sırtına tırmanıp kollarımı boynuna doladım. Bacaklarımı kaburgalarının etrafında yerleştirdikten sonra her eline bir tane olmak üzere çantalarımızı aldı ve kafileye yetişmek için koşarken çantalardan birini Haeden'a fırlattı.

Ah, elbette, zahmetsizmiş gibi öylece fırlat.

Haeden dönüp Harlovv'a yüzünü buruşturdu. "Senin de taşınmaya ihtiyacın var mı insan?"

"Ben iyiyim" dedi Harlovv, çantasını omzuna atıp yerleştirerek. "Devam edebilirim."

Kızıl saçlının -anlaşılan sonu gelmeyen- güç rezervlerini kıskandım. Üzerine titrenen zayıf kişi olmaktan nefret ediyordum.

Düşüncelerimi hissediyormuş gibi Aehako, uyluğumu sıktı ve sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle, "Büyük ihtimalle Haeden'ın sevimli kişiliğinin yanına daha fazla sokulmak istemiyor" dedi.

Kıkırdamamı bastırdım.

Yakınlardan tuhaf bir cıvıltı gelince etrafa bakıp kuş aradım.

Hava durumu güncellemesi? diye mırıldandı çeviricim.

Kaskatı kesildim. Bu bir cıvıltı değildi. Küçük Yeşil Adamlardan biriydi.

Çeviricimden daha fazla cıvıltı yankılandı. *Fırtınalar dindi. Çok yakında uygun bir iniş alanı buluruz.*

Kargo ambarını bulmaya çalışın. Durağan olanlar hâlâ oradaysa, onları kurtarabiliriz.

Yakınına ineceğiz.

"Ne oldu?" Aehako omzunun üzerinden bana bakıyordu.

Onun boynunu neredeyse onu boğacak kadar sıkı sıkı kavradığımı o an fark ettim. Tutuşumu gevşettim ancak kaygım devam ediyordu. “Geliyorlar. Fırtına dindi ve inmek istiyorlar."

“O zaman acele etmeliyiz" dedi Aehako. Haeden'a baktı ve adam başını salladı. Harlow daha itiraz edemeden bir paket gibi omuza alındı ve sonra iki uzaylı, insan bacaklarımızın yapabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde karda koşmaya başladı.

Daha fazla uzaylı gevezeliği duyulurken, çeviricinin eski kargo ambarına yakın olmadığını fark etmelerinden önce varış noktamıza ulaşmamızı umuyordum.

Şu şeyi kafamdan bir an önce çıkarmak istiyordum.

t

Sa-khuiTer -yani mavi uzaylı dostlarımız- buraya Atalarm Mağarası deseler de aslında bu bir uzay gemisiydi. Yaklaşık üç yüz yıl önce üpkı bizim gibi buraya çakılmışlar ve zamanla teknolojilerini kullanamaz hâle gelmişlerdi. Gemi hâlâ oradaydı ve bilgisayarı da çalışıyordu. Bir zamanlar çalışan bir uzaygemisi yapacak kadar gelişmiş bir teknolojiye sahiplerse, bu şeyi benden çıkarabilecek işe yarar bir tür tıbbi ekipmana da sahip olmalarını ummuştum.

Fakat o an... Kulağımdakinden kurtulmak için kendi kulağımı kesmeye razıydım. İmplant bir çapa gibiydi ve beni endişeden resmen aşağı çekiyordu.

Geminin kar kaplı geniş silueti ufukta belirince rahatladım. Devasa, aşırı düz bir tepe gibiydi. Bir tarafındaki "mağara" ağzını görebiliyordum. Çeviriciden gelen bir dizi uzaylı cıvılüsım hâlâ duymama rağmen orası, güvenliği temsil ediyordu.

"Acele edin, lütfen!" Gökyüzünde parlak bir şey hızla geçerken Aehako'nun boynunu sıktım. Henüz bu yöne doğru gelmiyordu ama yakında gelmeyecek demek değildi.

Aehako sırtına yapışan benimle birlikte hızlanarak var gücüyle geminin girişine yöneldi. Haeden da hemen arkamızdan geliyordu.

Yaklaştığımızda yuvarlak kapı girişini seçtim. Buz tutmuş ve karanlıktı ama içerisi derindi. Kapının etrafındaki kar yüksekti ve ayak izlerini gizliyordu. Hızla içeri daldık ve yanlarda, yuvarlak duvarlara sıkıca oturan kapılar olduğunu gördüm.

"Kapıları kapatabilir miyiz?" diye sordum çılgınca. Cıvıltı kafamı öylesine şişiriyordu ki kaygım kontrolden çıkmıştı.

"Mja se fah-ree" diye bağırdı robotik bir ses. Çevirici bana kapı dizisinin harekete geçirildiğini söyledi.

"Ne diyor?" diye sordu Harlow, Haeden'ın sırtından kayarak.

Aehako beni nazikçe yere bırakıp kemerindeki kemik bıçaklarından birini çıkardı ve gökyüzüne baktı. "Kapıları dizdiğini söylüyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Dizisi" diye düzelttim. "Yani onları kapatmak üzere." Aehako'yu bir-iki adım geri çekip olanları izledim. Bilgisayarın bizi dinlemesi beni biraz tedirgin etmişti. Ne söylediğimize dikkat etmemiz gerekecekti.

Metalden gelen ağır bir inlemeyle birlikte kırılan buzun çatırtısı duyuldu. Ortalığa buz parçaları saçılırken Harlow, yüzünü korudu ve Aehako ise korumacı bir tavırla önüme geçti ve ardından ambarın kapıları kapandı. Güneş ışığı kayboldu ve tamamen karanlıkta kaldık.

İç mekânın karanlığında bir yerde kırmızı bir ışık yamp sönüyordu.

"Merhaba?" diye seslendim. "Işıkları açabilir misin?"

Büyük bir el, omzumu kavrayınca az kalsın aklımı oynatıyordum. "Yakınımda dur Kira. Güvenli olup olmadığını bilmiyoruz..."

"Kuzey Amerika İngilizcesi, Dünya gezegeni. Kullanmak istediğiniz varsayılan dil bu mu?"

"Şey, evet lütfen."

"Kabul edildi."

Etrafıma bakındım. Belki de bu bilgisayar iPhone'umdaki Siri'nin aşırı büyük bir versiyonuydu. "Bilgisayar, iç ışıkları aç lütfen."

Nirödva

Bir cızırdama oldu ve Aehako'ya doğru zıpladım. Işıklar titredi ve sonra başımın üstünde sabit, loş bir ışık yandı.

"Ana bölmedeki aydmlatmada arıza var. Lütfen bir servis teknisyeni ile iletişime geçin."

"Bilgisayar, lütfen arızalı ışıkları kapat ve diğer tüm ışıkları aç" diye düzelttim. Bir şey alev alsın istemiyordum. Buradaki soğuğun farkına vararak kollarımı ovuşturdum. Acaba geminin klima sistemine sahip olduğunu ummak biraz fazla iyimserlik mi olurdu? "Kapılar kapalıyken güvende miyiz?"

"Kapılar talep üzerine açılabilir. Bir kilitleme dizisi başlatmak ister misiniz?"

Ah, kesinlikle istiyordum. "Evet, lütfen."

"Biyometrik geçiş anahtarı mı yoksa sözlü yetkilendirmeyi mi tercih edersiniz?"

Aehako loş ışıkta bana şaşkınlıkla bakıyordu. "Bunların hiçbirini anlamıyorum."

Harlow eğildi. "Sözlü yetkilendirme istiyoruz. Bir şifre."

Haklıydı. Başımı salladım. "Hatırlaması kolay bir şey olmalı. Herhangi bir fikrin var mı?"

Zayıfça gülümsedi. "Dünya?"

Haeden ve Aehako'ya baktım. İkisi de silahlarını kavramış, huzursuz görünüyorlardı. "İşler çirkinleşirse nereden geldiğimizi hatırlayacaklarından emin değilim. Georgie mi desek? Sonuçta Vektal'in eşi falan ya."

Harlow omuz silkti. "Bana uyar."

"Bilgisayar" diye seslendim. "Lütfen dışarıya açılan tüm kapıları kilitle. 'Georgie' parolasını söylemeyen kimseyi içeri alma veya dışarı çıkarma."

"Şifre *Georgie* olarak kabul edildi."

Aehako'ya doğru yürüyüp elini sıktım. "Herhangi bir nedenle ayrılmanız gerekirse, sadece adım söyleyeceksiniz."

Başım salladı, hâlâ hayranlıkla etrafına bakıyordu. Geminin içini kaplayan buzun altında ışıklar, paneller ve aygıtlar vardı. Tüm bunlar ona çok yabancı geliyor olmalıydı.

Niçıgva

Bana da yabancıydı ama bu noktada tuhaf şeylere alışmaya başlamıştım.

Harlow birkaç adım öne çıktı ve kalın, tüylü paltosunu çıkardı. "Sence ortalığı keşfetmemiz uygun olur mu?"

Havaya işaret ettim. "Bilgisayara sorsana?"

"Tamam." Bana utangaç bir bakış attı. "Bilgisayar, geminin içinde bizden başka canlı var mı?"

"Biyolojik tarama yapılıyor. Lütfen bekleyin." Odayı alçak bir uğultu doldurdu ve kırmızı bir ışın, mağara benzeri ambarın bir tarafından diğerine ilerleyerek bizi taradı. "Dört yaşam formu tespit edildi, iki modifiye edilmiş sakh ve iki modifiye edilmiş insan."

Modifiye edilmiş insan mı? Göğsüme dokundum, khui'm kalbimin etrafına sarınmıştı. "Bizi kastediyorsun, doğru mu?"

"Doğru."

"Harika" dedi Harlow. "Sizin için sakıncası yoksa etrafa göz atmak istiyorum."

Omuz silktim. Onu durduracak değildim. Kendi istediğini yapabilirdi ve burası da benim gemim değildi. Benim kendi dertlerim vardı ve Harlow kafasında olanlardan bahsetmek istemiyorsa bana uyardı. Kişisel bir şeydi herhâlde.

Aehako kocaman elleriyle buzlu pelerinimi çekiştirerek onu çıkarmama yardım etti. "Ateş yakmak güvenli mi?" diye sordu.

"Bilemedim. Dumanın gidebileceği bir havalandırma olmayabilir ve içerideki duman dedektörlerini çalıştırabiliriz. Geminin buna nasıl tepki vereceğini bilmiyorum."

"Duman... dedektörleri mi?" diye sordu Haeden, kaşlarını çatarak.

"Anlatması uzun sürer" dedim. Çeviricimden bir uçuş komutları dizisi daha yankılanınca neden orada olduğumu hatırladım. Çeviriciyi sıkıca tuttum ve donmuş panellerden birine yaklaştım. "Bilgisayar, bu gemide tıbbi bölme var mı?"

"Tıbbi bölme, ikinci katta, D bölümünde yer alıyor."

Aehako'ya baktım. "Ben oraya gidiyorum."

Öne doğru bir adım attı. "Yalnız olmaz."

NirRÄ/a

Nedense bu hoşuma gitti. Utanarak ona gülümsedim. "Tamam."

Haeden, girdiğimiz ve artık kapanmış olan karlı geçide ilerledi. Çamurlu, sulu ayak izleriyle zemini kirletti. "Ben burada kalıp kapıyı koruyacağım."

Ona büyük olasılıkla güvende olduğumuzu söylemek isterdim ama... emin değildim. Bilgisayar güvende olduğumuzu düşünse bile uzaylılar kapıları kıracak yeni bir teknolojiyle gelebilirdi. Bu yüzden başımı sallayıp ilerlemeye başladım. Bir tarafta karanlık bir koridor vardı ve Harlow, elini duvar boyunca gezdirerek koridorda kaybolup gitmişti. Korkusuz kızdı. Bu hâline imreniyordum.

"Bilgisayar" dedim. "Bana tıbbi bölmeye ulaşmanın en hızlı yolunu gösterebilir misin?"

Zeminin kenarındaki ışıklı aydınlatma bir tarafa doğru titreşti. Orada bir kapı vardı ve açılması için verilen hızlı bir komuttan sonra yana kayarak açılınca karşımıza Harlow'un ilerlediğinden farklı, loş bir koridor ortaya çıktı. Tavandaki eksik kapağın üzerinden sarkan teller karanlığa doğru uzanıyordu.

Ürkütücü bir ortamdı.

Kulağımdaki çeviriciye dokundum. Ürkütücü olup olmaması önemli değildi, harekete geçmem gerekiyordu.

Aehako'nun eli sırtımın alt kısmına dokundu ve bu küçük hareket cesaretimi artırdı.

İçeri girdim.

nova

N?n^{4}c

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

BAOUIN

Kira

Gemi, başlangıçta tahmin ettiğimden çok daha büyüktü. Dışarıdan da büyük görünüyordu ama boş koridorlarda dolaşırken iç kısmının ne kadar geniş olduğunu daha iyi anladım. Uzun koridorlar kıvrılıp dönüyordu; bazıları paslanarak kapanmış, bazılarının panellerinde kırmızı ışıklar yanıp sönen sayısız kapıdan geçiyordum. Bu geminin bir kazaya karıştığı ve bir noktada parçalarının çalındığı da açıktı. Paneller sökülmüş, oradan buradan gevşek kablolar sarkıyordu ve köşelere bir sürü şey yığılmıştı. Uzun süre önce kurumuş, çamurlu ızgara zeminin her tarafında ayak izleri vardı. Havada hafif bir küf kokusu duyuluyordu.

Aehako'nun iri gövdesi benimkinden birkaç adım gerideydi ve her hareket, biz adım attıkça yüzlerce metal levha devriliyormuş gibi zeminin sallanıp takırdamasına neden oluyordu. Her kıpırtıda, zeminin ikimizi de taşıyamayacağından endişelenerek irkiliyordum.

Zemindeki aydınlatma, ortasında birleşme çizgisi olan geniş bir kemerli kapının önünde sona erdi. Çift kapı olabilirdi. Duvarın bir parçası gibi görünüyordu ama bir tarafında bir tür yazı, diğer tarafında ise bir kontrol paneli vardı. Bozuk bir ışık, başımın üstünde titreşti sonra da söndü.

Işık tekrar yanınca, kulaklığımda yine o cıvıltıları duydum. *Gördüklerinizi bildirin. Durağanlık kapsülleri sağlam mı?*

"Lütfen aç" dedim, elimi kapıya bastırarak. "Bu şeyin kulağımdan çıkmasını istiyorum!"

Metal kapının sıcak olduğunu anlayarak şaşırdım. Hafifçe titreyip gıcırdayarak açılınca içeri adım attım.

"Kira?" diye sordu Aehako ben içeri girerken. "Dikkatli ol.

Dikkatli olma zamanı geçmişti. Tek derdim bu şeyden kurtulmaktı. Çeviricinin üzerine elimi koydum ve odaya girip etrafıma baktım.

Yalan söylemeyeyim, biraz laboratuvara benziyordu. Korkutucuydu. Masalar, birkaç bank ve uzaktaki duvarda fütüristik tasarımlı birkaç portatif karyola vardı. Başka bir duvardaysa sadece ekranlar ve monitörler sıralanmıştı. İçeri girdiğim sırada hepsi birer birer açıldı ve ekranlarda anlaşılmaz sözcükler kaymaya başladı.

Yutkundum. Gördüklerimden hoşlanmamıştım ama doktor muayenehanelerini de sevmezdim zaten. "Bilgisayar, yabancı cisimleri çıkarabilecek bir aygıün var mı?"

"Komut alabilen bir ameliyat bölmem var" diye mırıldandı bilgisayar. "Onu etkinleştireceğim."

Komut alabilen ameliyat mı? Yaptırmak istediğim şeyler listesinde üst sıralarda değildi. Duvarlardan biri açılıp uzun bir yatak çıkınca daha da endişelendim. Monitörler titriyor ve mesajlar akıyordu.

"Lütfen cerrahi bölmeye girin."

Yutkunarak yatağa doğru yavaşça yürüdüm. Bunu yapabilirdim. Tıpkı evde MR taraması yaptırmak gibi olacaktı, değil mi? Önemli bir şey değildi. Bu canlıların bir tür anestezi veya ağrıyı uyuşturan bir ilacı da olmalıydı elbet... Olmasa bile, yine de bu kulaklıktan kurtulmak zorundaydım.

Uzaylıların kafamın içine o şeyi yerleştirdiği zamanlara dair hâlâ kâbuslar görüyordum. Zorla masaya yatırılıp bağlanmam, etrafımı dolduran cıvıltıları. Kulağıma yerleştirilen soğuk metal nesne... Ve sonra beynime giren bir şeyin vücudumu dayanılmaz bir acı içinde bırakması. Yerleştirildikten sonra bir hafta boyunca migren ağrısı çekmiştim.

Onu çıkarmanın nasıl olacağını hayal bile edemiyordum.

Kupkuru kesilmiş bir ağızla, yatağm kenarma temkinle oturdum.

"Lütfen uygulama masasına düz bir şekilde uzanın." Bilgisayarın sesi değişmiş, nazik, rahatlatıcı bir sese dönüşmüştü. Hasta bakıcı moduydu herhâlde. Her neyse, biraz rahatlayıp uzanmaya koyuldum.

Aehako hemen yanımda belirip elimi tuttu. "Kira."

"Ne oldu?"

Monitörlerle, yanıp sönen ışıklarla ve anlayamadığım bilgisayarlı teknolojiyle dolu duvarlara bakıyordu. Biraz... telaşlı görünüyordu. Bu durum onun için de korkutucu olmalıydı. Elimi sıktı. "Bu şeyi çıkarmana gerek yok. Seni hayatım pahasına uzaylılardan koruyacağım."

Ona hafifçe gülümsedim. "Aehako, lazer silahları var ve ikimizin de kavrayamayacağı teknolojiye sahipler. Mızraklar ve sapanlar onlara karşı pek işe yaramaz. Beni almak isterlerse, onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu şeyden kurtulmaya çalışıyorum çünkü saklanmak istiyorum; beni koruyamayacağınızı düşündüğüm için değil."

Geniş yüzüyle beni inceliyordu; çıkıntılı kaşlarının ve çenesinin duruşundan endişelendiği belliydi. Bundan hiç hoşlanmıyordu, hem de hiç. Aehako gibi rahat birini böyle görmek şaşırtıcıydı.

"Artık elimi bırakabilirsin" diye takıldım, sesimi neşeli tutmaya çalışarak.

"Kira" dedi alçak ve boğuk bir sesle. Uzaklaşacağına bana doğru eğildi. Elimi daha sıkı kavrayıp göğsüne bastırdı. "Eşim ol."

Şok içinde iri bedenine baktım. Yoksa bu... evlilik teklifinin uzaylı versiyonu muydu? "Eşin mi olayım? İyi de bunun için birbirimize yankılanmamız gerekmez mi?.."

Kocaman boynuzlarıyla havayı yararak başını iki yana salladı. Elimi güm güm atan kalbinin, o sert çıkıntıların üzerine bastırıyordu. "Biz yankı eşi olmayacağız. Sadece eş olacağız."

"Farkı ne?"

Bana öyle kararlı ve ciddi bir ifadeyle bakıyordu ki. Diğer eliyle uzanıp çenemi şefkatle okşadı. "Ayrılıncaya kadar birbirimizle çift olmayı *seçiyoruz*."

Nir?(?va

"Ayrılmak mı?"

"Ölüm ya da khui yüzünden."

Bu lafın romantik mi yoksa yürek parçalayıcı mı olduğuna karar veremedim. "Ama eğer birine yankılanırsan..."

" Y ankılanmayacağım."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, senin benim eşim olduğun ve aksi yönde bir şey söyleyen hiç kimseyi -khui'mi bile- dinlemeyece-gım.

Aynen; ona yankılanacak olan eşinin buna *bayılacağına* emindim.

Bana bakıyor, bir yanıt bekliyordu. Ben ise... paramparça hâldeydim. Onun eşi olmak istemediğimden değildi. Bunu düşünmek bile içime mutluluk yayıyordu. Aehako ile haftalardır flört ediyorduk ve şefkatli, komik, nazik ve her açıdan harika biri olduğunu fazla fazla kanıtlamıştı. Eğer bu donmuş buz topunu andıran gezegende birini eşim olarak seçebilseydim, oyumu kesinlikle ondan yana kullanırdım.

Ama ben kısırdım. Çocuk sahibi olamazdım.

Khui'si gen havuzuna katkı yapma zamanının geldiğine karar verene kadar eş olarak kalabilirdik. Sonrasında Harlow, Claire veya diğer bekâr insanlardan biriyle eşleşecek ve ben de tek başıma kalacaktım. Bir kez daha.

Hem terk edilmeyi kaldırıp kaldıramayacağımı da bilmiyordum. Liz veya Georgie gibi güçlü değildim. Zayıf ve korkaktım; yeni bir eş için kenara atılma düşüncesi çok acı veriyordu. Üstelik Aehako'nun kabile içindeki konumunu görmüştüm. İyi bir aileden geliyordu. Annesini, babasını ve küçük kardeşlerini seviyordu. Eşi olmayı kabul edersem, yarenliğim haricinde her şeyini elinden almış olacaktım. Çocuk sahibi olamazdım. Asla

ona yankılanamaz-dım. Eğer günün birinde onun için yankılanacağımı hayal ediyorsa, bu rüyadan uyandığında çok üzülecekti.

Kararımı vermeden önce bilmesi gereken bir şeydi bu.

Ona söylemeliydim. Büyük, geniş yüzüne baktım.

Ağzımdan şu sözler döküldü: "Çocuk istiyor musun?"

Aehako şaşkın şaşkın bana baktı. Bu soruyu hiç beklemediği belliydi. Ama sormam gerekiyordu. Çocuk istemiyorsa, onun *eşi* olarak kendimi daha iyi hissedecektim. Bir noktada khui'si devreye girip baba olması gerektiğine karar verse bile kalbinde hâlâ bir yerim olacağmı bileceğim için. Ama sözleri bu umudumu paramparça etti. "Tabii ki çocuk istiyorum." Yavaşça gülümsedi. "Kim kendi ailesini kurmayı hayal etmez ki?"

O an bir karınca kadar küçüldüm sanki. Ezilerek halıya geçmiş, minicik bir karınca. Elini bıraktım. "Tamam, bilmek istediğim buydu. Teşekkür ederim."

Güldü ve yüzümü büyük ellerinin arasına aldı. "Kira, endişelenme. Khui'nin yıllar önce eşleşenler arasında bile yankılandığını gördüm. İki kişi arasındaki sevgiyi hissedebiliyor ve onları her şekilde birleştirmeye karar veriyor gibi."

Tabii canım. Bence bu daha çok khui'nin pes edip konakçısından az da olsa bir şeyler koparmak için son bir kez çabalamasına benziyordu. Ben bunu, onun düşündüğü kadar romantik bulmamıştım. Hem zaten oluru yoktu. Ona incecik gülümsedim. "Dışarı çıktığımda konuşuruz, tamam mı?"

Endişe, duygu dolu bakışlarını bulandırdı ve bana doğru eğilip dudaklarıma hızlı, yumuşak bir öpücük kondurdu. "Burada bekleyeceğim."

Elinden kurtulup masaya uzandım. "Hazırım" dedim bilgisayara. Yatak hemen duvarın içine doğru çekilmeye başladı ve uzandığım yerden Aehako'nun endişeli yüzünün görüş alanımdan kaybolmasım izledim.

Işıklar yanıp söndü ve sonra karardı.

Derin bir nefes aldım çünkü bu bir MR taramasına benzemiyordu; daha çok morgdaki bir çekmeceye konmuş gibiydim. Ya makine bozulursa ve beni tekrar dışarı çıkarmazsa ne olacaktı? Kaygı dolu bir şekilde soluklarım hızlandı. Başımın üzerindeki panele dokundum. Bulunduğum yer, kollarımı iki yana ve yukarı açabileceğim genişlikteydi. Işıklar titreşmeye başlayınca duvarlarda akan yazılar ve dans eden çizelgeler belirdiğini gördüm; bunlar hayati bulgularım olmalıydı.

"Bugün size nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu bilgisayarın yumuşak sesi.

"Yabancı bir cismin çıkarılması gerekiyor." Kulağımdaki çeviriciyi işaret ettim.

"Lütfen hareketsiz kalın. Sistemlerimiz sağlık durumunuzu belirlemek için sizi tarayacak."

Kolumu yamma indirip hareket etmemeye dikkat ederek uzandım. Teknolojiye hayret ederek etrafıma bakınıyordum. Yatak bana epey büyüktü -sanırım Aehako'nun kaslı vücudu bile buraya sığabilirdi- bu da bana sa-khuiTerin kazadan beri cüsse anlamında pek değişmediğini anlatıyordu. Bir baş dayanağı vardı -belki hastanın aşırı büyük boynuzları olacağı için- ama benim ensemi rahatça dayayamayacağım kadar büyük olduğundan başımı yana doğru eğmiştim.

"Sensörlerimiz iki yabancı cisim tespit etti" diye bilgilendirdi bilgisayar beni nazikçe. "İkisini de çıkarmamızı ister misiniz?"

"İ-iki mi?" diye kekeledim, şoka uğramış bir şekilde. "Ne demek istiyorsun?"

"Sensörlerimiz, insan duyusal organınıza bağlı, organik olmayan bir bileşik olduğunu gösteriyor. Daha ileri taramalar ise, bu gezegene özgü bir parazit edindiğinizi gösteriyor..."

Ah. Khui. Aehako'nun halkının da tıpkı bizim yaptığımız gibi burada mahsur kaldıkları zaman khui yutmak zorunda kaldıklarını unutmuştum. Bilgisayarlarının onu yabancı bir nesne olarak görmesine şaşmamalıydı.

"Parazit kalabilir ve ben diğer şeyden kurtulmak istiyorum." Çeviriciye dokundum. "Şey, kulağıma yapışan organik olmayan bileşik yani.

"Lütfen nesneyi daha detaylı inceleyebilmemiz için yana dönün."

Döndüm ve hemen mekanik kollar duvardan fırlayıp çeviriciyi yoklamaya başladı. Bir şeyler vızıldayıp cıvıldıyordu ve metale her değdiklerinde irkilmemek için dudağımı ısırmak zorunda kalıyordum çünkü kafatasımın içine tiz bir geribildirim gönderiyordu.

"Nesne tanımlandı" dedi bilgisayar. "Sensörler bunun bir *strbde qreiduvp scipqrei* olduğunu gösteriyor." Bilgisayar anlaşılmaz bir ses dizisi çıkardı. "Sökme işlemine devam etmek ister misiniz?"

Bana anestezi, narkoz veya ağrı kesici anlamında herhangi bir ilaç vermediğini fark ettim. Kurumuş dudaklarımı yaladım. "Acıyacak mı?"

Yani, her durumda onu çıkarttırmam gerekiyordu ama neyle karşılaşacağımı bilmek istiyordum.

"Sensörler, ekipmanın hassas bir sinir dokusuna bağlı olduğunu gösteriyor. Hasar vermeden çıkarmak biraz zaman ve çaba gerektirecek ama ek bir ameliyat gerektirmeden başarılı bir şekilde çıkarma olasılığı %97."

Eh, yeterince cesaret vericiydi. "Hadi yapalım o zaman."

Altımdaki masa vızıldayıp titreşti ve pürüzsüz bir metal kelepçe boynumun etrafım sardı.

"Ne?" diye bağırdım çırpınarak, başka bir kelepçe bileklerimden birine ve bir diğeri de ayak bileklerime takılınca.

"Kira" diye kükredi Aehako; sesi makine yüzünden boğuk geliyordu.

"Lütfen hareketsiz kaim" diye uyardı bilgisayar. "Kendi güvenliğiniz için sabitleniyorsunuz. En ufak bir hareket bile operasyonu etkileyebilir. Hâlâ devam etmemizi istiyor musunuz?"

"Kira!" Aehako tekrar bağırdı ve bir ekipman takırtısı, bilgisayarlardan öfkeli bir cıvılü duydum.

"Her şey yolunda" diye seslendim ince bir sesle. "İyiyim! Ona iyi olduğumu söyle bilgisayar."

Bir an sessizlik oldu ama Aehako'nun bağırışı kesilmişti, bu yüzden samrım bu iyiye işaretti. Kendimi rahatlamaya zorlayarak boynumdaki kelepçenin beni boğduğunu düşünmemeye çalıştım. Tıpkı bir tansiyon ölçme bandı gibiydi. Hepsi bu. Sorun değildi.

"Lütfen işlem sırasında sakin olun."

"Tamam." Robot kollarının hareket ettiğini görmemek için gözlerimi kapattım. Bir şey çınladı ve çeviricimin çekildiğini hissedince vücudum gerildi.

Nirtö^a

"Tansiyonunuz anormal derecede yüksek. Rahatlatıcı müzik ister misiniz?"

Bu soru bana aşırı saçma geldi ve histerik bir kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. "Sakinleşeceğim" diye söz verdim.

"Yanıtlanmasını istediğiniz başka sorularınız var mı?"

Midem guruldamak için o ânı seçince bir espri yapmaya karar verdim. "Buralarda açık büfe var mı?"

"Soru: Büfe nedir?"

Öf. Şimdi açıklamam gerekecekti. Kendimi çocuk gibi hissediyordum. "Yemek yemeye gittiğin yer."

"Bu gemide üç yemek alanı var. Ancak, mevcut yiyecek ve su kaynakları tükendi."

Tabii ki. Buraya düşen kişiler büyük olasılıkla kileri temizlemişlerdi. "Bu gemide kaç kişi vardı?"

"İniş sırasında, bu gemide bir pilot ve altmış iki yolcu vardı."

İlginçti. Bilgisayar kollarının uğultusunu ve kulağımdaki şeyi çekiştirdiğini hissediyordum. Gözlerimi daha da sıkı yumarak rahatlamaya çalıştım. "Peki ne tür bir yolculuktu? Düşmeden önce yani?"

"Se Kilahi'nin seyir defterinde yazanlara göre: Doğayla iletişim kuranların yolculuğu."

Se Kilahi geminin adı olmalıydı. Kulağa hoş geliyordu. "Doğayla iletişim kurmak mı? Bu bir... kamp gezisi miydi yani?" Eğer öyleyse, harika bir kamp gezisi yapmışlardı doğrusu. Belki de temel yaşam şartlarına geri dönmek isteyen bir gruptular ve bu da Aehako'nun halkının üç yüz yıl boyunca ileri teknolojiden deriye ve avcı-toplayıcılığa geçmesini açıklardı.

"Soru: Kamp gezisi nedir?"

"Önemli değil." Kulağımı tekrar bir şey çekiştiriyordu ve başka bir soru bulmaya çalıştım. "Peki, Siri, önümüzdeki hafta hava nasıl olacak?"

"Soru: Siri nedir?"

"Önemli değil." Kendi esprime içimden gülümsedim.

"Atmosfer, gezegene günbatımında daha fazla kar yağacağını gösteriyor."

NflrfbVa

Yaşasııın. Kar yağacağı için bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim. Belki diğer uzaylıların iniş yapmasını engellerdi. "Burada atmosferde başka bir gemi olup olmadığını söyleyebilir misin?" Denemeye değerdi.

"Olumlu. Sensörler üç drumah ötede bir uzaygemisi tespit etti."

Bir drumah'nın ne kadar uzaklığa eşdeğer olduğunu bilmiyordum ama uzak olmasım umdum. "Gemide kaç uzaylı var?"

"On altı."

Vay. "On altı olduğunu anlayabiliyor musun? Cidden mi?"

"Olumlu. Bu ünite, gemi bilgisayarlarının bilgileri izleyerek kaydetmesini sağlayan gezegen yörüngesindeki bir uyduya bağlı."

"Burada kaç sa-khui olduğunu da sayıyor musun?"

"Olumlu. Şu anda gezegende otuz beş modifiye edilmiş sakh ve on iki modifiye edilmiş insan var."

Hah. Acaba tüm bu bilgileri kaydetmenin amacı neydi? Sormadan önce kulağımda sert bir çekilme olunca bağırdım.

Bilgisayarın tatlı sesi bana, "Lütfen çıkarma işlemi başlarken hareketsiz kaim" dedi.

Sonra beynimi doğrudan vuran kör edici, son derece şiddetli bir acı dalgası yayıldı ve dünya karardı.

Aehako

Duvar, Kira'yı dışarı çıkardığında kalbim atmayı bıraktı. O tuhaf yatakta iki büklüm, küçücük, hareketsiz hâlde yatıyordu ve kulağının üzerine kanlı bandajlar bastırılmıştı. Tuhaf metal kabuğu gitmişti ama yüzü çok solgundu ve bilinci yerinde değildi.

Kupkuru kesilen ağzımla, onu uyandırmak için yanağına dokundum. Kıpırdamayınca onu kollarıma alıp bu odadan uzaklaştırdım. Buraya güvenmiyordum. Tuhaf büyüsü, parlayan duvarları ve bedensiz sesleriyle atalarımızın mağarasına güvenmiyordum. Kira'yı kendi mağarama geri götürmek ve kürklerimin araşma yatırmak istiyordum...

Aslında benim kendi mağaram yoktu, orası ailemin mağara-sıydı ve onu kürklerimin araşma yatırıp küçük kardeşlerim ile anne-babamın bakışları altmda onunla çiftleşmek tuhaf olurdu. Ama onu götürüp rahatlatabileceğim sessiz bir yer bulacaktım. Ona sarılıp benim olmasım sağlamak için.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Kira baygındı ve iyi görünmüyordu. Yakınlarda bir yerde Haeden'ın kokusunu alınca kokuyu takip ettim ve onu hâlâ ön girişte, tuhaf taş kapılara kasvetli bir ifadeyle bakarken buldum. Kira'yı kollarımda görünce kaşlarını daha da çatarak ayağa kalktı.

"Nesi var?"

"Kabuğunu çıkardılar" dedim. "Ama uyanmıyor."

Homurdandı. "Yorgun olabilir. Belki de geveze duvarlar kulağını sağır etmiştir."

Ninova

Kira'yı göğsüme daha sıkı bastırdım. "Seninle konuşuyor mu?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Bana sürekli bir şey isteyip istemediğimi soruyor. Benim tek isteğim sessiz olması ve taş duvarların benimle konuşmaması."

"Taş duvarlara yatakların nerede olduğunu sor. Kira uyuyacaksa, uyanana kadar yanında kalacağım." Etrafıma bakındım. "Diğer insan nerede?"

Haeden omuz silkti. "Önemi var mı? Mağaradan çıkıp gitmek için buradan geçmek zorunda." Kapalı mağara ağzını işaret etti.

Arkadaşımın insanlara karşı hiç sevgi duymadığı açıktı. Kabilemize bu kadar çok yeni kadın gelmesinin verdiği sevinçle kendinden geçmeyen tek kişi o olabilirdi hatta. Döndüm ve ışıkların yamp söndüğü kıpırtılı taş duvarlara baktım. Doğrudan ona seslenmeye karar verdim. "Yataklar nerede? Eşimi uyusun diye yatırmak istiyorum."

Kaşlarını kaldırıp bana soran bir bakış atan Haeden'ı görmezden geldim. Kira benim eşimdi, benim ya da onun bedeni henüz farkında olmasa da. Sadece zamana ihtiyaçları vardı.

Bilgisayar, insan dilinde konuşuyordu. "Yaşam alanları güney kanadında."

"Beni oraya götür" dedim buyurganca.

Zemin, Kira için yaptığı gibi aydınlandı ve eşimi sıkıca tutarak mağaranın derinliklerine doğru ilerledim. Bu garip yeri sevmiyordum ama yırtıcı hayvanlara karşı güvenli görünüyordu. Tuhaf ışıklar beni başka bir dolambaçlı yoldan aşağı götürdü ve sanki kendini kapatmaya çalışıyormuş gibi titreyen bir odanın yarı açık kapısının önünde durdum. Tavandan sarkan kırık bir duvar parçası, kapanmasını engelliyordu; altından geçerek içeri girdim.

Daha fazla yamp sönen panele sahip küçük, düzgün, kare şeklinde bir bölmeydi ancak yumuşak, süngerimsi, tuhaf his veren bir hayvan derisiyle kaplı sediri görünce keyfim yerine geldi. Pelerinimi sedirin üzerine attım ve Kira'yı tekrar muayene edebilmek için nazikçe yatağa yatırdım. Endişe, kalbimin gümbürdemesine neden olurken, daha önce gözümden kaçmış olabilecek gizli bir yara

Ninq^

olup olmadığını anlamak amacıyla elimi kollarında, bacaklarında ve göğsünde gezdirdim. Bedeni sağlıklı görünüyordu. Kulağının üzerindeki bandajları hafifçe kaldırdım. Kulakmemesinde kızarmış delikler ve kulak kanalının içinde kuruyup kabuk bağlamış kan vardı ama bunun dışında bir sorun görünmüyordu.

Uyanmasını beklemekten başka yapacak hiçbir şey yoktu.

Yanına uzanıp kollarımı ona doladım. Koynuma kusursuz şekilde sığıyordu. Elimi saçlarının üzerinden geçirip ağzımı o tuhaf, pürüzsüz alnına bastırdım. "Benimle güvendesin Kira" diye mırıldandım alçak, yatıştırıcı bir sesle. "Benimleyken kimse sana zarar veremez. Seni yanımda tutmak için ölümüne savaşacağım. Düşmanlar mızrağıma bakıp korkuyla geri çekilecek." Elimi küçük sırtından aşağı doğru gezdirdim. "Sonra sen ve ben kendimize ait bir mağaraya kavuşacağız. Nasıl olacağını bilmiyorum ama başaracağız. Ve senin kırılgan insan vücudunu sıcak tutacak kalın kürklerden bir yatak yapacağız ve ağzımı yumuşak teninin her noktasına bastırarak bana ne kadar çok şey ifade ettiğini sana göstereceğim." Parmaklarım yüzünde geziniyor, küçük burnunu, minik kaşlarım takip ediyordu. Kabilemin kadınlarıyla kıyaslandığında tuhaf görünebilirdi ama düz alnına, solgun yüzüne, hüzünlü gözlerine ve nadir gülümsemeleriyle kıvrılan küçük ağzına büyük bir hayranlık duyuyordum. O anda, yüzüne mutluluk getirecekse, onun yaranda her türlü şaklabanlığı yapabileceğime karar verdim.

Onun için her şeyi yapardım.

Yatağa iyice yerleşip mağaramızı nasıl kuracağımızı ayrıntılı bir şekilde anlattım. Sadece erkek çocukları olduğu ve hiçbiri eşleşmediği için bir kız çocuğu sahibi olma fikri karşısında annemin elinin ayağına nasıl dolanacağını. Babamın davranışlarımı başını sallayarak nasıl onaylamayacağını ama bunun bir önemi olmayacağım çünkü her şeyin Kira için olduğunu.

"Tüm mağaralardaki en büyük, en sıcak yatak bizimkisi olacak" dedim kararlılıkla. "Dvisti kürkü en sıcak tutanıdır; yatağımızı onunla kaplayacağım ve sonra Maylak'ın eşi Kashrem'den bir enik poposundan daha yumuşak ama seni memnun edecek kadar

sıcak tutan yumuşak örtüler yapmasını isteyeceğim. Bana çok pahalıya mal olacak ama Kashrem oymacılığımı oldum olası kıskan-mıştır, bu yüzden ona birkaç yeni alet yaparak karşılığını ödeyebilirim. Belki enikleri için birkaç oyuncak" dedim sesli düşünerek. Oymalarımı hep karşılık beklemeden hediye etmiştim. Artık bir eşim olduğuna göre, ona istediklerini sunabilmek için davranışlarım konusunda daha dikkatli düşünmem gerekecekti. "Mağaramızın girişi için de kürklere ihtiyacımız olacak" dedim ona. "Her gece sana yaşatacağım zevk karşısında atacağın çığlıkları bastırmak için."

Bu noktada konuşan erkeklik gururum olabilirdi aslında. Kira'nın öyle çığlık atacak türden biri olduğunu düşünmüyordum. Asha gibi değildi. Geldiğinde gözleri kocaman açılıp dudakları aralanan ve pek ses çıkarmayan türdendi.

Bunu hayal edince aletim rahatsız edici şekilde sertleşti. Başka şeyler düşünme zamam gelmişti. Kira'nın kolunu aşağı doğru okşadım. "Halkımla geçirdiğiniz ilk amansız mevsimin siz insanlar için zor olacağını tahmin edebiliyorum. Şu anda da zorlanıyorsun ama her zaman sıcak ve iyi beslenmiş olmanı sağlamak için elimden geleni yapacağım. Karlar, avcıların bile dışarı çıkamayacağı kadar yükseldiğinde, gün boyu kürklerimizin arasında kalacağız."

Hayal ettiğim bu hayatı bu kadar çok istemem tuhaftı. Uzun ve coşkulu bir çiftleşme gecesinden sonra bana sıcacık gülümseyen Kira'yı düşününce kalbim güm güm attı. Eniğimi taşıyan karnıyla Kira. Pembe kuyruklu ve bodur boynuzlu minik bir insan-sa-khui eniğini emziren Kira. Çocuğumuz nasıl görünecekti acaba?

Hoş düşüncelere dalmış bir şekilde, bilinçsiz eşimle konuşmaya devam ettim.

Kira

Başım çatlamış bir kavım gibiydi. Beynime zonklayan bir ağrı saplanmıştı ve hareketsizliğin acıyı dağıtmasını umarak hiç kıpırdamadan yatıyordum. Bunu yaparken yumuşak, alçak bir ses duydum.

"Mağaramızın arkasına fazladan gübre depolarım, böylece senin için her zaman ateş yakabilirim. Sadece kokuyu gizleyecek bir şey bulmam gerekecek. Belki Maylak'ın otlarından serpersem... Etini pişmiş yemeyi sevdiğini biliyorum, bu yüzden bunu da düşünmem lazım. Geceleri çok soğuk olduğunda oklu hayvan mesanesine sıcak su koyarız. Onları gece kürklerini sıcak tutmak için ayaklarının dibine koyabilirsin. Ne olursa olsun mutlu olmanı ve rahat etmeni sağlayacağım." Aehako, iri parmaklarını çenemde gezdiriyordu. "Seninle ilgileneceğim."

Baş ağrım onun rahatlatıcı dokunuşuyla biraz dinmişti. Yüzüm ve elim göğsüne bastırılmış hâlde ona yaslanmış durumdaydım. Kolları etrafıma dolanmış, bana sıkıca sarılmıştı; evimdeymiş gibi rahattım. Gözlerimi kapalı tutarak, bana "mağaramız" için yaptığı planları ve birlikte amansız mevsimi -kış mevsimini- nasıl atlatacağımızı ve yapacaklarımızı anlatırken alçak sesinin titreşimleriyle gevşedim. İkimiz için yaptığı planlardan bahsettiğini duymak içimi inanılmaz bir burukluk ve bastırılmış bir sevinçle dolduruyordu doğrusu. Seviniyordum çünkü onunla rahat bir mağaramızın olacağına dair söyledikleri kulağıma inanılmaz derecede harika geliyordu ve onun kadar eğlenceli ve seksi birinin benim gibi sessiz kızın tekiyle ilgilendiğine hâlâ inanamıyordum.

Mrftıva

Burukluk duymamın nedeniyse, eniklerden ve onun çocuklarını doğuracağım zamanlardan bahsetmeye başlamasıydı.

Bu asla olmayacaktı çünkü hâlâ kısırdım. İstemeden iç çektim. Beni ve bir aile kurmayı istiyordu ama bunlardan yalnızca birine sahip olabilirdi.

"Kira?" İri bedeninin yanağımın ve elimin altında hareket ettiğini hissettim. "Uyanık mısın?"

Başımla onaylayıp kurumuş dudaklarımı yaladım. "Başım ağrıyor."

"Kabuk gitti" dedi sesini alçak tutarak.

Uzanıp kulağıma dokundum. Başıma yeni bir şiddetli ağrı dalgası saplandı ama aynı zamanda kendimi... daha hafif mi hissediyordum? Kulakmememi elimle yoklayınca oradaki yeni delikleri fark ettim. Gerçekten gitmişti. "Onu yok ettin mi?"

Bedeni gerildi. "Etmem mi gerekirdi?"

"Evet, lütfen" diye fısıldadım. "Onunla beni takip edebilirler."

"Tamam, hallederim" dedi yataktan kalkarken. "Ama önce su içmelisin."

Başımı sallayıp güçbela doğrularak oturdum. Su tulumunu çıkardı ve içebilmem için dikkatle ağzıma tuttu; bitirdiğimde de yatağa geri uzanmama yardım etti, sonra battaniyeleri nazikçe üzerime örttü. Kalbim, bana bu kadar şefkatle davranan bu kocaman, güleç adama karşı sevgiyle dolup taşıyordu.

Onunla olamayacağım için kaderime lanet ettim. Kusurlu oluşuma ve bir kadın, bir eş olarak istediği şeyi ona veremeyeceğimi bilmeme.

Usulca iç çekip zonklayan başımı rahatlatmak için gözlerimi tekrar yumdum.

"Dinlen Üzgün Göz" dedi ve kapıya yönelmeden önce beni bir kez daha okşadı. "Ben her şeyi hallederim."

Gözlerimi kapattım ve haklı olmasım umdum.

1 1 1

Ninova

Daha sonra uyandığımda, baş ağrım neredeyse geçmiş ve midem guruldamaya başlamıştı. Yatakta doğruldum, arkamda büyük bir sıcaklığın kıvrıldığını fark etmiştim. Aehako'ydu; ben uyurken geri dönmüş ve kaşık pozisyonunda bana sarılmıştı.

Of, ben olmak ne zordu.

Aehako büyük eliyle belimden kavrayıp beni kendine doğru döndürdü. "Kira?" Uykulu bir şekilde adımı mırıldanması öyle tatlıydı ki. Arkama bastırdığı son derece... belirgin ereksiyonu da hissedebiliyordum. "Başın nasıl?"

"Sanırım iyiyim" dedim. "Yine de bir şeyler yesem iyi olacak. Banyo bulmam da gerek."

"Banyo... mu?"

Uykulu bir şekilde başımı sallayıp içinde bulunduğumuz odaya baktım. Küçük, özel bir yatak odası gibi görünüyordu, belki de birinin odasıydı. Karşı duvarda solmuş bir poster vardı ama üzerinde ne olduğunu anlayamıyordum. Tavandan birkaç tel sarkmış ve her şeyin üzerini ince bir toz tabakası kaplamıştı. Oda, üzerine kürklerimizi serdiğimiz bir şilteden ibaret yatak haricinde yağmalanıp boşaltılmıştı.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalkarak gücümü test ettim. İyi gibiydim, ameliyattan kaynaklanan migrenim geçmişti. Eğer burası özel bir kabinse, burada bir yerlerde bir lazımlık olmalıydı herhâlde. Ellerimi duvarlardaki birkaç ilginç görünümlü birleşim yerinde gezdirerek aradığımı bulmayı başardım. İnsan bacakları için yerden biraz fazla yüksekte, tuhaf görünümlü bir leğeni andıran bir bölmeydi bu. Bir tarafta duşa benzeyen bir şey de vardı.

Tanrım, duş almayı çok isterdim. Çalışıp çalışmadığını merak ederek uzaylı tuvaletine çıkıp oturmayı başardım. "Şey, bilgisayar? Tesisat çalışıyor mu?"

"Soru: Tesisat nedir?"

"Tuvalet ve duş?"

"Depolanmış karla onları yeniden etkinleştirebilirim. Eriyip ısınması yirmi yedi saniye sürecek. Devam etmek ister misiniz?"

Nihbva

"Ah, evet!"

Tuvaletteki işimi bitirdiğimde, duşun tepesindeki musluktan su akıyordu. İlk başta çamurlu su aktı ama sonra berraklaştı ve sıcaklığını test etmek için parmaklarımı suyun altına soktum.

Mükemmeldi.

Küçük bir zevk iç çekişiyle üzerimdekileri çıkarıp tozlu zemine fırlattım, sonra da duşa girdim. Sanırım bazı şeyler her yerde aynıydı çünkü neredeyse bir insan duşu gibiydi ve ıslak saçlarımı saf bir mutlulukla yüzümden çektim. Tam da ihtiyacım olan şeydi doğrusu.

"Kira?" Aehako kapıyı çalıyordu. "İyi misin?"

"İyiyim" diye seslendim.

Kapı bir an sonra açıldı. "O zaman gelip seninle vakit geçirmeme aldırmazsın herhâlde?"

İçeri adım atınca oramı buramı ellerimle kapatarak çığlığı bastım. "Ne yapıyorsun?"

Kollarını iki yana açtı. "Belli olmuyor mu? Burada saklanıyorsan ben de sana katılacağım."

"Duş almaya çalışıyorum!"

"Duş mu?"

"Banyo yapıyorum yani!" Sa-khui'nin dilimizin üç yıl önceki hâlini öğrenmiş olması çok gıcıktı. O zamandan beri dile pek çok yeni sözcük girmişti. "Yıkanıyorum!"

Gözleri parladı ve beni baştan ayağa süzdü. Bakışları yakıcıydı. "Çantamda sabun meyveleri var. Yıkanmana yardım etmekten mutluluk duyarım."

Yanaklarımdaki kızarıklık cehennemdeymişim gibi hissettiriyordu. "Çıplağım."

"Fark ettim." Bakışları takdir ediciydi. "Ve hayal ettiğim kadar güzelsin."

Ona hayır demem, gitmesini söylemem gerektiğini biliyordum. Ama sonra aklıma geldi... Neden öyle yapacaktım ki? Mütevazı olmanın anlamı var mıydı? Beni yargılayacak veya utandıracak kimse mi vardı? Onun benimle duşa gelmesini istiyordum. Bü-

yük, mavi vücudunun benimkine sürtünmesini istiyordum. Bana bakması hoşuma gidiyordu. Sevildiğimi, değerli olduğumu hissetmemi sağlıyordu ve bu duygulara tamamen açtım. Ama... Bir erkeğe nasıl davetkâr davranacağımı bilmiyordum. Karşılık vermek bana göre değildi. Bu yüzden ona sadece sessiz, çaresiz bir bakış atmakla yetindim.

Acımı hissediyormuş gibi tereddüt ediyordu. "Gitmemi mi istiyorsun Kira?"

Uzun bir süre ona baktım. Pek de iffetli olmayan bir peştamal haricinde çıplak, iki metrelik kocaman uzaylı erkeğe. Boynuzları ve teninde çıkıntılar vardı; korkutucu olması gerekirdi. Oysa bana çok çekici geliyordu. Bu yüzden cesaretimi toplayıp başımı iki yana salladım. Gitmesini istemiyordum. "Sa-sabun getir."

Yüzünde o hızlı, kendinden memnun Aehako sırıtışlarından biri belirdi ve bana kendimi güzelleştirmeye çalışmak için sadece birkaç saniye bırakarak uzaylı banyosundan çıktı. Islak saçlarımı elimle düzelterek bacaklarıma, kollarıma ve soluk vücuduma baktım. En seksi hâlimde değildim. Şey... Sanırım bunun bir önemi yoktu. Buraya birlikte geldiğimiz insanlar dışında beni karşılaştırabileceği başka biri yoktu. Küçük meyve kesesiyle geri döndüğünde gergindim ama... bir o kadar da heyecanlıydım. Meme uçlarım çoktan sertleşip sivrileşmişti ve beni güzel bulmasını umarak ona utangaç bir kaçamak gülücük yolladım. Gerçi mavi ve boynuzlu olduğu

düşünülürse böyle düşünmem tuhaftı ama yine de onun sırf vajinam olduğu için değil, ben olduğum için bana ilgi duymasını istiyordum.

Aehako çantayı yakındaki bir tezgâha koydu ve birkaç meyveyi avuçladı. Tam o peştamalım çıkardığı anda duşun cam kapısını geriye doğru ittim.

Şey... peki. Yani ilk başta "elimle yokladığımdan" çok daha büyük görünüyordu. Çıplak erkeklerin, heykellerin ve benzerlerinin resimlerini görmek bir şeydi, tam önünde duran tamamen uyarılmış bir erkek görmek başka şey. Üstelik şu mahmuz da

vardı. Mahmuzu unutmak olmazdı. Ben de "hediye" oyma penisinin şey olduğunu... Yani, abartılı olduğunu sanmıştım.

Anlaşılan öyle değildi.

Aletinin uzunluğu kolum kadar görünse de herhâlde o kadar olamazdı. Ayrıca teninin geri kalanından daha koyu mavi bir renkteydi. Duş kabinine girerken ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Ve sonra arka duvara sıkışmak zorunda kaldım çünkü Aehako'nun iri vücudu çok büyüktü ve bu duş kabininin iki kişi için yapılmamış olduğu açıktı. Gergin gergin kıkırdadım. "Çıksam mı acaba?"

"Sığışırız" dedi, büyük boynuzlarını duşa sokmak için biraz daha eğilerek. "Biraz daha yakın dursak olacak." Kıkırdamama neden olan bir başka cilveli bakış attı.

"Bütün sıcak suyu tekeline aldın." Su, vücudundan ve boynuzlarından aşağı akıyor ama bana hiç çarpmıyordu. Yağmurdan korunmak için iyi şemsiye olurdu ama pek iyi bir duş arkadaşı sayılmazdı.

"Tekelime mi aldım?"

"Su bana gelmiyor" diye açıkladım, sonra düşündüm. "Hazır buradayken dilinizi beynime yükletsem iyi olacak. Nasıl konuştuğunuzu öğrenmek istiyorum."

"Bir gün daha bekleyebilir" dedi ve meyveleri avucunda ezdi. "Bunu sana süreyim mi?"

İçimden bir ürperti geçti ve tenim farkındalıkla karıncalandı. Kambur dursa bile, Aehako'nun boyutu korkutucuydu ama... çok nazik olabileceğini biliyordum. Ve biraz daha yaklaşırsam, penisi bana sürtünecekti.

Duyusal anlamda aşırı yüklenmiş gibiydim. Onu keşfetmek istiyor ve onun da beni keşfetmesini arzuluyordum... Ama en çok da onu öpmek istiyordum.

"Aehako" diye soludum ve kollarımı boynuna dolamak için uzandım. Su hemen yüzüme döküldü. Tükürdükten sonra yüzümü temizledim. "Beni öper misin?"

"Bunu sormana hiç gerek yok Üzgün Göz. Tek yapman gere-kert yüzünü bana doğru çevirmek." Büyük koluyla beni sarıp kendine doğru çekince ıslak tenimizin temasıyla irkildim. Edepsiz ve tuhaf hislerle dolarak ellerimi onun üzerinde gezdirmek ve onu keşfetmek istiyordum.

Ama sonra ağzını sıcak, sert bir baskıyla ağzımın üzerine kapayınca şaşkınlık ve zevkle inledim. Dili davet edercesine benimkine değdi ve sonra su ikimizin üzerine de akarken çılgınca öpüşmeye başladık. Bedenlerimizi birbirine bastırıp dudaklarımızı birbirine kenetlemiş hâlde tekrar tekrar öpüştük. Meme uçlarım göğsüne sürtünüyor ve vücuduma titrek ürpertiler gönderiyordu... Bu yüzden durmadan ona sürtünüyordum.

"Kira" diye homurdandı ve sonra geri çekilerek beni sersemlemiş bir hâlde bıraktı. Yaslanabileceğim büyük bedeni çekilince tökezler gibi oldum. Dönmem gerektiğini işaret ederken yüzündeki ifade benim aksime ayıktı. "Devam etmeden önce seni yıkayayım."

Dönerken kaskatı kesildim, sırtım dimdik oldu. "Kokuyor muyum?"

"Hayır, çok fazla meyvem kalmadı ve benim de yıkanmam gerekiyor."

Ha. Meyve suyunu sırtıma, omuzlarıma ve sonra saçlarıma sürerken itaatkâr şekilde durdum. Saçlarımı biraz ovaladıktan sonra elini kolumdan aşağı

doğru kaydırarak cildimi yıkadı. İyi gelmişti, okşanıyormuşum gibiydi. Hatta masaj gibi.

Sonra eli öne gelerek göğsümü kavradı ve masaj olayını tamamen unuttum. Patlar gibi soluk verdim, şoktan ve ani zevkten nefesim tıkandı.

"Çok narinsin." Göğsümün üzerinde hareket eden eli sonra diğerine doğru kaydı. "Her yerin yumuşak ve narin."

Başımı geriye yatırdım ve Aehako diğer kolunu belime dolayıp da beni tekrar kendine doğru çekince afalladım. Sırtıma değen aleti mızrak gibi batıyordu ama beni kendine doğru çekip sabunlu ellerini tüm vücudumda gezdirdi ve ben de öylece durup ona izin vermekten başka bir şey yapamadım. Öyle hoş bir histi ki...

Dudaklarını boynuma sürttü ve yaladıktan sonra şakacı bir şe-

Mrâova

kilde etimi ısırdı, derken iki eliyle göğüslerimi kavradı. Zevkten inliyordum. Ben de göğüslerime dokunurdum ama bunu o yaptığında, zevk tek kelimeyle "iyi"den "ölçülemez" hâle geliyordu. Ona yaslandım ve ellerim kollarına gitti. Ona bu güzel, heyecan verici dokunuşlardan daha fazlasını istediğimi göstermek için can atıyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. "Aehako, ne yapmam gerek?" Tırnaklarımı ön kollarındaki zırh gibi çıkıntılara sürttüm.

Pes bir zevk homurtusu çıkarınca şaşırdım. "Nereme dokunursan dokun, bana zevk veriyor. Tıpkı benim sana dokunduğumda olduğu gibi. Ve şu anda, eşimden zevk almaya niyetliyim."

Aehako'nun bu tutkulu sözleri bir tokat gibi yüzüme çarptı.

Eşi.

Olamaz. Ona söylemem gerekiyordu. "Aehako" dedim yumuşak bir sesle ve ona doğru döndüm.

"Hayır, Kira." Eğilip beni susturmak için dudaklarıma yapıştı. "İtiraz istemiyorum. Sen benim eşim olacaksın. Bizi bağlaması için khui'ye ihtiyacımız yok. Sen benimsin ve ben de şeninim. Khui'le-rimizin aklı daha sonra başına gelebilir. Birçok eşleşmede böyle olur. Sen eşini seçersin ve sonunda khui de onu seçer."

Başımı iki yana salladım. "Beni asla seçmeyecek Aehako."

"Bunu bilemezsin..."

"Biliyorum" dedim ve elimde olmadan uzun zamandır içimde tuttuğum sırrı söyleyiverdim: "Ben kısırım."

BAOUIN

BEŞİNCİ BÖLÜM

!

Aehako

"Kısır" sözcüğünü hazmetmem biraz zaman aldı. Bu laf gözümde, üzerine hayvan ve bitki olmayan, su olmayan, hiçbir şeyin yetişmediği kavruk, çorak bir arazi olarak canlanmıştı.

Sonra asıl söylemek istediği kafama dank etti. "Eniklerin olamaz mı?"

Üzgün gözlerinde yaşlar birikti, başını iki yana salladı. "Çok küçükken hastalandım ve az kalsın ölüyordum. Uzun süre hastanede yattım ve sonunda iyileştiğimde, üreme sistemimin hastalıktan etkilendiğini ve asla çocuk sahibi olamayacağımı söylediler." Yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarım hızlı, öfkeli hareketlerle sildi. "Bu yüzden birlikte olamıyoruz. Çünkü sen bir ailen olsun istiyorsun. Şunu bilmeni istiyorum: Beni seçersen, asla bir ailen olmayacak. Asla senin için yankılanmayacağım çünkü ben çocuk sahibi olamam."

Keskin bir pişmanlık sancısı hissetsem de hemen geçip gitti. Bu yüzden mi bu kadar üzgündü? Sevilmeye can attığı çok açık olduğu hâlde beni kol boyu uzakta tutmasının nedeni bu muydu? Benim ondan bir gülücük almaya can attığım gibi o da şefkate mi ihtiyaç duyuyordu?

Çenesine dokunup başını kaldırarak gözlerinin içine baktım. Gözlerinde öyle bir sefalet ve kalp kırıklığı vardı ki. Kamında hayat yaratamadığını öğrendiğim için onu bir kenara atacağımı mı düşünüyordu gerçekten? "Başka bir şey var mı?"

Hıçkırığı hafif bir kahkahaya döndü ve gözyaşlarını tekrar sildi. "Daha ne olması lazım?"

"Ya sana eniklerinin olup olmamasının benim için önemli olmadığını söylesem?"

Küçük kaşları çatıldı. "Ama bir aile istediğini söylemiştin. Seni bundan mahrum edemem."

"Benim adıma endişelenme Üzgün Göz. Yankılanma olmadan çocuk da olmaz ve bu da artık seni elimden kapacak başka bir erkek için endişe etmeme gerek olmadığı anlamına gelir." Yanağını nazikçe okşadım. "Birkaç ay önce, avlanarak geçirdiğim yalnız bir hayata ve tek eşimin *kendi elim* olmasına razıydım." Kaba sözlerim ağzından küçük, dehşet dolu bir kahkaha çıkmasına neden olsa da devam ettim. "Şimdiyse, seninle tanıştım ve önümde kahkahalar, okşamalar ve sevgi dolu bir hayat görüyorum. Asla yankılanmayacak olmamız benim için önemli mi? Hiç değil. Hayatımda olman bile benim için yeterli. Sen benim kalbimsin Kira ve eşim olmalısın."

Tekrar ağlamaya başladı. "Benim yüzümden kendini kapana kısılmış hissetmeni istemiyorum."

"Kısılmış mı?" diye güldüm. "Her gece kürklerimin içinde güzel, güçlü, akıllı bir eşle mi? Bu tür bir kapanı memnuniyetle karşılarım."

"İyi de çocuk..."

"Eniğimiz olmazsa, o zaman mağaramız her zaman bize ait olacak demektir" dedim ona, onu kendime doğru çekerek. Islak teni benimkine değince aramızda hoş bir sürtünme yarattı. Meme uçlarındaki küçük çıkıntılarının karmma sürtündüğünü hissedebiliyordum ve bu, onun içinde olmak için can atan penisimin sarsılmasına neden oluyordu. "Ve mağaralardaki en gürültülü çiftleşmeyi yaparak diğerlerini şoka uğratacağız."

Dehşete düşerek hafifçe kıkırdayınca, onu gülümsettiğim için öylesine rahatladım ki onu sıkıca kendime bastırdım.

"Madem bu kadar eminsin..." dedi yumuşak bir sesle.

"Yüzünü gördüğüm andan itibaren."

Şaşırarak geri çekildi. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Seni gördüm ve *işte bir erkeğin yüzünü giildiir-*

ISji^pva

meşini hak eden bir kadın diye düşündüm. Ve birlikte mükemmel olacağımızı."

Kira sahte bir rahatsızlıkla göğsüme vurdu ama sözlerimden memnun olduğunu anlayabiliyordum. Bana karşı yumuşamaya başlıyordu ve gözyaşları dinmişti. "Ben... Hiçbir şey söylemedim. Halkın, yankılanıp çocuk doğurabileceğimiz düşüncesiyle çok heyecanlanmıştı. Kusurlu olduğumu itiraf etmek istemedim. Eğer edersem başıma ne geleceğini bilmiyordum. Aranızda yine de hoş karşılanır mıydım?"

"Elbette hoş karşılanırdın. Sırf enik doğuramadığın için seni dışlamayız. Farli'yi dışlıyor muyuz?"

Alaycı bir tavırla güldü. "Farli çocuk sahibi olmak için çok genç. Bu bile adil bir karşılaştırma sayılmaz."

"O zaman Asha? Hani şu eniği çok küçükken ölen? Ya da artık daha fazla yavru doğuramayacak kadar yaşlı olan annem Sev-vah?" Yanağına dokundum. "Kabileye yaptığın katkı, vücudundan çok daha fazla."

"Pek emin değilim" dedi yumuşak bir sesle. "Tek iyi olduğum konu çeviriydi ve onu da az önce devreden çıkardım."

"O zaman kabileye yeni becerilerinle ve neşenle katkı sağlarsm. Bekleyip göreceğiz."

Kira bana bezgin bir bakış attı. "Her şeye iyimser bir yanıtın

?/f

"Evet." Ona sırıttım. "Benim kabileme katkım da bu. Eh, bir de oyma becerilerim."

Yıkanma sularının bastırdığı küçük bir kıkırdama daha kaçtı ağzından. "Evet, benim için yaptığın hediyeyi hâlâ saklıyorum." "Ah. Aslına çok etkileyici bir şekilde benzediği için mi?" Kıkırdaması bir homurtuya dönüştü ve yüzünü ıslak göğsüme gömdü, kollarını bana doladı.

"Boyutlarını karşılaştırmak istediğim için. Abartılı ölçülere sahip olduğunu düşünmüştüm."

"Eserimin ne kadar birebir ölçüde olduğunu sana göstereyim mi?" Parmaklarımı ıslak sırtından aşağı kaydırdım ve sonra elini

123

Ninova

[a]hp ağrıyan penisime koydum. Nefesinin kesildiğini duydum ama geri çekilmedi. Onun yerine beni okşayıp keşfediyordu. Eşim ol Kira."

Gözlerinde umutla bana baktı. “İyi ama uzaylılar..."

Daha fazla bahane mi? “Bizi ayırmak için ellerinden geleni yapsınlar. Başarısız olacaklar.“ Tekrar yanağına dokundum. “Ve geleceğimiz için felaket tellallığı yapmayalım. Bugün için yaşayalım, tamam mı?"

Ben her zaman pratik bir erkektim. Haeden'ın yaptığı gibi hayatımı yönlendirmesine izin vermeyecek kadar çok üzüntüye tanık olmuştum. Eğer bu bir gün gülümseyeceğim ve ertesi gün ağlayacağım anlamına geliyorsa, o zaman gülümsemelerin olduğu günün tadını çok daha fazla çıkaracaktım. Kira'nın şunu fark etmesini istiyordum: Hayat, bize sunduklarının tadını endişelenmeden çıkardığımızda tatlıydı.

Parmaklarıyla penisimin tabanını sıktı ve sonra elini nazikçe yukarı kaydırarak beni okşadı. “Bugün" dedi alçak bir sesle, “Eşimle birlikte olmak için gerçekten, gerçekten güzel bir gün."

Kalbim sevgiyle kabardı. “Evet, öyle."

Suyun sıcaklığı nefis bir sıcaklıktan buz gibi soğuğa dönünce Kira benimle aynı anda ciyakladı. Saçındaki meyveleri duruladıktan sonra hızla sudan çıktı, ben de bir an sonra onu takip ettim.

“Sanırım sıcak suyumuz bitti" dedi, kollarım göğsüne bastırıp titrer ve hafifçe zıplarken.

"Bunun olmaması mı gerekiyordu?"

“Hayır!" Güldü. “Kimse o soğuk suda yıkanamaz."

Omuz silktim. Atalarımız konusunda bir şey bildiğim yoktu. Ama soğuktan titreyen Kira'nın giysilerini yerden nazikçe alırken, onu ısıtmanın başka yolları olduğuna karar verdim. Zaman kadar eski yollar. Onu kollarıma aldım ve şaşkın bir şekilde ciyaklamasını görmezden geldim. “Çok üşüyorsun güzel eşim. Erkeğin seni ısıtsın."

Beklediğim utangaç itirazlar yerine kollarım boynuma dolayıp bana sarıldı. Aletim ağrıdan kaskatı olmuştu. Onu gördüğümden

MPrfova

beri bunu istiyordum. Kira'yı diğer odaya taşıdım ve yavaşça yatağa yatırdım. Bana güven dolu gözlerle bakınca kalbim tekrar sevgiyle doldu.

O benim eşimdi.

KhuiTerimizin birbirini seçmemesi veya Kira'nm enik doğura-mayacak olması önemli değildi. O benim eşimdi. Canım öyle istediği için.

"Güzelsin" dedim ona. Öyleydi de. İnsan uzuvları sudan nemlenmiş, cildi pırıl pırıl parlıyordu. Khui yüzünden mavileşen gözleri yüzünde kocaman ve parlak görünüyor; arkaya doğru taranmış saçları onu her zamankinden daha kırılgan gösteriyordu. Göğsü gergin nefeslerle inip kalkıyor ve her solukta memeleri baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyordu. Bacakları bitişik duruyordu ama yakında onun arasını yalayıp balım tadacaktım.

Kira bana gülümseyerek elimi tuttu. Parmaklarımı onun küçük parmaklarına kenetleyince yine aramızdaki farkların ayrımma vardım. Onun dört küçük parmağı ve bir başparmağı, benimse üç parmağım ve bir başparmağım vardı. Ayak parmakları da aynıydı: İnce ayağımn ucundaki büyük başparmağın yanında dört küçük parmak. Benim ayağım onunkinden iki kat daha büyüktü ve onunkilerden bir eksik olan ayak parmaklarım iri bedenimi dengelemek için daha geniş şekilde duruyordu. Vücudunda onu koruyacak plakalı çıkıntılar yoktu, her yeri yumuşacıktı.

Tüm o yumuşaklığı düşünmek bile benim için inamlmaz derecede tahrik ediciydi.

Elimi elinden kurtarıp o pürüzsüz teni hissetmeye can atarak göğsüne dokundum. Göğüslerinin arasındaki aralık, bir oklu hayvanın alt karm kadar yumuşaktı. Ben ona dokununca hâlâ yüzüme bakmasına rağmen dokunuşuma tepki olarak meme uçlarımn sertleştiğini, yumuşak pembe dairelerden sert, kıvrımlı küçük çıkıntılara dönüştüğünü gördüm. Ama henüz onlara dokunmuyordum. Eşimin bedenini hâlâ hayranlıkla keşfetmekle meşguldüm. İlk defa çıplak hâlde baş haşaydık ve bu durumun zevkini olabildiğince çıkarmaya niyetliydim.

Düz karnında göbeğinin olduğu yerde minik bir çukur vardı ve onu öpmek istiyordum. Yuvarlak ve davetkâr kalçaları hafifçe dışarı doğru çıkıyordu; uyluklarının arasındaki bal kaplı kıvrımlarını ve üçüncü meme ucunu gizleyen koyu renkli bir tutam tüy vardı. Ağzım oraya inmek istiyordu ama bir anda bacaklarını açıp yüzümü oraya gömersem utangaç Kira'mın yataktan kaçıp gideceğini düşündüğüm için, öncesinde onu öpücükler ve okşamalarla baştan çıkarmam gerektiğine karar verdim.

Tenlerimizin birbirine değmesini istiyordum, bu yüzden yatağa girip yanma uzandım. Koca bedenimle onun küçük bedenine abanınca biraz yana kaydı. Onu ezmemek için ağırlığımı yana verdim ve kaçamasm diye bacaklarımı bacaklarının üzerine attım.

Sonra, onu öpmek için eğilirken bir yandan da vücudunu benimkine doğru çektim.

İç çekti ve öpücüğüme doğru eğildi, dili benimkine sürtündü. Öpücüğü derinleştirerek ağzımı daha da açıp ondan ne istediğimi daha fazla belli ettim. Dilimle o tatlı ağzını beceriyordum, o da yumuşak çığlıklar ve zevk içinde altımda kıvranarak karşılık veriyordu. Aletim bir an önce onu ele geçirmek için ağrıyordu ama yavaş gitmeliydim. Kira daha önce hiç çiftleşmemişti ve ürküyordu.

Dudaklarım hafifçe ısırıp zevkle çıkardığı seslerin tadını çıkardım. Çene çizgisinin üzerinde gezinip sonra boynunu yalayınca baştan ayağa titredi. Bundan hoşlanıyordu. Oradaki yumuşak deriyi yalayıp nazikçe ısırdım ve

parmakları omuzlarıma gömüldü. "Boynunu öpmemden hoşlandın mı?" diye mırıldandım. "Yoksa başka bir yeri mi öpeyim?"

Nefes nefese, "İstediğin her yerimi öpebilirsin" diye fısıldayınca aletimin seğirmesine neden oldu. O zaman ben de her yerini öpecektim.

Yumuşak insan tenini yalayıp emerek köprücükkemikleri boyunca ilerledim. Ağzımı etine her bastırdığımda alçak bir inleme sesi çıkarıyor ve elleri omuzlarımda ve kollarımda hareket ederek çırpınıyordu. Onları nereye koyacağım bilemiyormuş gibiydi ama bana dokunmak istediğini anlamıştım. Bana istediği kadar doku-

nabilirdi; memnuniyetle kabul ederdim. Ama şimdilik ona odaklanmıştım. Son zamanlarda aklını kurcalayan o kadar çok endişe olmuştu ki aklını başından almak istiyordum.

Ayrıca... Benim olduğundan hiç şüphesi kalmasın da istiyordum.

Pürüzsüz göğüs kemiğinin üzerinden aşağı doğru ilerledim ve sonra dudaklarımı bir göğsün üzerinden geçirdim. Uyarılınca sertleşen meme ucunu baştan çıkarıcı bir şekilde yalayıp tepkisini bekledim.

"Ah" diye soludu titrek bir sesle. Başımı kaldırdığımda kızarmıştı ve utanmış görünüyordu.

"Ne istediğini göster bana Kira."

Boynuzlarımı kavrayıp beni tekrar göğsüne doğru sessiz bir emirle çekerken yanakları pespembeydi. İkna etmek için çok uğraşmam gerekmediği ve eşim ilgimden hoşlandığı için mutluydum. O çok küçük ve narin olduğundan, benim kadar iri ve kaba birinden korkar diye endişelenmiştim. Ama beni yönlendirme şekline bakılırsa, yok yere evham yaptığım açıktı. O da dokunuşuma, benim onunkine olduğum kadar açtı.

Meme ucunu ağzımla yakalayıp dilimle hafifçe vurdum. Dilimdeki çıkıntılar uca sürtününce soluk soluğa kaldı, bu yüzden bunu tekrar tekrar

yaptım. "Kira'm" diye mırıldandım, memesini avuç-layıp ağzıma bastırarak. "Tatlı eşim. Hayal ettiğim kadar güzel bir tadm var."

Yumuşak bir inilti çıkardı ve elleri tekrar kollarımdan aşağı kaydı, kalçaları altımda kıvrandı. Tahrik oluşunun kokusu etrafımızdaki havayı doldurdu ve aletimi onun sıcaklığına gömmeye can atarak ben de kalçalarımı kürklere doğru salladım. Eşim ilk kez altımda yatarken sabırlı davranmak zordu. Tek istediğim, kendimi onun üstüne atıp derinlerine gömülmekti. İçine girerken, dudaklarının hayranlıkla aralanmasını izlemek istiyordum.

Onun yerine sabırsızlığıma yenilerek ağzımı karnının üzerinde daha aşağı kaydırdım. Dişlerimi tenine sürtüp de karşılık olarak titrediğini fark edince keyifle doldum. Dilim göbeğini çevreledi ve

sonra daha aşağıya, kıvrımlarını benden koruyan bacaklarının arasındaki buklelere doğru indim. Ağzım beklentiyle sulanmıştı.

Bir erkek için yankı eşinden daha tatlı bir tat olmadığını söylerlerdi ama biz yankılanmamıştık. Asla da yankılanmayacaktık. Yine de ondan tatlısını tadacağımı sanmıyordum.

Uyluklarını birbirine bastırdı ve ellerini boynuzlarımın üzerinden kaydırdı. "Aehako" diye mırıldandı. "Bilmiyorum..."

"Daha önce hiç bir erkek, balını yaladı mı?"

Yüzü parlak bir kızıl renge büründü. "Sadece sen. Daha önce."

Ah, evet. Şehvetli fantezilerimi besleyen güzel bir anıydı bu. Elimi Kira'nın bacaklarının arasına sokup onu boşaltana kadar tahrik etmiş, sonra da buz tutan parmaklarımdan tatlılığını yalamıştım. "O zaman bunu yapan ilk ve son kişi olayım" dedim ona ve bu cesur laftan tuhaf bir zevk aldım. O asla benden başka kimsenin olmayacaktı. Asla.

Bana açılması için yalvararak uyluğunu ısırdım. Gergin bir ses çıkardı ve bacakları titredi. "Bana kendini aç eşim. Her yerini yalamak istiyorum." Bunu kanıtlamak için dilimi kalça kemiğinden aşağıya, kıvırcık ve küçük tüy tutamına kadar sürükledim. "Bacaklarım benim için ayır."

Kira'nın tekrar titrediğini hissetsem de dediğimi yaptı. Bacaklarım açtı ve ben de elimle onları iyice açana dek daha da ayırdım. Bacaklarını tekrar kapayamasın diye bir dizini omzuma attım. Sonra eşimin açılan bacak arasına hayranlıkla baktım. Islaklıkla parlayan kıvrımları bir kez daha salyalarımın akmasına neden oluyordu. Kıvrımları çok hoş ve yanakları gibi koyu pembeydi. Bir parmağımı ıslaklığında gezdirdim ve kıvranıp zevkten yumuşak sesler çıkarınca aletim ağrıyla zonkladı.

"Seni tadacağım."

Elini alnına bastırıp gözlerini yumdu. "Of Tanrım."

İlginçti. Ama geri çekilmedi, ben de eğilip onu ağzımla keşfe başladım. Dilimdeki ilk tadı başka hiçbir şeye benzemiyordu: tuz, misk ve Kira gibiydi... Ve nefisti. Boğazımdan alçak bir homurtu fırladı, arzudan vahşileştim. "Tatlı."

K\[28]

Nınova

Kira'nın nefesi boğazında hırıldadı.

Daha fazlasını isteyerek bacaklarını kavradım. Onları daha da ayırarak kalçasını yataktan kaldırdım, böylece her yeri tamamen açılınca da üçüncü meme ucundan girişine kadar yaladım. Hafifçe inleyince tekrar baştan sona yaladım. Bu sefer poposunun kıvrımından başlayıp etrafını dolaştım, sonra dilimle kıvrımlarının arasından yukarı doğru, üçüncü meme ucuna kadar ilerledim.

"Yüce Tanrım" diye tekrar inledi. "Bunu yapmış olamazsın."

"Tekrar yapayım" dedim ona. Bunu memnuniyetle yapacaktım. O âna kadar tattığım her şeyden daha tatlıydı. Hareketi tekrarlayıp dilimi poposunun girişinde gezdirdikten sonra lezzetli balla kaplanmış kıvrımlarından yavaşça yukarı doğru ilerleyerek küçük meme ucunun etrafında döndürdüm.

Bunu yapınca çığlık attı ve kalçaları şiddetle sarsıldı.

A-ha! Kuyruğum kendi heyecammla çırpınarak aynısını tekrarladım. Dokunuşlarıma karşılık vermesine bayılmıştım; utangaç, duygularım bastıran Kira'nın onu yaladığımda inleyip bağırması çok hoşuma gitmişti. Onu saatlerce doymak bilmeden yalayabilir-dim. Bacaklarının arasındaki meme ucuyla oynayıp ısırdım ve o da elini tekrar alnına bastırıp bağırdı.

"Daha mı istiyorsun?" dedim takılarak ve o minik et parçasım emdim.

Boğazından bir çığlık kaçtı ve gittikçe daha çok titreyen vücudunun altımda kıvrandığını hissettim. Kalçalarını ağzıma sürtüyordu, ben de zevkten inleyip pelte gibi olana kadar o hassas noktayı emmeye devam ettim. "Ulu Tanrım" diye soludu. "Aklım... başımdan gitti resmen."

Dudaklarımı yalayıp tadını aldım. "Tadın hayal ettiğimden daha tatlıymış."

Yüzündeki kızarıklık şiddetlendi, hâlâ elini alnına bastırmaya devam ederek soluk soluğa yattı.

"Başın mı ağrıyor?"

"Ne? Ah, hayır" dedi hemen ve eli yatağa düştü. Küçük bir kıkırdama kopardı. "Sanırım sadece... aklım çıkmasın diye onu tutmaya çalışıyordum." Yine kıkırdadı.

Tuhaf sözlerdi ama ben de kıkırdadım. Onu güldürmeyi seviyordum. Küçük tüy tutamına bir öpücük daha kondurdum ve sonra tekrar yaladım. Kira ürperdi, teni ben okşayınca kabarıp diken diken oluyordu. Beni alabilecek kadar ıslak olup olmadığını görmek için parmağımı içine soktum ve çıkardığımda sırılsıklamdı.

Eşim fazlasıyla hazırdı. Onu sahiplenme arzusu içimi yaktı ve üzerine çıkıp kocaman bedenimle onu bu tuhaf şilteye bastırdım. Kollarını bana dolayıp öpücüğümü memnuniyetle karşıladı ve tekrar yalayabilmek için bir tutam saçım tutup boynunu geriye doğru kıvırdığımda heyecanla soludu. Boynunu nazikçe ısırdım ve kalçalarımı açık bacaklarının arasına kaydırarak penisimi kalçalarının arasına yasladım.

Ve hissedebilsin diye ona sürtündüm.

Üzerine abandığımda Kira'nm çıkardığı küçük soluk inanılmaz derecede hoştu. Uylukları biraz daha açılınca bacaklarından birini kalçalarımın etrafına çektim. Ama içine dalmak yerine onu tekrar öptüm; dilim ağzında dans ediyordu ve ben ardı ardına gelen küçük inlemelerini yudumluyordum. Arzudan sersemlemiş gözlerle bakıyordu. Tekrar penisimi kıvrımlarının arasından uzatarak yukarı aşağı sürükledim ve balıyla tepeden tırnağa ıslattım. Daha yüksek sesle inledi, parmakları tenime gömüldü.

Hazırdı.

Penisimi kavradım ve girişine bastırdım. Kalın başını sıcaklığına bastırınca tırnakları tenime daha sert gömüldü.

"Cidden... çok büyükmüş gibi hissediyorum" dedi, sesinde bir endişeyle.

"Öyle de ondan" diye takıldım ve sonra endişelerini gidermek için onu öptüm. "Ama içine alabilirsin. Söz veriyorum. Eşin için hazır mısın?"

Bana kocaman, yumuşak gözlerle baktı. Elini yanağıma götürüp okşayınca kalbim ona duyduğum sevgiyle sızladı. "Şeninim" dedi bana. "Tamamen senin."

v a

"Benimsin" diye onayladım ve derinlerine gömüldüm. Ona acı çektireceğimi biliyordum; daha önce hiç çiftleşmemişti, küçük ve sıkıydı ama çıkan bir omzu yerine oturtmak gibi bu işi de çabucak halletmek en iyisiydi.

Keskin acı çığlığı beni de yaraladı ve ona nazikçe sarıldım. “Şşi-işt."

“Of" dedi ve kolumu yumrukladı. “Çok acıtıyor!“

“Yakında geçecek bir acı bu, söz veriyorum.“ Telafi etmek için, çatık kaşları gevşeyene ve okşamalarıma tekrar karşılık vermeye başlayana kadar tatlı ağzını tekrar tekrar öptüm. Islak sıcaklığıyla sıkıca sarılmış penisim zonkluyordu ama o tekrar hazır olana kadar hareket etmeye cesaret edemiyordum.

Son öpücüğümde hafifçe iç çekince, yavaşça dışarı çekildim ve sonra onu tekrar içine ittim. Kasıldıysa da acı çektiğine dair bir harekette bulunmadı. Bakışları üzerimde, gözleri güven doluydu ve kalbim onun güzelliğinden paramparça oluyordu. Eşim çok ama çok güzeldi. Güzel, yumuşak, tatlı ve cömertti. “Kalbim senin Kira“ dedim ona tekrar ve burnumu boynuna gömdüm.

Tepkisini ölçmek için yavaşça ittirdiğimde bu defa kasılmadı ve ben de ağırlığımı bir tarafa kaydırıp göğsünü okşadım; ucu sertleşip arzu dolana kadar tepesini okşayınca Kira kıvranarak inlemeye başladı.

"Sen içimdeyken çok farklı hislerle doluyorum" dedi nefes nefese ve hayret dolu bir sesle.

“Hâlâ acıyor mu?"

“Pek sanmıyorum." Dudağını ısırıp bana baktı. “Sen devam et, sana haber vereyim."

Devam mı edeyim? Edecektim tabii ki. Tekrar saçlarını yakalayıp onu kendime doğru çektim ve derinliklerine daldım.

Nefesi kesildi. “Çok..." Şaşkın bakışları benimkilere kaydı.

“...mu iyi?" Göğsümün gururla şiştiğini hissedebiliyordum.

“Tekrar yap bakayım?" Sesi kısık ve çekingendi ama sırtını kamburlaştırıp vücudunu bana bastırmıştı.

istediğini yapınca tekrar nefesi kesildi. Kasıldığını ve tepeden tırnağa sarsıldığım hissettim.

"Sanırım tekrar... oluyor." Dudaklarını ısırdı, bedeni benimkinin altında gerildi.

"iyi" dedim ve tekrar derinlemesine içine girdim. Nefesi tekrar kesildiğinde tırnaklarını kollarıma batırdı ve yine tepeden tırnağa kasıldı.

"Ah Tanrım!"

Evet, kesinlikle tekrar geliyordu. Eşimin yaptıklarıma bu kadar duyarlı olduğunu görünce, sert bir öpücükle ağzım ele geçirip yumuşak vücudunun derinliklerine doğru düzenli bir ritim tutturdum.

"Çıkıntılar" diye inledi dibimde. "Çıkıntılarını hissediyorum! Ah Tanrım, o şey senin mahmuzun mu?"

Olabilirdi. Tekrar derinlere dalınca, sarsılarak elini aramızdan bacak arasına uzattı. "Çok fazla" dedi, kıvrımlarını benden saklayarak. "Dayanamayacağım..."

"O zaman kendini tamamen bırak" dedim, elini tutup kürklerin arasına geri iterek. Ağzını benimkiyle örttüm ve tekrar içine girince inledi ve eli sıkıca benimkini kavradı. Tekrar boşalırken o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki çığlığı odada yankılandı.

Boşaldığımda benim haykırdığım kadar yüksek değildi ama yakındı. *Gürültülü bir çift olacağız*, diye düşündüm, soluk soluğa kalmış eşimin yanındaki kürklerin üzerine yığılırken. Gecenin bir yansı çılgınlıklarımız tüm enikleri uyandırmasın diye bizi arka mağaralardan birine yerleştirmek zorunda kalacaklardı.

Eşimden çok memnun bir şekilde, Kira'yı kendime doğru çekip terli alnını öptüm.

Kira

Beynim lapaya dönmüştü. Güzel bir lapaya ama yine de lapaydı işte. Yavaşça kendimi uyanmaya zorladım. Aehako bacağını benimkinin üstüne atmıştı, eli de göğsümün üstündeydi. Yatakta döndüğümde kuyruğunu savurarak bana yavaşça vurdu.

"Uyumaya devam et" diye mırıldandı.

"Biraz bacaklarımı açmam gerek." İsteğini umursamayarak yataktan kalktım, banyoya doğru birkaç adım attım. Bacaklarımın arasında biraz ağrı hissediyordum. Tamam, çok ağrıyordu. Ama kötü bir his değildi ve hiç umursamıyordum. Bana sadece Aehako'ya ait olduğumu hatırlatıyordu ve yüzümde aptal bir sırıtışla banyoya girdim.

İlk yaptığım, duşun yansıtıcı camından kulağımı kontrol etmek oldu. Artık çevirici olmaması tuhaf geliyordu ve cihazın hatırası olarak kulağımın birkaç yerinde delikler kalmıştı. Genel olarak, kulağım iyi görünüyordu sanırım. Derinlerinde belli belirsiz bir sızı olsa da henüz iyileşme aşamasında olduğu içindi herhâlde. Aehako da cihazdan kurtulduğunu söylemişti ama... "Bilgisayar?" diye fısıldadım. "Dün kulağımdan çıkarılan çevirici yok edildi mi?"

Bir an bip sesi duyuldu ve sonra lavabonun üzerindeki bir hoparlörden tiz bir ses geldi. "Cihaz, istek üzerine yok edildi. Parçalara ayrıldı ve sonra çöp sıkıştırıcılarında ezildi. Geri getirilmesini

• • ^// istiyor musunuz?

"Hayır, sorun değil" dedim rahatlamış bir şekilde. "Böyle iyi." En azından bir sorunu halletmiştim.

Lavabodan akan suyla temizlendim, çişimi yaptım, sonra da kıyafetlerimi giydim. Çeviriciyi çıkardıktan sonra bol bol uyuduğum için olabilirdi ama uykumu güzelce almıştım. Yatak odasına geri döndüğümde Aehako hâlâ uykudaydı. Onunla yatağa girmeyi düşündüm ama Harlow için endişeleniyordum. Haeden ile pek anlaşamadıkları sır değildi ve o sırada bir

uzaygemisindeydik... Ve ben büyük olasılıkla yaklaşık bir gündür baygındım. Gidip onu kontrol etsem iyi olacaktı.

Odadan çıkıp koridor boyunca ilerledim, ta ki hangi yöne gittiğimi bilmediğimi fark edene kadar. "Bilgisayar, beni Harlow'a götürebilir misin?"

"Lütfen takip edin" dedi ve zemini çevreleyen ışıklar az önce gittiğim yönün tersini işaret etmeye başladı. Ah. Arkamı dönüp molozlarla dolu koridorlar boyunca döne dolaşa ışıkları takip ettim. Birkaç koridor sonra, elektrikli matkap gibi bir ses duydum ve içeri girdiğimde Harlow'u kocaman, koruyucu bir gözlük takmış, bir şeyleri deler ve bir bilgisayar ekranına bakarken gördüm.

"Merhaba?" diye seslendim.

Bana baktı ve gözlüğü yüzünde aşağı kaydı. "Ah! Selam!" Gözlüğü alnına itti. "Bu aptal şey, insan kafası için çok büyük."

Gülmemi bastırıp yaklaştım ve metal bir masamn üzerine saçtığı parçalara baktım. "Bunlar da ne böyle?"

"Şey" dedi, matkabı bırakıp ellerini kalçalarına dayadı. "Şu anda çer çöp aslında. Ama bilgisayara bir kaya kesicinin nasıl yapılacağına dair bir kılavuz okutuyorum."

"Kaya kesici mi?"

"Evet, peki, bekârlar mağarasının diğerlerinden daha pürüzlü bir duvarı olduğunu hiç fark ettin mi?" Harlow bana bakıp karman çorman olmuş kızıl saçlarını geriye itti. Elini alnına sürüp orada yağlı bir iz bırakırken çille çevrili gözlerini kıstı.

"Şey, ben, sanırım etmedim." Kendimi aptal gibi hissediyordum. "İnşası yarım mı kalmış acaba?"

"Evet, neden öyle diye hep aklıma takılıyordu. Ama biliyorsun, mağaranın çoğu duvarı son derece düzgün. Bu yüzden buradan ayrılırken, büyük olasılıkla kaya kesiciler yapmak için bilgisayar parçalarının çoğunu söküp aldıklarım düşündüm ve bilgisayar da bana haklı olduğumu söyledi. Samrım bizim mağaradaki duvara geldiklerinde yakıtları falan bitti." Omuzlarım silkti. "Ben de, çok kalabalık olduğumuz için, kalabileceğimiz birkaç mağara daha oyabilelim diye yeni kesiciler yapıp yapamayacağıma bakmayı düşündüm."

Çok düşünceli bir hareketti. Ben de sırf seks yapıyor ve kendimi düşünüyordum. "Harikasın Harlow. Bunu biliyor musun?"

Kızıl saçlı kızın yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler" dedi utangaç bir tavırla. "Sadece nasıl katkıda bulunabilirim diye düşünüyordum. Babam tamirciydi ve bu yüzden bu konuda birkaç şey biliyorum ama yine de buradaki şeyler epey kafamı karıştırıyor doğrusu." Ellerini açarak masadaki metal hurdaları işaret etti. "Neyse ki bilgisayarda bir sürü resim var, bu yüzden çoğunlukla ona göre hareket ediyorum."

"Akıllıca" dedim, masayı inceleyerek. Parçaların hiçbiri bana tamdık gelmiyordu. Harlow'un kullandığı matkap bile bir tuhaftı.

"Kulağın nasıl?" diye sordu, bir parça metal alıp daha iyi görebilmek için havaya kaldırırken.

"Daha iyi. Çeviriciden kurtuldum." Tereddüt etsem de sordum: "Sen buraya gelme amacına ulaşabildin mi bari?"

Harlow bana temkinli bir bakış attı. "Az çok."

Anlayacağımı anlamıştım. Buraya asıl geliş amacından bahsetmeye niyeti yoktu. Sonuçta benim de kendi sırlarım vardı ve ona hak veriyordum. Bazı konular yabancılarla paylaşılmaya gelmezdi ve Harlow'u diğerlerinden bazılarını tanıdığım kadar iyi tanımıyordum. Her zaman etrafımızda o kadar çok insan olmuştu ki, ikimiz hiç bağ kuramamıştık.

Bunun için suçluluk duyuyordum.

"Yardıma mı ihtiyacın var?" diye yardım için gönüllü oldum. "Ne kadar yardım edebileceğimden emin değilim ama belki bir çift fazladan el işine yarar, ha?"

"Emin misin?" diye sordu. "Eğlenceli bir iş sayılmaz ve günün sonunda işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorum."

Omuz silktim. "Aehako hâlâ uyuyor ve bir süre daha uyur sanırım."

"Hı-hı. Evet, koridorda sizi duydum. Şimdi siz ikiniz şey mi oldunuz?"

Yüzüm utançtan kıpkırmızı oldu. Birinin bizi duyabileceği hiç aklıma gelmemişti. "Beni eşi olarak seçti" dedim, masaya yaklaşarak. "Ve ben de haklı olduğuna karar verdim."

"Sen mutluysan ben de mutluyum" dedi Harlow ve elini bir sürü küçük bakır renkli metal parçasının üzerinde gezdirdi.

"Mutluyum" dedim ve doğruydu da. Küçük Yeşil Adamların geri dönmesiyle ilgili huzursuzluğum dışında son derece mutluydum. Çeviriciden kurtulmuştum ve ben... Aehako'ya sahiptim. İriyarı, cilveli Aehako, bana başına gelen en iyi şeymişim gibi davranıyordu. Aslında tam tersiydi. Asıl o benim başıma gelen en iyi şeydi. Yarın dünyaya geri dönmem için elime bir fırsat geçse bile kocaman uzaylı eşimle birlikte kalabilmek için onu elimin tersiyle iterdim.

Belki böyle düşünmek beni delinin teki yapıyordu. İyi de dünyada beni bekleyen ne vardı? Ne beni önemseyen kimsem ne de doğru düzgün bir işim vardı; üstelik dağ gibi bir öğrenci kredisi borcum da ödenmeyi bekliyordu. Buradaysa kocaman bir kabilem ve Aehako vardı.

"Gümüş görünümlü, haç şeklinde bir parça görürsen bana haber ver" dedi Harlow, parçaları karıştırırken. "Serçeparmağının büyüklüğünde olacak."

Başımı sallayıp masanın diğer ucundan aramaya başladım. Parmaklarım farklı metal türlerinin üzerinde geziniyordu ve orada yüzlerce parça var

gibiydi. Harlow zorlu bir görev üstlenmişti... Ve şimdiye kadar benden başka hiç yardım almadığını fark ettim. "Haeden'ı gördün mü?"

Harlow homurdandı. "Girişi koruyor. Bence bu sadece biraz yalnız kalmak için bir bahane, insanlarla arası pek iyi değil."

NİiBÖva

"Fark ettim." Aehako bana Haeden'ın üzücü bir geçmişi olduğunu söylemişti. Sanırım yaşadıklarını asla aşamayacaktı. Haç şeklinde bir parça bulup Harlovv'a uzattım. "Bu mu?"

"Evet" dedi, elimden alıp başka bir masaya götürdü. "Şu kötü çocuğu lehimleyeyim de işimize bakalım."

e

Harlow ile zaman şaşırtıcı derecede hızlı geçiyordu. Duvarlardan birine bir şema yansıtılmıştı ve arada sırada titrese de kâğıt versiyonuna bakmaktan daha iyiydi. Harlow, metal konusunda bir dâhiydi; parçaları bir araya getirip lehimliyor, deliyor ve temelde işe yaramazın tekiymişim gibi hissetmeme neden oluyordu. Zaman geçirmek için, dünyadaki eski hayatımızdan laflıyorduk. Harlow'un babası Minnesota'da bir araba tamir dükkânı işletiyor-muş ancak önceki yıl vefat etmiş. Annesi zaten ortada yokmuş; Harlow kısa zaman önce tamirhaneyi devretmiş ve ne yapacağını pek bilmiyormuş. Gerçi bu artık bir sorun değildi.

"İronik olan ne, biliyor musun?" dedi bana. "Seyahat etmek istiyordum. Sanırım dileğim gerçekleşti, değil mi?"

Bu lafına hafifçe gülümsemekle yetindim.

Özlediğimiz yiyeceklerden ve burada eksik olan şeylerden bahsettik; normal şampuandan, hatta porselen tabaklardan falan. Ancak Harlow hayıflanmak yerine düşünceli bir tavır takınmıştı. "Bilgimizi kabileye aktarıp yaşamlarını iyileştirebiliriz bence. Ayrıca burayı da karıştırıp bulduklarımızdan faydalanabiliriz. Tiffany dünyadayken makyaj ve saç konusunda iyi olduğunu söylemişti, bu yüzden belki bize sabun yapabilir."

Harlow'un geçmişe takılıp kalmamasını sevmiştim. Kaybettiklerimiz için yas tutmak yerine geleceğe, buradaki durumumuzu nasıl iyileştirebileceğimize bakıyordu. Harika bir tutumdu bence.

Mola verdiğimizde, ikimiz de bilgisayardan dil yüklemesi yaptırmaya karar verdik. İşleme önce Harlow girdi ve lazer ışını gözüne çarptıktan sonra bayılarak yere yığılınca gözüm korkmadı

değil. Birkaç dakika sonra uyandı ve getirdiği su tulumunu ona uzattım. Bir yudum alıp alnını ovuşturdu ve bana pişman bir bakış attı. "Sanırım daha kötü olabilirdi. Birkaç dil konuşabilirlerdi mesela, değil mi?"

Sözlerine güldüm ama aklıma Küçük Yeşil Adamlar geldi. Onların dilini de öğrense miydim acaba? Her ihtimale karşı? Konuşamayacaktım ama anlamak bile faydalı olabilirdi.

Sıra bana geldiğinde "Bilgisayar, aynı anda birden fazla dil öğrenebilir miyim?" diye seslendim.

"Hafızanıza aynı anda üç dile kadar yükleme yapabilirim" dedi bilgisayar. "Hangi dilleri indirmek istersiniz?"

"Sakh dili" dedim, bilgisayarın Aehako'nun ırkı için kullandığı ismi söyleyerek. "Ve..." Duraksadım çünkü Küçük Yeşil Adamların ırkının adım bilmiyordum. "Şey..."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Harlow merakla. Fikrimi ona açıkladığımda başını salladı. "Belki de bunu bu gezegende veya çevresinde yaşayan akıllı ırklara indirgesek?"

"iyi fikir." Biraz daha daraltmam gerekecekti. Bir an düşündükten sonra boğazımı temizledim. "Bilgisayar? Bu gezegende konuşabilen kaç canlı var?"

Bilgisayar bir an hesapladı sonra yanıtladı. "Sensörlerin gösterdiğine göre otuz beş modifiye edilmiş sakh, on iki modifiye edilmiş insan, üç *szzt* ve bir tane de..." Bilgisayar sırtımda ürperti yaratan tuhaf bir cıvıltı sesi çıkardı. Tıpkı Küçük Yeşil Adamların sesine benziyordu. *Szzt* dediği de onların

muhafızları olmalıydı. Rahatsız olarak kollarımı ovuşturdum. Belki de her iki dili de öğrenmeliydim.

"Hah" dedi yammdaki Harlow.

"Ne?"

"Kabilede otuz dört kişi olduğunu sanıyordum." Çilli burnu kırıştı. "Birisinin bebeği mi oldu?"

"Daha çok erken" dedim ama haklı olduğunu fark ettim. Sayılar yanlıştı. Masaya geçip büyük mavi uzaylıları temsilen küçük hurda metal parçalarını kullanarak her mağarada kimin yaşadığı-

N^0va

nı içimden saydım. Saymayı bitirince bilgisayardan bir sayı eksik çıkmıştı.

Nasıl oluyor da bir uzaylı eksikti?

Harlovv'a döndüm, tam ona aynı soruyu soracaktım ki tepemizde bir ses patlaması oldu. Bana bir jet uçağını hatırlatmıştı... Ama bu kış gezegeninde jet uçağı yoktu.

Diğer uzaylılar gelmişti.

Kararlı bir ifadeyle bilgisayara döndüm. "Bilgisayar, lütfen bana sakh, *szzt* ve şu bahsettiğin sonuncu ırkın dillerini yükle."

"...mi?" Yine, insan ses tellerinin asla çıkaramayacağı o kuş cıvıltısını yapmıştı.

"Aynen."

"Lütfen bilgi hafızanıza aktarılırken sabit durun. Biraz rahatsızlık hissedebilirsiniz..."

Kör edici bir acı beynimi deldi ve uzun bir süre boyunca hatırladığım son şey bu oldu.

Kira

Uyandığımda Aehako karşımdaydı, endişeli bir ifadeyle kaşlarını çatmıştı.

“İyi misin Üzgün Göz?"

“İyiyim“ dedim güvence vererek; doğrulurken eliyle sırtımı destekledi. “Sadece birkaç dil, şey, yüklettim de." Harlovv'a baktım ve ağrıyan alnıma elimi dayadım. “Ne kadar zamandır baygınım?"

“Yaklaşık bir saattir" dedi yüzünü buruşturarak. “Üç dil birden fazla gelmiş olabilir."

Başım bu laf karşısında zonkladı. “Sanırım haklısın." Aehako'nun yardımıyla ayağa kalktım ama sendeliyordum. Rahatlatıcı varlığından memnun olarak ona yaslandım. “Küçük Yeşil Adamlardan başka bir işaret var mı?"

“Üstümüzden uçan gemi haricinde yok" dedi Harlovv. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve endişeli olduğu açıktı.

"Yine mi?" diye Aehako'ya endişeyle baktım. “Sanırım uzaylılar burada olduğumuzu biliyor."

Düşünceli bir tavırla ağzını ovuşturdu. “Ayaklan neye benziyordu?"

Bu tuhaf bir soruydu. “Ayakları mı?"

"Buraya gelirken Haeden ve ben karda izler gördük."

Nefesim kesildi. "Hiçbir şey söylemedin!"

"Zaten korkudan delirmişken seni endişelendirmenin bir anlamı yoktu." Yanağıma dokununca öfkem kayboldu. "İzler bize yabancıydı/' Parmaklarını çatal gibi açtı. "Üç büyük, sivri ayak parmağı. Bu senin uzaylılarına uyuyor mu?"

Hatırlamaya çalışarak başımı salladım. Pürüzlü derili turuncu uzaylıların iki parmağı vardı ve küçük yeşil adamlarınsa küçük, ince ayakları vardı. "Yani şimdi endişelenecek başka bir şey mi çıktı?"

"Adım adım gidelim" dedi Aehako bana. "Haeden'ı bulmalıyız."

Mekanik bölümünden çıkarken Harlow'a döndüm. "Sence gemide hâlâ silah var mıdır?"

Bana şaşkın bir bakış attı. "Bu bir sivil gezi gemisi değil miydi?"

"Onların bile bir tür savunma sistemi vardır herhâlde? Bizi dinlemelerini istiyorsak silahlara ihtiyacımız olacak." İşte bu, söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir cümleydi.

Harlow önerim karşısında endişelenmiş gibiydi. "Normal bir silahla nasıl ateş edilir onu bile bilmiyorum, uzaylı silahını nasıl kullanacağım ki?"

"Haklısın ama uzaylılar bunu bilmiyor" dedim ona. İş bu aşamaya gelirse, blöf yaparak işin içinden sıyrılmamız gerekebilirdi. "Silahlı ve tehlikeli görünürsek belki bize yaklaşırken daha dikkatli davranırlar."

Başını salladıysa da mutlu görünmüyordu. Onu suçlamıyordum. Ben de bundan pek memnun değildim ama seçeneklerimiz azdı. Tek bildiğim, onlarla gitmeyeceğimdi. Nokta. Gemide esir tutulduğum zamandan kalan amları düşünerek kulağımı ovuşturdum. Harlow benim yaşadıklarımı yaşamamıştı. Sürekli dehşeti. Tecavüzleri. Bir hayvandan daha aşağıymışsın gibi muamele görmeyi. Zerre öneminin olmamasını.

Liz, babasının çiftlik hayvanlarının bizim gördüğümüzden daha iyi muamele gördüğüne dair espri yaparken haklıydı aslında. Onlar için biz sadece taşman maldan ibarettik.

Burada, Çakma *Hoth*'da ise önemliydim. Aehako ve diğerleri için önemliydim.

Bu yüzden boğazımı temizledim. "Bilgisayar, bana gemide bulunan çalışır durumdaki silahların yerini göster."

İki saat sonra, etraftaki herkese emirler yağdırıyor ve işleri toparlamaya çalışıyordum. Haeden hiç yardımcı olmadığından, onu köprüdeki, bilgisayarın yarım yamalak da olsa hâlâ biraz çalıştığını bildirdiği tek savunma silahının başına oturtmuştum. Eğer işler boka sararsa, parlak kırmızı düğmesine basarak yegâne silahımızı aktif hâle getirecekti; tabii aradan geçen onca zaman ve kötü hava koşullarının ardından paslanıp kalmadıysa. Geminin güvenliği için bir avuç uzaylı silahı vardı ama sadece bir tanesinde şarj kalmıştı. Harlow ile onu kimin kullanacağı konusunda tartıştık ama sonunda ben kazandım.

Ben sorumlu müzakereci olacaktım çünkü işleri yoluna sokmaya kararlıydım.

Sokamadığım takdirde de Harlow, Aehako ve Haeden'ın kaçmasını istiyordum.

Silahın, normal insan silahlarındaki gibi bir tetiği yoktu. Sesle etkinleştirildiğinde -şaka gibi ama- üzerinde bir düğme beliren bir kontrol paneline sahip bir tür lazer topuydu. Demek ki bu uzaylılar tetikten hoşlanmıyordu. Düğme yerine tetik olsaydı kendimi daha iyi hissedecektim.

Lazer topumla nişan alırmış gibi yaparken, "Uzaygemisinin durumu nedir?" diye sordum bilgisayara. "Hâlâ atmosferde mi?"

"Olumlu" diye yanıtladı bilgisayar. "Görsel ister misiniz?"

"Evet, lütfen."

Odamn ekranı aydınlandı ve bana uzaktan mor bir buza benzeyen dağları gösterdi. Birinin tepesinin hemen üzerindeki disk şeklindeki uzaygemisi, gri gökyüzünde siyah bir leke gibi duruyordu. "Son altı saatte hareket etti mi?"

"Olumsuz."

Görüntüsü beni huzursuz ediyordu. "Bir şekilde bize doğru ça-

NİiftSva

ğırabilir miyiz? Diğerlerinin yanına dönmesini istemiyorum."

"Bir iletişim sinyali gönderebilirim. Bunu yapmak ister misi_ • -i//

nız?

"Henüz değil" dedim hemen, sonra Harlow'a baktım. Planımızı uygulamaya başlamadan önce yapmam gereken birkaç şey vardı. "Bana bir iyilik yapabilir misin?"

Kızıl saçlı kız merakla bana döndü. "Nedir?"

"Haeden'ın nasıl olduğunu görmeye gidebilir misin? Panik yapıp tetiğe aşılmayacağından emin ol."

Başıyla onaylayıp odadan çıktı.

Hemen kapıyı arkasından kapatıp kilidi çevirdim. Sırtımı kapıya yaslayarak döndüm. "Bilgisayar?.. Bir güvenlik önlemine ihtiyacım var."

"Soru: Güvenlik önlemi nedir?"

"İkincil bir plana ihtiyacım var." Harıl harıl düşünerek dudaklarımı yaladım. "Esir alınırsam uzaygemisine gizlice sokabileceğim bir silah gerek bana." Bir an sonra ekledim "Ve seni onların bilgisayarına bağlamanın bir yolunu bulmalıyım."

ç

Bilgisayar ekranı çeşitli seçeneklerle yanıp söndü ve dikkatle dinledim.

Beni yanlarında götürmeye kalkarlarsa onları yok edecektim. Buradan canlı çıkamazsam, onlar da çıkamayacaktı.

Bir süre sonra kilitli odadan çıkıp diğerlerinin yanma gittim. Elimde ince polimer filme sarılı gizli bir paket ve adımlarımda yeni bir kararlılık vardı. Ne yazık ki, koridorda Harlow ile karşılaştığımda kararlılığım sarsıldı.

"Hareket hâlindeler" dedi Harlow. "Erkekler ön tarafta. Hadi gel!"

Geminin dar koridorlarında hızla ilerleyip girişe doğru koşturduk. Sanırım Haeden çoktan görev yerini terk etmişti çünkü buzlu girişe vardığımda, Aehako ile birlikte eriyen suda diz çökmüştü.

Ninbl/^

Eşim ise kulağını kapıya dayamış, diğer tarafı dinliyordu. Geminin gövdesinden hiçbir şey duyamayacağını belirtmek istedim ama ben vardığım anda ayağa kalktı.

"Aehako" dedim. "Ne..."

"Gemileri geldi" dedi bana. Yanağımı okşadı ve beni kendine doğru çekti. "Sen ve Harlovv burada kalmalısınız. Haeden ve ben dışarı çıkıp onlarla konuşacağız."

Ondan uzaklaştım. "Hayır, bunu benim yapmam gerekiyor."

"Kira" dedi, sesinde bir uyarı tonu vardı. "Seni korumama izin ver. Sen ilgilenmem gereken eşimsin."

"Çok tatlısın Aehako." Uzanıp yanağını okşadım. "Ama sen de benim eşimsin ve *ben* seninle ilgileneceğim." Lazer topumun tetik düğmesini kapatan kapağı açtım. "Şimdi dışarı çıkıp o piçlerle konuşacağım."

"Konuşmak mı?" Harlovv'un kahkahası gergindi. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Korkarak kaçmaktan yorulmuştum. Kalbim gümbür gümbür atıyordu ama içten içe kendimi sakin hissediyordum. Karar ânı gelmişti. Bir kez olsun ve herkes için, bu piçlerden artık korkmayacaktım. Çünkü en kötü senaryo gerçekleşirse artık korkacak bir şey olmayacaktı zaten.

"Ciddi misin?" Aehako'nun eli kolumu kavradı. Sesi şaşkındı. "Kira, bu tehlikeli."

"Biliyorum." Ona baktım. "O zaman bana şans öpücüğü ver ve gerçekten iyi bir öpücük olsun."

Boğazından boğuk bir ses çıktı. "Şu anda seni öpmek istemiyorum. Aptallık ettiğin için seni boğmak istiyorum."

Başımı iki yana salladım. "Bu aptallık değil. Her şey kontrolüm altında. Söz veriyorum."

Aehako'nun yüzündeki ifade acı ve endişe doluydu. Tekrar itiraz etmesini, bana bu iş için doğru kız olmadığımı söylemesini bekledim. Bunun yerine beni sert bir ayı kucaklamasıyla yakaladı ve öpmek üzere yüzüne yaklaştırdı. Dudakları dudaklarıma şaşırtıcı derecede şefkatli bir şekilde değdi. Burnunu burnuma sürttü.

Sonra gözlerini kapatıp mırıldandı: "Seni hayatım pahasına koruyacağım, bunu biliyorsun, değil mi?"

Tatlı sözleri beni kendimden geçirmişti. Gözlerimden yaşlar akmak üzereydi ve kollarımı boynuna dolayıp hak ettiği şekilde onu öptüm; vahşice ve tamamen kendimden geçerek. Bu, onunla son öpüşmem olabilirdi ve onu ne kadar sevdiğimi hissetsin istiyordum. Dilimi onun çıkıntılı diline sürterek onu öyle tutkuyla ve öyle ateşli bir şekilde öptüm ki arkamızda duran Harlovv boğazını temizledi.

Hakkı vardı. Halletmem gereken görevim beni bekliyordu.

Aehako'yu son bir defa öptüm. "Seni seviyorum" diye fısıldadım.

"Güvende ol Üzgün Göz" dedi bana. "Seni korumak için dışarı çıkmama gerek kalmasın."

"Kalmayacak." Her şey yolundaymış gibi yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Hâlbuki içimde çok kötü bir his vardı. Harlovv'a ve iki avcıya

baktım. İkisi de uzaylılara karşı işe yarayabilirmiş gibi mızraklarına sarılmıştı.

Katledilirlerdi. Bunun olmasına izin veremezdim.

Harlovv'un yanına gidip ona sarıldım. Bu beklenmedik hareketimden şaşırmış gibi görünse de kollarını yavaşça etrafıma doladı. "Ne olursa olsun geminin içinden çıkmayın" dedim ona kısık bir fısıltıyla. "Geri dönemezsem, Aehako ve Haeden'ın mağaralara dönmesini sağla, tamam mı? Peşimden gelmesinler." Geri çekildim ve hiçbir sorun yokmuş gibi ona gülümsedim.

Gözleri kocaman açılmış bir hâlde evet anlamında başım salladı.

Lazer topumu tekrar omzuma alıp kapıya yaklaştım. Derin bir nefes aldım ve sonra küçük paketi gizlice ağzıma sokup diş etlerim ile yanağımın arasına yerleştirdim. Kimse orada olduğunu anlamayacaktı; ben bile ağzımdaki varlığını zar zor hissedebiliyordum. Mükemmeldi. "Bilgisayar, lütfen bana uzaylıları görsel olarak göster."

Yan tarafımdaki bir duvar paneli aydınlandı ve dışarıdaki karlı çorak araziyi gösterdi. Fakat ortalık ıssız değildi, uzaklarda bu yöne doğru gelen üç karaltı vardı. İkisinin yuvarlak, sert pullu

Ninq\4§

deriye sahip olduğunu anımsadığım koyu turuncu kafaları vardı. Ortadaki karaltı ise daha küçük ve incecikti.

Küçük Yeşil Adamlardan biriydi bu, yanında da korumaları vardı.

Daha fazla yaklaşmadan önce onları durdurmam gerekiyordu.

"Kapıyı aç" dedim kararlı bir şekilde, sonra arkamdaki üç kişiye baktım. "Ne olursa olsun içeride kalın, tamam mı?"

"Bu delilik" diye homurdandı Haeden, mızrağım kavrayarak.

Aehako elini göğsüne koydu. "Bırakalım yapsın."

Kapı kayarak açıldı ve dışarı çıkmadan önce Aehako'nun geniş, mavi yüzüne son bir kez baktım. Hava serin, rüzgâr kuvvetliydi. İronikti ama Çakma *Hoth*'ta güzel bir gün yaşanıyordu. Kar fırtınası yoktu ve yeterince uzağı görebiliyordum, beni fark eden uzaylıların yüzlerinin aldığı ifadeyi de.

Lazer topumu kaldırıp nişan aldım ve ayaklarına ateş ettim.

"Orada durun" diye bağırdım *szzt* dilinde konuşarak. Kuş benzeri Küçük Yeşil Adamların seslerini çıkaramıyordum ama diğer dili yeterince iyi konuşabiliyordum. "Silahlarımız size doğrultulmuş durumda ve ateş etmeye hazırız."

Biraz blöf yapmamn zararı olmazdı. Bana inanmalarını umuyordum. inanmazlarsa işim bitikti.

Durakladılar ve zayıf, yeşil uzaylının diğerlerine işaret ettiğini gördüm.

"Silahlarınızı indirin" diye emrettim.

Emrime uymadılar. Ama yerlerinde kalmışlardı. Bir an için fikir alışverişinde bulundular ve sonra basket topu kafalardan biri, "Neden ateş ediyorsun?" diye bağırdı.

"Çünkü neden burada olduğunuzu biliyorum" diye seslendim ben de. "Yükünüzü geri istiyorsunuz ama biz geri dönmeyeceğiz." Lazer topumu onlara doğrultmaya devam ediyordum.

Biraz daha fikir alışverişi. Sonra, "Bizimle dönerseniz size çok iyi davranılacak" diye tercüme etti basket topu kafa.

Tabii, canım. Yalan attığını biliyordum. "Bizi bu gezegenden götüremezsiniz. Yerel ortakyaşarlarla enfekte olduk ve buradan kopanlırsak ölürüz. Yükünüzü her durumda kaybettiniz yani."

Niftıöva

"Durağanlık kapsüllerindeki kızlar nerede?"

Onlar için önemli olduğumuzu anlamak güzeldi. "Onların da işi bitik. Hepsi enfekte oldu."

Yine fısıldaştılar. Sonra, uzaylı muhafız öfkeli bir sesle konuştu: "Efendilerim büyük zarara uğradı. Mallarını mahvettiniz."

Dehşetle soludum. "Mal mı? Onlar mal değil. Onlar insan! Kimse onları kendi iradeleri dışında bir yere götüremez!"

"Peki o giydiğin hayvan derisi ne?" diye homurdandı uzaylı bana. "Ondan izin almış miydin?"

"O farklı." İçimden bir ses bu tartışmayı kaybettiğimi fısıldadı.

"Efendilerimin buraya bıraktığı sevkiyat çalındı" dedi tekrar. "Çok fazla para kaybettiler ve müşterileri, satın aldıkları mallara kavuşmayı bekliyor. Efendilerimin, mallarını geri götürmesi bir onur meselesi."

Mideme taş oturmuş gibi lazer topunu daha sıkı kavradım. Uzaylılar o siyah, kurnaz gözlerini üzerime dikmişlerdi. Turuncu olanlardan birinin silahıma baktığım fark ettim.

"Geminiz çok eski" dedi biri. Kendi silahını rahatça kavramış bir şekilde bir adım öne çıktı.

"Dur, yoksa ateş ederim!" dedim ona titrek bir sesle.

"Bence yalan söylüyorsun" dedi muhafız, hâlâ yaklaşıyordu. Diğer iki uzaylı, ellerinde silahlarla onu sakin bir şekilde izliyordu. "Bence gemin silahlı değil. Önce seni ele geçireceğiz ve sonra sen bizi diğerlerine götüreceksin."

"Olmaz! Bu gezegenden götürülürsek ölürüz" dedim çaresizce. "Gözlerime baksana! Ortakyaşarlar..."

"Yalan söylüyorsun" dedi ve ilerledi.

Uzaktaki uzaylı, silahını kaldırdığı sırada ben de lazer topumu tekrar ateş etmek üzere kaldırdım. Sıcak bir şey elimi yaktı ve silah elimden uçup gitti. Güçlü bir darbeyle yere çakılırken ciğerlerimdeki hava boşaldı.

"Kira" diye bağırdı arkamdan Aehako ve karı döven adımlarını duydum.

Nirlâ^a

Uzaylılardan biri silahımı tekmeleyip uzaklaştırırken, "Hayır" dedim soluk soluğa. Yaralı elime basıp beni yere sabitledi. Dehşet içinde izlerken, silahını kaldırıp ateş etti ve iki acı çığlık duyuldu. "Hayır! Aehako!" Kolumdaki amansız acıyı umursamadan dönüp baktım.

İki adam da yerde yatıyordu. Haeden bir kan gölünün içindeydi, deri tuniğinden duman tütüyordu. Aehako ise yüzüstü ve hareketsizdi.

Göğsüm acıyla sıkıştı. "Aehako! Hayır!"

Kuş benzeri Küçük Yeşil Adam sordu: *Öldüler mi?*

Top kafa başım eğdi ve o anda Aehako'nun kıpırdanarak dirseğinin üzerinde doğrulmaya çalıştığını gördüm. Harlow'dan hiçbir iz yoktu. Rahatladım. Ona söylediğim gibi gemide saklanıyor olmalıydı. Muhafız, "Henüz ölmediler" dedi ve silahını tekrar kaldırdı. "Şimdi hallederim."

"Hayır, dur!" diye bağırdım uzaylı dilinde. "Sizinle geleceğim. Sizi diğerlerine götüreceğim! Onu rahat bırak!"

Muhafız silahım indirip efendisine baktı.

Sinirli bir cıvıltı duyuldu: *Önemi yok. Onu getir yeter.*

Elime basan çizme kalktı ve güçlü bir kol beni yerden kaldırdı.

Aehako

Üzerime dalga dalga gelen acının ardından bilincimi geri kazanmak için savaşıyordum. Saldırgan uzaylılar çok hızlı hareket ediyordu. Haeden ile birlikte yere serilmeden önce o tuhaf silahlarını kaldırdıklarım zar zor görebilmiştim. Kira'nın endişeli çığlığını ve tuhaf dilde çılgınca konuştuğunu duydum.

Sonra her şey sessizliğe büründü. Ayağa kalkmaya çalışıyordum ama vücudum itaat etmiyordu. Üzerime görünmez bir ağ atılmış gibiydi. Ne kadar mücadele ettiysem de karanlık beni ele geçirdi.

Yenik düşerken bile aklımdan tek düşünce vardı: *Eşimi aldılar.*

"Aehako?" Küçük, soğuk bir el yanağıma dokunuyordu. "Uyan. Lütfen."

Yan tarafımı korkunç bir acı sardı. Hâlâ karın içinde yüzüstü yatıyordum ve tüm vücudum, üç tulum dolusu sah-sah içmişim gibi ağrıyordu. Çabalayarak, kendimi döndürerek sırtüstü yuvarlandım ve öğleden sonra güneşine gözlerimi kısarak baktım.

Bir yüz, görüş alanına girdi. Soluk, çilli yüzlü ve parlak turun-cu-kırmızı yelesi olan kızdı bu. Kira değildi. Kendimi ayağa kalkmaya zorlarken o da zayıf insan elleriyle yardım etmeye çalıştı. "İyi misin?" diye sordu titrek bir sesle.

"Ölmedim" dedim dişlerimi gıcırdatarak, kaburgalarımdaki acı

aksini iddia etse de. Bir elimi yan tarafımdan aşağı doğru gezdirince acı tekrar içime saplandı. O tuhaf silahlardan biri beni delmişti ama ölümcül bir

yara değildi. Ağrıyıp kanıyordu ama beni öldür-meyecekti. "Kira nerede?"

Kızın gözleri yaşlarla doldu ve sertçe burnunu çekti. "Gitti. Onu aldılar."

Acı, göğsümde zonkladı. Olamaz. Kira'yı götürmüş olamazlardı. Üzgün gözlü, yumuşak eşimi. Hem çaresizlik hem de öfke doluverdim. "Onu kurtarmalıyım."

"Arkadaşın... pekiyi durumda değil."

Etrafıma baktım. Bir tarafta Haeden yığılmış hâlde yatıyordu. Altında göğsümün yeni bir endişeyle sıkışmasına neden olan o koyu bir leke vardı. "Yoksa o..."

"Nefes alıyor ama onu uyandıramıyorum ve taşıyamıyorum." Ellerini ovuşturuyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Kira sizi mağaraya geri götürmemi söylemişti..."

"Ne demişti ne?" Büyük bir çabayla ayağa kalkarken vücuduma bir başka acı dalgası yayıldı.

Kızıl saçlı kız -Harlow- ellerini tekrar ovuşturarak karı adımladı. "Eğer onu alırlarsa, güvende olabilesiniz diye sizi mağaraya geri götürmem gerektiğini söylemişti. Kimsenin peşinizden gelmesini istemiyordu."

"O *benim eşim!"* diye kükredim. Onu kaderine terk etmeyecektim. Mızrağımı alıp gemilerinin peşinden gidecek ve onu alacaktım...

"Silahları var!" diye haykırdı Harlow. "Ve Haeden ölüyor!"

Haeden. Eski dostum. En sadık dostum. Yaramı tutarak yanma doğru sendeleye sendeleye yürüdüm ve onu sırtüstü yatırdım. Nefesi sığ bir hırıltıdan ibaretti ve yarası bağırsaklanndaydı. Yarasından iç organlarının beyazını görebiliyordum ve her yerde kan vardı.

Şifacıya götürülmeliydi, yoksa ölecekti.

İki arada bir deredeydim. Eşimin peşinden gitmeliydim ama bunu yaparsam Haeden'ın öleceği de açıktı. Çaresiz bir öfkeyle homurdanarak Harlow'a

döndüm. "Neden orada öylece duruyorsun?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum!"

"Yarasını saracak bir şey bul! Hemen! Ya da sedye yapabileceğimiz sırıklar bul!" Bir sedye yapabilirsek belki Harlow tek başına onu mağaralara geri götürebilirdi. Gitmeden önce kızın kolunu yakaladım. "Kira'nın peşinden gitmeliyim. Sedye yaparsam onu kabile mağaralarına geri götürebilir misin?"

Yüzü solgun ama kararlıydı. Başını evet anlamında salladı. "Bana yolu söylersen hallederim."

Canım sıkıldı. Mağaralara giden yolu bilmiyordu. Hafif bir fırtına çıkar ya da yanlış yola saparsa Haeden'ı vahşi doğaya sürükler ve kesin ölümüne neden olurdu. Elimi alnıma bastırdım. Her yerde kan kokusu vardı. Bir an önce bir şeyler yapmazsak yırtıcı hayvanlar da peşimize düşecekti.

Ben... Kira'nın peşinden gidemeyecektim. Bu, iki çaresizi ölüme terk etmek anlamına geleceği için. Gözlerimi yumdum. *Affet beni eşim. En kısa zamanda senin için geri döneceğim.*

Sonra Harlow'a döndüm. "Bir bıçak al ve ağaçlardan sedye yapabileceğimiz iki sırık kes. Ben de Haeden'ın yarasım saracak bir şey bulacağım."

"Peki ya gemi? Onu kullanabiliriz..."

Başımı iki yana salladım. Ona güvenmiyordum. "Onu şifacıya götüreceğiz. Acele et."

Başım salladı ve hızla uzaklaştı.

Kira

Basket topu kafalı muhafızlardan biri beni uzaygemisinin rampasından yukarı ittirirken tısladı. "Daha hızlı yürü."

"Mümkün olduğunca hızlı yürüyorum" diye homurdandım. Aslında bu doğru değildi. Ayaklarımı bilerek sürüyordum. Gemiye binmek istemiyordum. Tepelere doğru koşmak istiyordum ama cesur olmalıydım. Onları korkutup kaçıramadığımızda başımıza bunun geleceğini biliyordum.

Hem bir B plamm vardı ve bunun için bana gerekenler de hâlâ ağzımın içinde, diş etlerim ve yanağım arasında güvenli bir şekilde saklı duruyordu.

Yine de deli gibi korkuyordum.

Artık hiçbir şey kontrolümde değildi. Bu yaratıklar, beni canlı ya da cansız geri götürmeye kararlıydı. Üstelik Aehako'nun hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmiyordum.

O anda bunu düşünecek hâlde değildim. Düşünürsem tamamen çökecektim. Planıma odaklanmam gerekiyordu.

Kasıtlı olarak yavaşlattığım adımlarıma rağmen beni geminin ambarına sürüklediler. Daha önce yaptıkları gibi beni bir kafese tıkmak yerine steril, beyaz bir odaya götürdüler ve dar, beyaz bir muayene masasının üzerine bıraktılar. Of Tanrım. Burası bir ameliyathane gibi görünüyordu.

Beni rehin alan muhafız, silahını indirmeden tepemde dikiliyordu. Biraz sonra kapı açıldı ve Küçük Yeşil Adamlardan biri daha içeri girdi. Konuşurken sesinin diğerlerinden farklı bir tınıya sahip olduğunu duydum.

Söz konusu enfekte insan bu mu? Merakla başım bana doğru eğdi.

"Evet" dedi muhafız kendi hırıltılı dilinde.

Sözlerini anladığımı belirtmek için dönüp ona baktım.

Başını tekrar eğdi. *Konuşmaya mı çalışıyor?*

"Aptalın teki" dedi muhafız ve silahının dipçiğiyle koluma vurdu. "Onu öldürmemi ister misiniz?"

"Enfekte değilim" dedim gırtlaktan gelen *szzt* diliyle. "Bir ortakyaşarım var. İçimde yaşayan bir yaratık. Ama konağını öldürmeden çıkarılamaz."

Bir parazit mi? Ne kadar da ilginç. Her neyse, onu nasıl çıkarabilirim acaba? Onu incelemek ve yapay bir ortamda ne kadar süre hayatta kalabileceğini görmek istiyorum; dediği doğruysa tabii.

Sırf neler olacağını görmek için beni öldürmek mi istiyorlardı yani? Liz'in sözlerini ödünç alırsam, bu uzaylılar göt lalesiydi resmen. "Bunu yapamazsın" dedim hemen. Bana öylece baktıklarındaysa, bunu neden yapamayacaklarını kanıtlayacak mantıklı bir açıklama arıyordum. "Canlı hâlim, ölü halimden daha değerli."

Küçük Yeşil Adam başını eğdi ve sonra kulağıma dokunmak için uzandı. Elini tokatlamak istesem de tepki vermemek için kendimi zorladım. *Çeviriciyi buraya yerleştirmiştik, değil mi? Kulak boşluğunda izleri var ama itiraf etmem gerekirse bu yaratıkların hepsi bana aynı görünüyor.*

"Bir çeviricim vardı" dedim ona.

Nereye gitti?

"Gemiye onu çıkarmasını söyledim."

Yüzeydeki gemi mi? Yaratığın başı tekrar eğildi. Hayatım tehlikede olmasaydı, tüm bu baş eğmeler epey komikti aslında. *Çalışır durumda değil.*

"Tamamen değil. Uçmuyor ama ben gizli bir kod biliyorum" diye blöf yaptım. "Bilgisayarların erişim kodlarım biliyorum. Beni yüzeye geri gönderir ve bir daha asla ben ve diğer kadınların peşine düşmezseniz size gemiyi verebilirim."

Yaratık tekrar tekrar ötünce, bir şekilde onun güldüğünü anladım. *Neden uçamayan, eski bir gemi isteyeyim ki?*

"Onu çekebilirsiniz" dedim ona, kendine güvenli olduğunu umduğum bir ifadeyle uzaylının kocaman siyah gözlerine bakarak. "Bir yolunu bulacağınıza eminim. Hem..." *Antika* sözcüğünün karşılığını bulmakta zorlandım, "...çok eski ve özel şeyler için herkes yüklü miktarları gözden çıkarır. O gemide çok sayıda değerli ekipman var. Ayrıca birkaç yüz yıl önce düştüğünde yolcuların geride bıraktığı tüm değerli eşyalar da."

Uzaylılar birbirlerine baktılar.

Onu pekâlâ seninle birlikte de yanımızda götürebiliriz, dedi uzaylı.

"Ama beni buradan götürürseniz öleceğim. Ölü bedenim de çok bir işe yaramaz. İşverenleriniz ölü bir kız için, canlı bir kız için ödeyecekleri kadar ödemezler. Bunu biliyorum."

Bunu bildiğim falan yoktu. Yalnızca akıl yürütmüştüm.

Küçük Yeşil Adam, siyah gözlerini yavaşça kırpıştırdı. *Bunu tartışacağız.*

Duvarda yanıp sönen bilgisayarlara baktım. "Harika. Burada beklememi mi istiyorsunuz?"

Onu gözaltı hücrelerinden birine götür.

Muhafız beni acımasızca eliyle yakalayınca sert derisi kolumu çizdi. Ona karşı mücadele ettim ama bu sadece bir oyundu. Sanırım benden bunu bekliyorlardı. Gerçekte, bir gözaltı hücresi de planım açısından gayet işe yarardı. Bu yüzden muhafız beni uzay-gemisinin dar, metalik koridorları boyunca sürükler ve karanlık bir hücreye fırlatırken debelenip karşı koydum. Bu sefer parmaklık yoktu; depo odası gibi görünen bir yere tıkılmıştım. Güzel. Yere oturup duvara yaslandım, korkuyormuş gibi

görünmek için elimden geleni yaptım. Tabii, aslında bunu yapmak çok da zor değildi çünkü aklımı kaçıracak kadar korkuyordum ama aynı zamanda kafamı da çalıştırıyordum.

Muhafız bana bakıp kalın dudağım kıvırdı. Tercümesi olmayan ama büyük olasılıkla hakaret anlamında bir şey söyleyip dış duvara bir panel yapıştırdı. Kapı kapandı ve karanlıkta bir başıma kaldım.

İçim panik doluydu. Kendime bunun iyi bir haber olduğunu hatırlatmalıydım. İstediğimin bu olduğunu. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

N[l]ifiâva

Of Tanrım, planımın işe yaraması şarttı.

Dilimi diş etlerimde gezdirerek oraya sıkıştırdığım küçük paketi aradım. Hâlâ oradaydı. Onu çıkardım ve kurutmak için tuniğime sürdüm, sonrasında odanın hava filtrelerini ararken dudaklarımın arasına sıkıştırdım.

Ataların gemisindeyken, Dünya'daki eski dairemdekine çok benzeyen havalandırma delikleri olduğunu fark etmiştim. Bu da beni bir plan kurarak Küçük Yeşil Adamlara karşı neler yapabileceğim konusunda düşünmeye sevk etmişti. Ellerindeki teknolojileri bendekine oranla yüksekti. Silahları vardı ve sayıları çok fazlaydı; bu yüzden sinsi davranmalı... ve korkusuz olmalıydım.

Zeminin kenarına yakın bir havalandırma deliği buldum ve kapağım tutan parçayı bulmak için tırnaklarımı içine soktum, bulunca da onu söktüm. Birkaç tırnağım kırılmıştı ama bu ödenecek küçük bir bedeldi. Titreyen ellerimle, paketin üzerindeki ince plastik tabakayı soydum ve içindekilerin yarısını çıkardım.

Elimdeki, USB sürücüsüne çok benzeyen bir bilgisayar parçasıydı ve uyumlu bir yuva bulabildiğim takdirde ataların gemisinin bu gemiye erişmesine izin verecekti.

Ayrıca yanımda bir de ataların gemisinden çıkardığım küçük bir kare filtre vardı. Yüzlerce yıl atmosferde kaldıktan sonra, yoğunlaştırılmış nalyumla

doluydu. Çakma *Hoth'un* atmosferinde insanların uzun süre hayatta kalmasını imkânsız kılan elementin bu olduğunu biliyordum. Atmosferde eser miktarda olmasına rağmen bir hafta içinde hastalığa yenik düşmüştük; bedenlerimiz zayıflamış ve zihnimiz bulanmıştı. Khui'miz sayesinde uyum sağlamıştık ve bu gezegende yaşamamız mümkün olmuştu.
Elbette, gezegen yüzeyindeki havada sadece eser miktarda nalyum vardı. Ancak yüzlerce yıldır orada duran geminin filtreleri bu elementle dolmuştu. Odamdaki hava kaynağına bunu karıştırabilirsem, muhafızlarımın zehirlenmesini umuyordum.

Bilgisayar, hava filtreleme sistemine damlatacağım azıcık nal-yumun bile bunu yapmaya yeteceğini söylemişti ancak kendisi aynı zamanda üç yüz küsur yıllıktı. Yanılıyor da olabilirdi. Üze-

NintS&

rinde bulunduğum gemi, sandığımdan daha da kendine yeten bir gemi olabilirdi.

Bir milyon şey ters gidebilirdi. Tek yapabildiğim gitmemesini ummaktı.

Filtre kapağını değiştirdim ve havayı kokladım. Hiçbir koku alamadım. Havada tuhaf bir tat da yoktu. İşe yarayıp yaramadığını, zehrin yalnızca küçük odamın havasına mı yoksa geminin her yerine mi sızdığını bilmiyordum.

Duvara yaslandım ve bekledim.

f

Saatler sonra, endişeden çılgına dönmüş hâldeydim. Havada fark edebildiğim hiçbir değişiklik yoktu ve geriye kalan tek şans,

bir şekilde üç yüz yıl daha yeni olana sızmasını umduğum küçük bir bilgisayar parçasıydı.

Gelmiş geçmiş en aptalca planı yapmıştım galiba.

Umutsuzluğa teslim olmak üzereydim. Ama olmadım çünkü bir C planım yoktu. Bunun işe yaraması gerekiyordu. Bunun işe yaraması şarttı.

Aehako'nun yere yığılmış bedeni gözlerimin önüne geldi ve ağlamamaya kararlı şekilde yumruklarımı sıktım. O ölmemişti. Ölmemişti.

Ölmüş olsaydı bilirdim, değil mi? Gerçi khui'lerimiz birbirine bağlı değildi. Sadece kalben, zihnen ve seçimle bağlıydık. O derin bağa sahip değildik. Vücudum yüzünden asla da sahip olmayacaktık...

Kapımn önünde biri vardı.

Kaskatı kaslarım ağrısa da ayağa fırladım. Vücudum anında alarma geçti, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Sonuçta teklifimi kabul etmeye mi karar vermişlerdi acaba? Özgürlüğümüze karşı bozuk gemiyi mi alacaklardı?

Gerçi hem gemiyi hem bizi almalarına hiçbir engel de yoktu. Ya da gemiyi alıp daha sonrasında gelip bizi tuzağa düşürmelerine... Köle ticareti yapıyorlarsa zaten etik değerleri falan yok demekti. Onlara güvenilemezdi.

Kapı kayarak açıldı ve muhafız içeri girdi.

Hayır, sendeliyordu. Adımları tökezlese de kendini toparlamayı başardı ve silahım kaldırdı. “Hadi" dedi. Sözcükleri ağzında geveliyordu.

Ellerim ağzıma gitti.

Yüce Tanrım.

İşe yaramıştı. Hastaydı. Khui'm sayesinde benim bağışıklığım vardı ama nalyum, muhafızı etkiliyordu. Belki de herkesi etkiliyordu.

İçimde yeşeren umut, ruhumu aydınlattı.

Ayağa kalktım. Tekrar öne doğru tökezledi ve ben de arkasına fırladım. Sersem bir şekilde dönünce de dizinin arkasma bir tekme savurdum.

Muhafız silahım yere düşürerek öne doğru yığıldı. Hemen silahı kaptım ve hücremin diğer tarafına koştum. Bu silahta da bendeki lazer topuna benzeyen bir el koyma yeri vardı ve bir an bile düşünmeden, onu düşmanıma doğrultup ateş ettim.

Silah ateş alarak sıvı alev gibi bir şey fırlattı. Kafası tereyağı gibi kesilen muhafız o an yere yığılıp öldü.

İçeriye yanmış et kokusu dolarken genzim tıkandı, burun deliklerim genişledi. Ben yapmıştım. Onu ben öldürmüştüm. Pişman falan da değildim. Bu canavarlar benim yaşamamı veya ölmemi umursamıyordu, bu yüzden bir an bile pişman olacak değildim.

Silahı elimde sıkıca tutarak üzerinden atladım ve kapıya yöneldim. Kapı tekrar kapanmıştı ve panele ne kadar vursam da açılmıyordu. Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim.

Dönüp yere düşen muhafıza baktım. Sert avucu yere dayalı şekilde kolu bir tarafa doğru uzanmıştı. Of, ya. Yutkunarak silahı kolumun altına sıkıştırarak nişan aldım ve tekrar ateş ettim.

Parçalanmış el, odanın karşısına uçtu.

Iyh.

Yutkundum ve eli almak için eğildim, sonra da panelin üzerine koydum. Bir an sonra kapı açıldı ve koridora çıktım.

Özgürlüğe bir adım daha yaklaşmıştım. *Bunu yapabilirsin Kira,* dedim kendi kendime. *Sadece kumanda köprüsüne git, iki bilgisayarı uzaktan birbirine bağlayabileceğin bir yer bulursan senden iyisi olmaz.*

Bu dar koridorun bir tarafında iki kapı ve en uçta ise başka bir kapı vardı. Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu da her kapıyı kontrol etmem gerektiği anlamına geliyordu. Sessizce ilkine doğru ilerleyip ölü uzaylının elini panele gösterdim ve kapı açılırken silahımı ateş etmeye hazır bir şekilde kaldırdım.

Depo dolabına benzeyen küçük bir odaydı. Tabii ki.

Biraz daha rahat nefes alarak uzaylı elini oradan alıp bir sonraki kapıya doğru ilerledim. Bu kapı, kötü anılarla ürpermeme neden olan bir kargo bölmesine açılıyordu. Kafamda, buraya ilk geldiğim zamanlara dair pek çok kötü anı canlandı.

Ayrıca tuhaf bir şekilde boştu. Bu beni inanılmaz derecede huzursuz etmişti. Neredeydi onca uzaylı?

Koridorun sonundaki kapı, T şeklinde başka bir koridora açılıyordu. İleriye gitmek yerine doğrudan karşıya geçtim çünkü olası tüm pusuları azaltmak niyetindeydim. İstediğim son şey, özgürlüğe bu kadar yaklaşmışken bir anlık dikkatsizlik sonucu yeniden tuzağa düşmekti. Bu yüzden geminin diğer kanadını araştırdım. Tıbbi bölmeyi tekrar buldum ve silahımı alev makinesi gibi kullanarak her şeyi yok etme dürtüsüne direndim.

Burada Küçük Yeşil Adamlardan birinin cansız bedenini yerde yatmış hâlde buldum. Kullandığım zehir, düşündüğümden daha iyi iş görüyordu. Onları öldürmenin uyandırdığı üzüntüyü hemen bir kenara ittim. Benim yerimde olsalar bir dakika duraksamayacakları için merhametimi de hak etmiyorlardı.

İki kapı ötede, yan yana sıralanmış dört küçük, tuhaf kapının olduğu bir oda buldum. Duvardaki baloncuklar gibi yuvarlaktılar ve ne olduklarını tam olarak anlayamamıştım. Kesik eli bir baloncuğun yanındaki panellerden birine bastırıp *szzt* dilinde konuştum. "Bilgisayar, bunlardan birinin kapısını açabilir misin? Bunlar nedir?"

"Önünüzdeki kapılar acil durum konuşlandırma birimleridir."

"Kaçış kapsülleri mi?"

"Evet, alternatif çıkış yöntemleri. Sizin için bir tane hazırlamamı ister misiniz?" Bilgisayarın sesi, konuştuğum dilin gırtlaktan gelen tonlarına rağmen, yüzeydeki kadar kulağa hoş geliyordu.

Aklıma çılgın bir fikir geldi. "Hepsini hazırla." Paneller aydınlandı ve sonra yeşil renkte yamp söndü. "Bunları nasıl konuşlandı-rabilirim?"

"Ünite, iç panel aracılığıyla konuşlandırılabilir. Alternatif olarak, arkanızdaki duvarda bulunan kontrol panelini kullanarak uzaktan bir panel konuşlandırabilirsiniz."

Duvara döndüm ve gerçekten de dört bölmenin yanıp sönen bir şeması olduğunu gördüm. Ekranda çeşitli sistem kontrollerinin tamamlandığını gösteren bir yazı yamp söndü.

"Konuşlandırmak için neye basmalıyım?"

Bilgisayar bana talimatları verdi ve muhafızın parçalanmış eliyle komutu girdim. Panellerden birinin önündeki kapı kilitlendi ve kapsülün bir tünelden geriye doğru hareket ederek havaya fırlamasını izledim. Bir zamanlar olduğu yerden güneş ışığı içeri dolunca da karı ve çok aşağıdaki dağları gördüm.

Hemen, sadece bir tane kalana kadar iki kaçış kapsülünü daha gemiden fırlattım. Sonra kesik eli ve silahımı alıp geminin geri kalanım nasıl ele geçireceğimi bulmak için yola koyuldum.

Sr

Gemiyi ele geçirmem, hayallerimdeki kadar karizmatik olmadı. Kumanda köprüsünü bulduğumda, tüm uzaylıların baygın veya ölmüş olduğunu gördüm. Yerde yatan üç Küçük Yeşil Adam ile iki muhafız daha vardı ve her ne kadar düşmanım olsalar da, silahımı şakaklarına dayayıp soğukkanlılıkla onları öldürmek istemedim. Böylece etraflarından dolaştım ve gemiye dikkatlice soktuğum çiple nasıl arayüz kuracağımı bulmaya çalıştım.

Gerçi işe yaramadı. Ne yaparsam yapayım, aptal çipin arayü-zünü nasıl kuracağımı çözemedim ve bilgisayara sorduğum hiçbir sorunun da faydası olmadı.

Öfkelenerek, gemiye erişim anahtarım olan bedensiz elimle panellere vurdum.

Dünya sarsıldı.

Yere düşmeden önce dengemi buldum ve telaşla kontrol paneline baktım. Gemiyi bu şekilde hareket ettiren ne olmuştu acaba? Biraz deneme yanılmayla, panellerden birinin dokunmatik olduğunu ve bir tür dümen gibi davrandığım fark ettim. Gemiyi aşağı doğru eğdim ve sonra onu havada asılı kalmak yerine nasıl hızlandıracağımı buldum.

Sonra, kontrollere son bir kez vurarak ileri vitese taktım.

Gemi homurdanarak ileri doğru hareket etti ve hızlanmaya başladı. İlk başta çok fazla hareket etmiyordu ama sonra yavaşça alçalmaya başladı ve uzaktaki dağ zirvelerinden birine doğru bir çarpışma rotasma girdi.

Bunu yaptıktan sonra silahımı alıp son kalan kaçış kapsülüne döndüm. Rüzgârın ıslık çalarak uğuldadığını duyarken kapsülün koltuğuna geçip oturdum. Az sonra yere çakılacak bir uçak gibi uğultu başlamıştı ama... ben hâlâ geminin içindeydim. Kapsülün kapağım kapatınca bir test tüpünde sıkışmış gibi hissetmek hiç hoşuma gitmedi. Uzaylının elini panele bastırdım. "Kapsülü bırak! Hadi! Hadi!"

"Nereye gitmek istiyorsunuz?" diye sordu bilgisayar. "Lütfen koordinatları girin."

Sanki nereye gitmek istediğime dair bir şüphe varmış gibi. "Beni yüzeye geri götür." Eşime ve yeni halkımın yanına geri dönüyordum.

"Lütfen koordinatları girin veya manuel kontrollere erişin."

"Şey, samrım manuel kontrollere geçelim."

Kontrol panelinden iki kumanda kolu çıkınca onları tuttum. Bunu yaptığım anda, kapsül gemiden ayrılarak yüksek hızda ge-

16.Q

riye doğru fırladı ve atmosfere fırlayıp havada asılı kalmasını beklerken kulaklarım katrilyon kez çınladı.

Uzay gemisinin dağa doğru yönelirken bir yana doğru yatarak daha da fazla eğilmesini izledim. Çarpışmayı beklerken yüzümü buruşturdum. O kadar hızlı hareket ediyormuş gibi görünmüyordu ama...

BOOOOOOM.

Dağ ve gemi bir ateş cehennemine dönüşerek patladı. Derin bir iç çekerek omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. O uzaylılar bizi bir daha rahatsız etmeyecekti.

Ayrıca, vay canma. Kötüleri yok edecek kadar esaslı olduğumu da kanıtlamıştım. Ufak tefek, utangaç Kira'nın böyle bir şey yapabileceğini kim tahmin edebilirdi, ha?

Harlow

Bir sedye için iki sırığa ihtiyacım vardı. Tamam. Bunu yapabilirdim. Aehako'nun talimatları zihnimde tekrar tekrar yankılanıyordu. Bu gezegenin ince, pembe ve seyrek ağaçlarını görebilmek için etrafı gözlerimle tarayarak karda koşarken, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. Kira gitmiş ve her iki uzaylı da yaralanmıştı. Yardımıma ihtiyaçları vardı ve onları hayal kırıklığına uğratamaz-dım. Ayaklarım kara batıyordu ancak güçbela yürüyerek karla kaplı bir tepenin üzerinde ilerledim ve uzakta ağaçlar görünce de hızımı artırdım.

Haeden'ın bıçağı bendeydi çünkü onu kullanamayacak kadar yaralıydı. İlk ağaca ulaşınca kabuğuna dokundum ve irkildim çünkü havadaki soğuğa rağmen süngerimsi ve nemliydi. Hiç de şöyle sert, odunsu bir ağaç hissi vermemişti. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ancak bir şans verecektim. Diz çökerek, ilk ağacı dibinden kesmeye başladım. Bıçak bir gıcırtı çıkararak gövdeye saplandı ve öz suyu karın üzerine fışkırdı. Iyh. Yüzümü buruşturup kesmeye devam ettim.

Yakınlarda kar çatırdayınca hemen şaşkınlıkla doğruldum. Neredeyse bir ayak sesini andırıyordu. "Kim o?" Arkamı dönüp baktım. "Aehako?"

Orada kimse yoktu. Bana öyle gelmişti herhâlde. Veya belki bir tavşan falandı. Ya da... bu gezegendeki tavşan eşdeğeri neyse oydu. Sonuçta korkak bir tavuk olup her küçük seste paniğe kapı-lamazdım. Ağaca döndüm ve kesmeye devam ettim.

J.62

Nınova

Tekrar karın çıtırdadığını duydum ve bir an sonra da bir gümbürtü oldu. Hayır, tam olarak bir gümbürtü değildi, bir... mırlama mıydı? Ne oluyordu böyle?..

Başımın arkasına bir şey çarptı ve kendimden geçerken öne doğru kapaklandım.

Bilincimi yitirdiğim sırada bile hâlâ o mırlama kulaklanmdaydı.

Aehako

Harlow'dan hiçbir iz yoktu. Bizi terk ettiği için ona lanet ettim.

Baygın hâldeki Haeden'ı derme çatma bir sedyeye yüklerken, tepeden bir gümbürtü duyuldu. Yukarı bakınca ufukta, kara bir lekeden ibaret olan uzaygemisinin yaklaştığını gördüm. O gökyüzünde yavaşça süzülürken, kalbim de göğsümde gümbürdüyordu. Gidiyorlar mıydı? Kira'mı da beraberlerinde mi götürüyorlardı? Çaresizce bir korku içimi yaktı.

Tuhaf şekilli uçan gemi, bir tarafa doğru eğilerek yavaş inişine devam ediyor gibi görünüyordu. Başımın üzerinden geçince döndüm, sonra doğrudan en yakın dağın yamacına doğru gittiğini fark ettim. "Hayır!"

Kısık çığlığım yalnız, karla kaplı ovalarda yankılandı. Uzaygemisinin kayalık yamaca doğru hızla düşmesini veya sonrasında meydana gelen ateşli patlamayı engellemedi.

"Kira!" Acı içinde dizlerimin üzerine düştüm.

Olamaz. Eşim. Tatlı, hüzünlü gözlü eşim. Onu kaybetmenin acısı içimde daha önce hiç bilmediğim bir sızıya neden oldu. Oldum olası şanslı biriydim ben; büyük ve sevgi dolu bir ailede doğmuştum. Yıllar önce mağaraları khui hastalığı vurduğunda hepimiz sağ çıkmıştık. Kira'yı sevdiğim kadar yoğun bir şekilde sevdiğim birini kaybetmemiştim hiç.

Hayatıma o olmadan devam etme düşüncesi beni paramparça ediyordu.

Öne doğru düştüm ve yumruklarımı buzlu kara dayayarak, öfkemi ve kederimi bastırmaya çalıştım. Haeden'ın yardımıma ih-

tiyacı vardı ama benim tek istediğim o kapkara dumanlar saçan gemiye ulaşıp tatlı Kira'mdan herhangi bir iz olup olmadığına bakmaktı. Öldüğünde korku içinde miydi? Canı yanmış mıydı? Boğazımdan sert bir hıçkırık koptu.

Böyle bir sondan daha iyisini hak ediyordu.

Haeden'ın bilinçsiz bedenine donuk gözlerle baktım. Sırtüstü yuvarlanıp kendi sonumun gelmesini beklemek kolay olurdu doğrusu. Vazgeçmek ve Kira'ma ölümde katılmak. Ama Haeden yanımdaydı ve şifacıya ihtiyacı vardı. Bir an, eşimin yanına gitmeme izin vermediği için yaralı arkadaşıma karşı çirkin bir öfkeyle doldum.

Ama katılamasam da onun için yas tutamayacağım demek değildi bu.

Yaramın bıçak gibi saplanan acısını görmezden gelerek, dizlerimin üzerinde doğruldum. Bir avuç kar aldım ve eşler için söylenen yas şarkılarından birine başladım. Boynuzlarıma dökecek külüm yoktu, bu yüzden karm alnıma damlamasına izin vererek ölen eşime hak ettiği saygıyı gösterdim. Haeden güvende olduğunda daha iyi bir tören yapacaktım. Boynuzlarıma uygun kesikler atacak, alnıma kül sürecek ve hayatıma onsuz devam etmeden önce aşkımızın şarkılarım söyleyecektim.

Onsuz devam edebilirsem tabii.

O anda, bu düşünce imkânsız derecede acımasız görünüyordu.

Alnıma ve boynuzlarıma bir avuç kar daha döktüm ve yas ilahilerim giderek yükseldi. Kederimin içinde öyle kaybolmuştum ki bir gölge başımın üzerinden geçene kadar etrafımdaki gürültüyü duymadım bile. Sonra, havada yoğun bir uğultu olduğunu fark ettim; atalarımızın mağarasına benzeyen bir uğultuydu bu.

Gözlerime dolan karları sildim ve uzaygemisiyle aynı koyu renkte ama çok daha küçük bir kapsülün yakındaki kara nazikçe inmesini izledim. Bir hava akımı oldu ve sonra çatlayan bir yumurta gibi bir kapak açıldı. İçeriden bir şey fırlayıp hemen karın içine düştü; kan ve kömür kokusu burnuma doldu.

Bu... kesik bir ele benziyordu. Turuncu bir uzaylı eline.

Sonra, küçük bir karaltı kapsülden sendeleyerek çıktı ve kafası önde, kara doğru kapaklandı. Soluk kahverengi saçlı, kirli, yırtık deri giysili ve gördüğüm en güzel gözlere sahip insandı bu.

"Aehako" dedi boğuk bir sesle Kira.

"Eşim" diye homurdanarak ayağa kalktım. Yaramı unutmuştum. Yas ritüellerini de. Yanımda baygın yatan Haeden'ı da. Tek umursadığım, Kira'mın -güzel, narin insan Kira'mın- canlı ve bütün hâlde karşımda olmasıydı. Ona doğru sendeleyerek kucakladım ve öyle sıkı sarıldım ki onu ezeceğimden korktum.

Ama onu bırakamazdım. Bir daha asla gözümün önünden ayrılmayacaktı.

"Aehako" diye tekrar hıçkırdı, kahkaha ve neşe ile olduğu kadar gözyaşlarıyla da dolu bir sesle. Kollarını boynuma dolayınca içime mutluluk yayıldı ve yüzümü kavrayıp dudaklarıma tatlı öpücükler kondurmaya başladığında ise kalbim sevinçten patlayacak sandım.

"Kira! Kira! Eşim! Nasıl olur?" Parmaklarım saçlarına gömüldü ve bana yanıt vermeden önce onu sert bir öpücükle yutmak istercesine öptüm. Benim olduğunu herkes bilsin ve bir daha kimse onu benden alamasın düşüncesi aklımı ele geçirmişti. Sırf bir daha asla benden ayrı kalmasın diye onu bütün hâlde yutmak istiyordum. Nefes alsın diye onu öpmeyi bırakabilmek için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım ve bana şaşkın, aç bir ifadeyle bakınca onu tekrar öptüm.

Artık kollarıma döndüğüne göre günlerce öpücüklere boğacaktım. Kira'nın en güvende olacağı yer kucağımdı. Her zerresine tapacaktım.

Nefes nefese inlemeleri aklımı başımdan almıştı ve peştamalımı yırtıp onu karların üzerine yatırmak için sonsuz bir istek duyuyordum. Onu tekrar kara bastırınca, dehşetle soluğunun kesildiğini duydum.

"Kan kokusu alıyorum Aehako..."

"Önemli değil eşim" dedim ona şiddetli öpücükler arasında. "Ağzım dilimle çiftleştirmeme izin ver."

hlınova

Eli omzuma vurdu ve öfkeli soluğu bir an sonra kulağıma çarptı. "Aehako! Kanaman var!"

İç geçirip onu yakınıma çektim ve elleriyle çılgınca göğsümü yoklarken ona sarıldım. Bir sa-khui erkeği hiç bu kadar mutlu olmuş muydu acaba? Kira'nın yumuşak saçlarını okşayarak kokusunu içime çektim. Eşim hayatta olduğu sürece başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Yaralısın!" Şaşkın haykırışı kulaklarımı tırmaladı. "Aehako, dur! Sana bir bakayım!"

Gülümsemeyi bırakamıyordum, ona dokunmayı da. "Yaralarım önemli değil Üzgün Göz. Neredeydin? Nasıl kaçtın?"

"Yaraların benim için önemli ama" diye homurdandı ve eşimin küçük elleriyle kıyafetlerimi çekiştirip bana bakmaya kararlı olması gururumu okşadı.

O anda mutlu mesut ölebilirdim.

Tuniğimi çıkarıp yaramı sararken bana gemiden nasıl kaçtığım anlattı. Yarama kalın bir deri parçası bastırırken gözleri sıkıntılıydı. "Hepsini öldürdüm Aehako. Bundan dolayı üzgün bile değilim üstelik. Onlarla geri dönseydik ne olacağım düşünüyordum sadece. Bunun olmasına izin veremezdim."

"Halkını onurlu bir şef gibi korumuşsun" dedim yanağım okşayarak. "Seninle gurur duyuyorum." Gurur dolu ve hayatta olduğu için sevinçten kendimden geçmiş hâldeydim.

"Kendime acaba daha fazla pazarlık etse miydim deyip duruyorum" dedi yumuşak bir sesle, göğsüme uzun bir giysi parçası dolayarak. "Belki de sonunda mantıklı davranıp bizi burada bırakırlardı. Ama ben bu riski göze alamazdım."

Hiçbir şey söylemedim. Sesli bir vicdan muhasebesi yaptığı açıktı. Tek yapabileceğim onu desteklemek ve sevmekti; iki kolay görev.

"Ben de şey diye düşündüm..." dedi ve susup bana baktı. "Harlovv nerede?"

"Gitti" dedim, sesimi dolduran öfkeyi kontrol edemeyerek. "Bizi terk edip korkakça kaçtı."

Kira'nın kaşları çatıldı. "Harlow'un korkak olduğunu sanmam. Ne oldu acaba?"

"Sedye için sırık bulmaya gitti ve bir daha geri dönmedi. Uzaylılardan korunmak için tepelere kaçtı. Aptalca davrandı ve hem kendi ölümüne hem de büyük olasılıkla Haeden'ın ölümüne neden oldu." Eşim üzerime titrerken karda oturmaktan başka bir şey yapmak istemediğim hâlde kendimi ayağa kalkmaya zorladım. "Onu şifacıya götürmeliyiz, hem de hemen. Bir gece daha dayamp dayanamayacağını bilmiyorum."

Kira'nın gözleri kocaman açıldı. "Ama ya Harlow..."

"Seçim yapmamız gerek" dedim nazikçe. "Geri dönmesini umarak burada beklersek Haeden büyük olasılıkla ölecek. Harlow'u kaderine terk edip Haeden'ı şifacıya götürebiliriz." Seçimi ona bıraktım. Ben karar veremezdim çünkü birlikte büyüdüğüm ve kardeşim olarak gördüğüm adam yerine o uçarı, kararsız Harlow'u seçecek hâlim yoktu.

Kira'nın bakışları sedyeye, sonra tekrar bana kaydı. "Burada kalamayız, evet" dedi usulca, kederli bir sesle. "Sadece aklıma..." başım iki yana salladı. "Neyse, önemli değil. Zavallı Harlow. Umarım bir noktada mağaralara geri dönmeyi başarır." Ayağa kalktı ve ben ayağa kalkarken elini bandajlarıma bastırdı. "Haeden'ı güvenli bir şekilde geri götürelim. Ölecek olursa kendimi suçlarım."

"O zaman ölmesine izin vermeyiz" dedim ona kararlı bir sesle.

1,68

Kira

Mağaralara dönüşümüz zorlu oldu. Kaybolan Harlovv için endişeleniyordum. Ama o kadar ketum bir kızdı ki ne düşüneceğimi bilemiyordum; belki de iyiydi ve sadece saklanmıştı ya da başına cidden çok kötü bir şey gelmişti. Aehako yaralıydı ve Haeden ise ölümün sınırında dolaşıyordu. Yani Harlovv'un geri dönüp dönmeyeceğini bekleyip görmeye zamanımız yoktu. Haeden'ı sedyeye yükledik ve onu karın üzerinde çektik.

Bir kez olsun hava yüzümüze gülmüştü ve gün, yerini açık bir gökyüzüne ve karsız bir geceye bıraktı. Güneş battığında bile durmadık. Kabile mağaralarına giden bitmek bilmeyen yolu gece boyunca yürüdük. Aehako, göstermeye çalıştığından daha zayıftı; birkaç kez durup dinlenmek zorunda kaldı. Sedyeyi elinden aldım ve bir süre kar üzerinde çekerek yardım ettim ancak ben o hâliyle bile onun yarısı kadar güçlü değildim. Başımın tepesini öptü ve çabalarım için teşekkür sözleri mırıldandı.

Bitmek bilmeyen sefalet dolu bir geceydi. Sadece bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklanarak direniyordum. Aehako[7]nun yamnda olduğum sürece önemli değildi gerçi. Hiçbir şey önemli değildi. Keşke elini tutabilseydim ama o çekemediğinde sedyeyi ben devralıyordum. Bu yüzden ellerimi kürk pelerinimin içine soktum ve mağaralara geri döndüğümüzde hayatın nasıl olacağını hayal ettim.

Çünkü Aehako'nun yanma taşınacaktım. O benimdi ve khui olsun ya da olmasın, onu sahiplenmek için daha fazla beklemeye-cektim.

M' [169]

Nınova

Sonunda güneş doğdu. Ayaklarım ağırlaşmış ve buz gibi soğuktu ama Haeden'ı kontrol etmek için durduğumuzda, Aehako'nun onun için endişelendiğini anladım. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu; Haeden'ın mağaralara kadar dayanamayacağı açıktı. Yarasını daha sıkı sarıp kürk

pelerinimi çıkarıp baygın bedeninin üzerine örttüm ve sonra yola devam ettik.

Tiz bir çığlık duyduğumda bitkinlikten tamamen uyuşmuş durumdaydım. Kuş sesine benziyordu. Aehako'ya bakınca yüzünün sevinçle aydınlandığını gördüm. Elini ağzına götürüp aynı sesi tekrarladı ve sonuna tiz bir *yi-yi-yi* ekledi. "Avcılar" dedi bana. "Raahosh yakındaymış. Bize yardım edecekler."

"Ah, iyi" dedim rahat bir nefes alarak. O anda, teklif edilirse, eve kadar sırtta seve seve yolculuk ederdim.

"İşte geliyorlar" dedi Aehako ve bir yükseltinin üzerini işaret etti. Biri kar ayakkabıları ve kaim bir kürk pelerine sarınmış, diğeri sade deri giysiler ile bir peştamal giymiş kürklü iki kişi biz;e doğru koşuyordu. Erkek olanm iki tane olması gereken boynuzlarının yerine bir tanesi başının üzerinde kıvrılıyordu.

Gerçekten de Raahosh ve Liz'di.

"Marco" diye seslendi Liz, yaklaşırken gülüyordu.

Şakasına gülmek isterdim ama çok yorgundum. Onları beklerken Aehako'nun koluna yaslanmıştım. Ayakta uyuyakalabilirdim. O an, uzun zamandır uyumadığımı düşünüyordum.

"Hadi ama dostum, senin de *Polo* demen gerekiyor" dedi Liz, yanımıza atlayıp kollarını boynuma dolamadan önce. Sonra gözlerini kırpıştırarak solgun yüzüme ve sedyeye, ardından da Aehako'ya baktı. "Ne oldu böyle? Ne geldi başınıza?"

"Biz de uzaygemisini gördük ve mağaralara dönüyorduk" dedi Raahosh kasvetli bir sesle.

"Evet, sonra yine gitti, bu yüzden her şeyin yolunda olduğunu düşündüm" dedi Liz.

"Gitmedi" dedim ona. "Dağın yamacına çarpmasını sağladım."

"Mağara yolunda anlatırız" diye lafa girdi Aehako. "Çok geç olmadan Haeden'ı şifacıya götürmeliyiz."

NÎHDova

Raahosh'un gözleri kısıldı ve sedyenin yanına giderek kürk pelerinimi çekip hastaya baktı. Bir an sonra doğruldu, kürkü yeniden yerine örttü ve sedye direklerini Aehako'dan aldı. "Ben koşarak gideceğim. Sen kadınlarla kal."

Aehako minnettar bir şekilde arkadaşının omzuna vurdu ve Raahosh'un bir yarış atı gibi koşarak gitmesini izledik; sedyeyi öyle bir hız ve enerjiyle çekiyordu ki izlerken bile bitkin düştüm.

"İyi misin Kira?" diye sordu Liz. "Bayılacakmış gibi duruyorsun."

"İyiyim" diye güvence verdim ama ayaklarımın üzerinde yalpalıyordum.

"Seni taşımayı teklif ederdim ama kaslarım pek uygun sayılmaz" dedi kolunu esneterek. Sırtına astığı yayım ayarlıyordu.

"Ama ihtiyaç duyarsan, yaslanabileceğin bir omuz vermekten mutluluk duyarım."

"Gerek yok" diye araya girdi Aehako ve hemen ardmdan beni kollarına aldı.

"Yaralısın" diye itiraz ettim. "Beni taşıyamazsın." Kollarından kurtulmaya çalışıyordum ama Aehako beni daha da sıkı tuttu.

"Siz iyi misiniz?" diye sordu Liz endişeyle.

"Ben iyiyim. Ve sen de kuş gibi hafifsin Kira" dedi Aehako ve sonra boynumu okşadı. "Eşimi taşımak benim için bir onur ve zevktir."

"Yüce Tanrım" diye bağırdı Liz ve elini ağzına götürdü. "Siz yankılandınız mı? Gerçekten mi?"

Başımı iki yana salladım ama Aehako araya girdi. "Yankılanma yok. Birbirimizi seçtik."

"Ayy, çok romantik" dedi Liz, sanki bizim için mutlu olup olmaması gerektiğinden emin değilmiş gibi kaşlarını hafifçe çatarak. Ne düşündüğünü biliyordum; birimiz başkasına yankılanırsak ne olur diye düşünüyordu.

Bu yüzden yürümeye başladığımızda dikkatini dağıtmak için lafladım. Raahosh'un karda açtığı patikaya doğru ilerliyorduk. "Harlovv'u görmediniz, değil mi?" diye sordum. "O da yanımız-

daydı aslında ama sonra kaçıp gitmiş ve onu hiçbir yerde bulamıyoruz."

"Yuh be, amma olay yaşamışsınız" dedi Liz. "Şu uzaygemisi kazası, yaralanmalar ve kayıplar konusunu baştan anlatsana."

Anlattık ve epey de uzun sürdü. Lafımız bittiğinde mağaramn ağzına gelmiştik; ben Aehako'nun kollarındaydım ve endişeli kabile üyeleri hemen etrafımızı sardı. Havadaki sevgi ve endişenin elle tutulacak kadar yoğun oluşu hoşuma gitmişti doğrusu. İlk defa kendimi yalnız bir yabancı gibi hissetmiyordum.

Belki de bunun nedeni Aehako'nun beni yere bıraktığında bile elimi bırakmayı reddetmesi ve beni yanında tutmasıydı. Bu da hoşuma gitmişti.

Raahosh birkaç dakika sonra yammıza geldi ve o da sahiplenen bir tavırla Liz'in beline kolunu doladı. Aehako'ya başını salladı. "Haeden şifacıyla birlikte."

"Bize rastladığınız için mutluyum."

"Senin de şifacıya ihtiyacın var" diye belirttim. "Yaralısın..."

"Şşt" dedi Aehako ve başıma bir öpücük kondurdu. "Annem yaramı otlarla doldurur ve o da şifacı hazır olana kadar beni idare eder. Gel. Ona artık bir kızı olduğunu söylemeliyiz. Hep bir kızı olsun istemiştir."

Liz şeytanca kıkırdadı. "Eyvah eyvah, kayınvalidenle tanışacaksın demek. İyi eğlenceler."

Ona bir bakış attım ama Aehako beni mağaraların derinliklerine götürdüğünde itiraz etmedim. Derdim annesinin beni sevip sevmeyeceği

değil, yarasıydı.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordum elini sıkarak.

"İyi olacağım. Maylak'ın Haeden üzerinde çalışırken dikkatini dağıtmak istemiyorum. Onun tüm ilgisine ihtiyacı var." Kaşları endişeyle çatıldı ve şifacmın mağarasına bir bakış attı. "Yaşamazsa..."

"Yaşayacak" diye onu rahatlattım. Ve duraksayınca da onu nazikçe kendi mağarasına doğru yönlendirdim. "Önce kendinle ilgilen, sonra nasıl olduğunu gidip görebilirsin."

Başını onaylarcasına sallayıp beni peşinden sürükledi. Yüzlerinde endişeli ifadeler olan Tiffany ve Josie'nin yanından geçtim. Harlovv'un ortadan kaybolması hakkında henüz konuşmaya hazır değildim. Yas tutabileceğimden bile emin değildim. Henüz gerçek gibi gelmiyordu. Nasıl olur da bir inşam daha kaybederdik? Zaten çok azdık.

"Oğlum" diye bağırdı yaşlı bir kadın ve Sevvah'ın mağarasından çıkıp sarılmak için kollarını oğluna uzattığını gördüm. "Yaralandığım söylediler?.."

"Önemli değil anne" dedi Aehako ve her zamanki sırıtışı yeniden yüzünde belirdi. "Fazla endişeleniyorsun."

"Sen de yeterince endişelenmiyorsun" diye homurdandı, ona sarılarak.

Annesinin kollarına atılınca elimi bıraktı ve ben biraz çekingen hissederek geride kaldım. Sevvah ile daha önce birçok kez konuşmuştum. Küçük bir mağaraları vardı ve kadmdan hoşlanıyordum. Boynuzlarının etrafındaki gri örgüler ve oğlununkiyle aynı, soluk mavi teniyle çok hoştu. Asil görünüyordu ve gözlerinin kenarlarında gülmekten oluşan kırışıklar olması da güzeldi. Oğlunu mağaralarına götürürken ben de içeri girip oturmak konusunda kendimi tuhaf hissetmemeliydim. Sonuçta beni daha önce çay içmeye davet etmişti.

Sadece son gelişimde mağaradaki pek çok insandan biriydim, gelini değildim. Asla yankılanamayacak bir gelin.

Zorlukla yutkundum.

"Nerenden yaralandın?" diyerek oğlunun üzerine titriyordu Sevvah. "Oshen, ot torbalarımı getir bana. Sessah, sen de çekil bakayım. Git Farli ile oyna."

Ben mağaralarının ağzında oyalanırken, on yaşlarındaki Sessah mağaradan kıkırdayarak fırladı. Aehako'nun kendisinden çok daha küçük bir erkek kardeşi olduğunu hep unutuyordum. Rokan adında bir abisi olduğunu biliyordum ama Sessah'ın zayıf bedenini ve dal gibi boynuzlarım görünce içimde tuhaf bir özlem uyandı. Aehako'nun çocukları olsa böyle mi görünürdü acaba?

Görüş alanımda bir kuyruk kıpırdayınca, Asha'nın mağaranın sahibiymiş gibi Sevvah'ın mağarasına doğru yürüdüğünü gördüm. Cilveli dişinin Aehako'nun yanına gidip kolunu onun sırtına atışını izledim.

Aehako'nun hakkını vermek gerekirdi ama; irkildi ve gözleri beni aradı. "Kira?"

Dudağımı ısırıp içeri girdim ama kendimi davetsiz misafir gibi hissediyordum. Sevvah bana meraklı bir bakış attı ve Asha ise mavi gözlerini bana saplamak istermiş gibi bakıyordu. Of ya. Bu yüzleşme konularında hiç iyi değildim ve o anda da son derece rahatsızdım.

Uzaylıları bir gram bile kaygı duymadan ortadan kaldırmıştım ama ironik bir şekilde, ortamda yerimi kapmaya çalışan sırnaşık eski kız arkadaşı varken, beni seven adamın yamna gittiğim sırada elim ayağıma dolanıyordu. Üstelik annesinin bakışları altında... Çok zordu.

Uysalca Aehako'nun yanma gittim ve parmaklarımı tekrar onun parmaklarına geçirdim.

"Bunu tutar mısın?" diye sordu Sevvah ve bana otlarla dolu küçük bir kemik kâse ve tüy yumağı gibi görünen bir şey uzattı. "Şimdi, Aehako, bana ne tür bir belaya bulaştığını anlat, seni haylaz oğlan." Annesinin sesi sevgi doluydu; oğlunun ne büyük belalara bulaşabileceğini bilen bir kadımn şefkatli tonuyla konuşuyordu.

Ben orada yokmuşum gibi Aehako'nun diğer yanına giden Asha, "Beni özledin mi?" diye sordu.

Aehako ona kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Ben, hayır..."

Ben bakarken Asha, elini onun kuyruğunda kaydırdı ve onu dipten kavradı. Nefesim kesildi çünkü bu inanılmaz derecede cinsellik dolu bir hareketti.

O kaltak benim erkeğime nasıl dokunurdu?

Aehako'nun elini bıraktım ve bir an bile düşünmeden dişi uzaylının elini iterek uzaklaştırdım. "Eşime dokunmayı bırak!"

Nifiibva

İstemeden ağzımdan dökülen bu sözler üzerine mağaradaki herkes bize baktı. Aehako'nun babası Oshen, annesi Sevvah, Asha... Hepsi bana sanki bir kafam daha çıkmış gibi bakıyorlardı.

Sonra, Sevvah şaşkınlık nidası çıkardı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Oğlum! Yankılandın mı? Hem de böylesine güzel bir insana!" Bana anaç bir sıcaklıkla gülümsedi.

"Yankı falan yok anne" dedi Aehako ve beni yanma çekerek şaşkın şaşkın bakan Asha'dan dikkatle uzaklaştırdı. "Onu eşim olarak seçtim ve o da benim olmayı seçti."

Sevvah'ın bunu sorgulamasını bekliyordum ama yaşlı kadın gülümsemekle yetindi. "Aynı derecede harika." Aehako'nun deri tuniğinin bağcıklarını çekiştirdi ama tuniğin kolayca çıkmayacağı açıktı.

Aehako'nun elinden kurtuldum. "Üstünü çıkar da annen yarana baksın."

Giysilerini çıkarıp göz kırparak tuniğini bana uzattı. "Daha döneli bir saat bile olmadı ama eşim beni soyunmaya zorluyor. Neden onu kadınım olarak aldığımı anladınız mı? Çok talepkâr da ondan."

Kıpkırmızı kesildim.

Hâlâ orada duran Asha'ya gizlice bir göz attım. Olduğu yerde donup kalmıştı, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Oraya ait olmadığı açık olsa da çekip gitmek için hiçbir girişimde bulunmuyordu. Tuhaftı doğrusu. Onun için üzülüyordum. Aehako'dan ne kadar hoşlandığını ve başkasını seçen khui'si yüzünden mutsuz olduğunu biliyordum.

Bakışları bana kayınca ona çekingen bir şekilde gülümsedim.

Bana kaşlarını çatarak çekip gitti.

Sempati buraya kadardı demek.

Sevvah başım iki yana salladı elimde tuttuğum kaptan bir avuç keçeleşmiş ot aldı. "Çok inatçı bir kız. Belki artık kendine bir eş bulduğuna göre seninle birlikte olma fikrini aklından çıkarır."

"Umarım" dedi Aehako kuru bir sesle. Sevvah ot demetini yaraya bastırınca da tısladı.

"Bu yaranın dikilmesi gerek" dedi Sevvah ona.

"Maylak halleder."

"Maylak, Haeden'ı kurtarmaya çalışırken bitkin düşecek" diye ısrar etti Sevvah. "Onun iyileşmesini beklerken kan kaybından ölmene izin vermeyeceğim. Kürklerine götürebileceğin güzel bir eşin var. İsteyeceğin son şey, vaktini acı içinde inleyerek geçirmek."

"Vaktimi sadece inleyerek geçirmeyi tercih ederim" diye takıldı Aehako.

Yüce Tanrım, annesiyle böyle şakalaşmasına inanamıyordum. Dehşet içinde ve gülemeyerek ona baktım.

Sevvah düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi gözlerini devirip oğlunun yanağına bir fiske vurdu ve "Terbiyeni takın şapşal oğlan" dedi.

İstemeden kıkırdayınca Sevvah bana sırıttı. Bu kaynana olayı o kadar da kötü olmayacaktı galiba.

"Peki" dedi Sevvah, bir bez ve kalın bir parça deri ip hazırlarken. Küçük bir tabure çekip oturduğu sırada, kocası Oshen de eldivenli eliyle ateş çukurunun üzerindeki rafta duran bir kâseyi aldı ve yamna getirdi. Kaynar suydu. Sevvah suyun içine bir parça deri daldırdıktan sonra Aehako'nun derin yarasının kenarlarını sildi. "Sen ve yeni eşin nerede yaşayacaksınız?"

"Nerede mi?" diye sordum.

"Ne, bizi burada istemiyor musun anne? Yaralıyım üstelik."

Gözlerim kocaman açıldı. Aehako'nun geniş ailesiyle aynı mağarayı paylaşmak mı? Bunu yaparken bir de sevişmeye çalışacaktık yani? Akıl almaz bir fikirdi. Ama gidecek başka bir yer de yoktu ve Harlow ile birlikte onun şu taş kesicisine dair tüm umutlar da gitmişti. Bu konuyu daha önce hiç düşünmemiştim, Aehako'ya endişeli bir bakış attım. Gerçekten burada mı yaşamamızı istiyordu?

Ama ben bakınca bana göz kırptı.

Sevvah homurdandı. "Genç bir çiftin ihtiyaç duyduğu son şey, diplerinde kürklere sarılmış iki yaşlı ve iki oğlan olmasıdır. Eşin bundan daha fazla mahremiyet isteyecektir." Tekrar oğlunun yarasını sildi ve sonra bana baktı. "Yeni eşleşmiş çok sayıda çift olduğu için, kışın güneydeki mağaralara yerleşip kabileleri bölmekten bahsediyorlar."

"O zaman biz de oraya gideriz" dedi Aehako, annesi ona bakarken yüzünü buruşturarak. "Kira ve benim kesinlikle kendi alanımıza ihtiyacımız var."

"Gürültücü bir kız demek, öyle mi?"

"Ondan gürültücüsü yok" dedi Aehako gururla.

Utançtan ölebilirdim.

Bir noktada uyuyakalmıştım herhâlde çünkü bir an sonra Aehako'nun alnımı öpüp beni yatağa yatırdığım fark ettim. Kalkmam gerekirdi ama onun yanında kıvrılmış yatarken kendimi çok sıcak ve güvende hissediyordum. Bu yüzden daha da sokulup tekrar uykuya daldım.

Tek kelimeyle cennette olmak gibiydi.

Bir ara uyandım çünkü birinin bana baktığını hissediyordum. Bir gözümü araladığımda Sessah'ın yani Aehako'nun küçük kardeşinin bakışlarını üzerimde buldum. Küçük oğlan beni incelerken kendimi biraz tuhaf ve utangaç hissettim. "Günaydın" dedim, onun dilinde çünkü artık dili biliyordum. Sözcükler dilimde kolayca akınca, dil yüklemesi için ataların gemisine çıkmamış olan gençlere artık merhabadan *fazlasını* söyleyebileceğimi fark ettim. Biraz hava atmaya karar verdim. "Gülünç bir şekilde mi uyuyorum? Bu yüzden mi bakıyorsun?"

"Sen Aehako'nun eşi misin?"

"Evet."

"Ama siz yankılanmadınız. Nasıl eş olabiliyorsunuz?"

Eyvah. Bu çocuğa bu işin nasıl olduğunu mu anlatmam gerekecekti şimdi? "Şey, bazen iki kişi birbirini çok sevdiğinde, bebek sahibi olamamalarına rağmen her zaman birlikte olmak isterler."

Bu düşünceye burun kıvırdı. "Sen de artık bizim mağaramızda mı yaşayacaksın? Burası zaten kalabalık."

"Bilmiyorum. Şey, abin Aehako buralarda mı?"

"Şefin yanında."

"Teşekkür ederim" diye mırıldandım ve yataktan çıkmadan önce giysilerimi düzelttim. Tanrıya şükür hâlâ giyiniktim ama derilerim is ve ter gibi kokuyordu; keşke değiştirebileceğim başka bir giysim olsaydı. Gerçi ilgilenilmesi gereken on iki yeni kişi yüzünden giysi de son derece değerliydi. Yine de birinden fazladan giysi bulabilirdim belki. Kürklerin üzerinde kayarak etrafa baktım. Hâlâ Sevvah'ın şirin mağarasındaydım ancak bu kısım, stratejik bir şekilde çıkıntı yapan kayalar ve gizlilik yanılsaması yaratan kocaman bir örgü sepetle ayrılmış durumdaydı. Yakınlarda, uyuyan başka birinin yavaş soluklarını ve Sevvah'ın kısık sesini duyabiliyordum.

Sessah haklıydı. Mağara kesinlikle küçük ve kalabalıktı. Elbette, yatak için minnettardım ama iki ay önce gözüme çok küçük görünen, oysa o anda eşsiz saray dairesiymiş gibi andığım Dün-ya'daki çatı katı dairem burnumda tüttü. Bebekler de doğunca burası kalabalıktan balık konservesini andırırdı.

Gerçi... Aehako ile ikimiz açısından sorun olmayacaktı bu. Bu düşünce içimi suçluluk duygusuyla doldurdu. Kusurlarımı bilmesine rağmen beni eş olarak kendisi seçmişti, bu yüzden bu konuyu dert etmeme gerek yoktu. Yumuşak botlarımı giyer, Sessah'ın kafasını hafifçe tıpışlar ve sonra kabile mağaralarımn ana iç kısmına çıkarken kendime bunu söylüyordum.

Ana alana doğru yavaşça yürürken esnediğimde, uykumu çok iyi aldığımı fark ettim. Çok ama çok uzun bir süreden beri ilk kez, sevişme gürültüleri ya da çeviricinin kafamda çınlattığı fısıldaş-malara maruz kalmadan deliksiz uyumuştum. Kendimi bu kadar dinlenmiş hissetmeme şaşmamalıydı. O anda bile mağara kalabalık olsa da sesler boğucu gelmiyordu. Daha çok alçak, hoş bir sohbet uğultusu gibiydi.

Kesinlikle... harikaydı.

Elbette bu durumun küçük bir dezavantajı da o anda eşimin nerede olduğunu bilmememdi. Çevirici olduğu zamanlardakinin

aksine artık sesini takip edemiyordum. Onu eski usulde arayıp bulmak zorundaydım.

Yakınlarda, Tiffany ve Josie çerçevelere gerilmiş taze derileri kazıyorlardı. Josie beni görünce mutlu bir çığlık attı ve kanla kaplı kollarını iki yana salladı. "Sana sarılırdım kızım ama iğrenç hâldeyim! Geri döndüğün için çok mutluyum!"

Daha çekingen bir kız olan Tiffany ise bana gülümsemekle yetindi.

"Ben de geri döndüğüm için mutluyum." Kulakmememi ovuşturdum. "Çevirici olmadan kendimi çok daha iyi hissediyorum." Geminin geri dönüp hepimizi tekrar yakalamak istemesi hakkında ne kadar şey bildiklerini veya bunun gizli tutulup tutulmadığını merak ediyordum.

"Seni az kalsın tanıyamayacaktım" dedi Josie neşeli bir sesle, sonra tekrar derisini kazımaya döndü. "Belki ben de şu eski ana gemiye gidip meme implantı yapıp yapmadığına bakmalıyım. Sa-khui kadınlarının yanında kendimi acayip yetersiz hissediyorum." Küçük göğsünü ileri geri sallayarak memelerini oynatmaya çalıştı.

"Ah, kes şunu" dedi Tiffany ve Josie'yi dirseğiyle dürttü. "Gerçekten. Zayıf, beyaz bir kız olduğun için kimse sana meme imp-lantı yapmayacak."

Josie dil çıkardı ve Tiffany de aynı şekilde karşılık verince iki kız da karşılıklı gülmeye başladı.

Evet... Sanırım onlara gemiden bahsedilmemişti. Keyifleri gayet... yerindeydi. Şefin mağarasının girişini işaret ettim. "Vektal orada mı?"

Tiffany mağaranın girişine bakmak için eğildi. "Sanmıyorum? Galiba onu daha önce birkaç kişiyle birlikte dışarıda yürürken gördüm. Eğer Georgie ile kürklerin içinde değilse avcılara sorabilirsin." Göz kırptı.

Ay, yok istemez. Yapmak istediğim son şey onları seks yaparken görmekti. Zaten o zamana kadar yeterince dinlemiştim. "Şey, belki önce avcılara sorsam iyi olur."

"Doğru karar" diye kıkırdadı Josie. "Bir keresinde istediğimden fazlasını gördüm."

"Bu halkın lanet olası kapı zillerine ihtiyacı var" dedi Tiffany ve başını salladı.

Buna katılmamak elde değildi. İkisine de teker teker tek kolla hafifçe sarıldım ama elleri yüzünden karşılık veremediler, sonra Aehako ve şefi bulmak üzere koşarak uzaklaştım. Marlene, insanlar için yemek pişirilen küçük bir ateşin başındaydı ve bana kahvaltı için patates mücverini andıran bir kök keki ikram etti. Yürürken bir yandan da onu kemirdim. Yanında biraz kahve olsaydı, bu mağaranın gerçekten rahat bir yer olduğunu söylerdim.

Aehako ve Vektal'i mağaranın girişinin yakınında konuşurken buldum. Bir tepede ve içeriden duyulmayacak kadar uzaktaydılar. Georgie karın üzerine çömelmiş, Vektal saçlarını okşarken kuru kuru öksürüyordu.

Kök kekimi ağzıma tıkıp hızla çiğnedim. Sabah bulantısı çeken hamile bir kadının etrafında yemek yemek büyük olasılıkla kötü bir fikir olurdu. Zavallı Georgie. Hamile kaldığından beri kusup duruyordu.

Elbette, onunla yer değiştirmekten mutluluk duyardım. Aehako'nun çocuğunu doğurabilmek için üç yıl boyunca her gün kusmaya razıydım.

O anda eşim başını kaldırdı ve yaklaştığımı görünce geniş yüzünde bir gülümseme belirdi. Onun ilgisinin sıcaklığının tadını çıkardım, öyle mutluydum ki patlayabilirdim. Uzaylılar gitmişti, çeviricim çıkarılmıştı ve seksi, yakışıklı bir uzaylının sevgisine sahiptim. Ah, ben olmak çok zordu.

Aehako, yanma gittiğimde beni dudağımdan öptü ve sonra dudağımın köşesini sildi. "Yüzünde yağ var."

Yanağımı ovuştururken kızardım. "Georgie'yi rahatsız etmemek için hızlı yemeye çalışıyordum." İnsan arkadaşıma anlayışla baktım. "Bugün nasılsın?"

"Aslında fena değilim" dedi ve ayağa kalkıp kendi ağzım sildi. Solgun ve yorgun görünüyordu ancak Vektal ona bir su tulumu

uzatırken yüzünde ona teşekkür edercesine küçük bir gülümseme belirdi. Ağzım çalkaladıktan sonra yana tükürdü.

Vektal, kollarını kavuşturup beni inceledi. Kuyruğunu yana savurdu. "Şu kabuğun olmadan seni tanıyamadım" dedi ve kulağımı işaret etti.

"Çeviriciyi çıkardım" dedim ona, kendimi tuhaf hissederek. Gerçekten o kadar silik bir yüzüm mü vardı yani? Ama Vektal'in eşine yönelen yoğun bakışlarını görünce incinmişliğimi unuttum. Büyük olasılıkla ben onun için herhangi bir insandan ibarettim, önem verdiği tek kişi Georgie'ydi. Vektal'in, insan eşine takıntılı derecede âşık olduğu açıktı. Hâlâ beni biraz korkutsa da, bunun sevimli olduğunu düşünüyordum.

Georgie, Vektal'e yaslanınca avcı, kolunu onun beline doladı. "Geldiğin iyi oldu" dedi Georgie. "Biz de olanları konuşuyorduk."

"Haeden nasıl?" diye sordum.

"İyileşiyor" dedi Aehako. Elimi avucuna aldı ve parmaklarını benimkilere doladı. "Maylak onu iyileştirmek için çalışırken epey yoruldu, bu yüzden biraz daha yaralı kalacağım." Karnına, bandajlı kısma hafifçe vurdu. "Sanırım kürklerin içindeyken bana karşı nazik olman gerekecek Hüzünlü Gözüm."

Anlaşılan flörtöz Aehako tüm gücüyle geri dönmüştü. Alayla güldüm ve bu cüretkâr sözleri duymazdan geldim. "Ya Harlow? Ondan bir iz var mı?"

Georgie başını iki yana salladı. "Hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmasına ifrit oldum, içimde kötü bir his var. Bana hayatını pervasızca tehlikeye atacak biri gibi gelmemişti." Sonra tekrar sessizleşti ve onun da benim gibi Dominique'i düşündüğünü anladım. Dominique, bizimle birlikte yakalanıp uzaygemisinin ambarına atılan başka bir kızıl saçlı kızdı. Muhafızlar ona tecavüz etmişti ve bu olay, Dominique'in zihninde bir kırılmaya neden olmuştu. Kazadan sağ kurtulmuşsa da fırsatını bulduğu anda üzerinde yalnızca bir gecelik olduğu hâlde buz gibi karlı havada dışarı kaçmıştı. Sonra da donarak ölmüştü.

Onun kaybı, yaşadığımız her şeyden sonra bile hâlâ çok acı veriyordu.

"Harlow zeki kız" dedim, kaya kesici için parçaları bir araya getirirken harıl harıl çalışan zihnini düşünerek. "Belki de geri dönüş yolunu bulur."

"Bence peşinden avcılar göndermeliyiz" dedi Georgie.

Vektal başını iki yana salladı. "Amansız mevsim hızla yaklaşıyor ve şimdi on iki yeni..."

"On bir" diye düzeltti Georgie sessizce.

"Beslenecek on bir yeni ağız var. Ve bunlardan birkaçı yavrulara hamile. Tüm kabilenin iyiliğini düşünmeliyiz ve avcılara ihtiyacımız var. Yiyecek

avlamak haricinde onları başka işe gön-deremem." Eşinin karnına dokundu. "Seni ve eniklerimizi -ya da doğacak diğer tüm yeni hayatları- aptal bir insan kız için tehlikeye atmayacağım."

Yanıtı hoşuma gitmemişti ama Aehako'ya baktığımda onaylar-casına başını salladığını gördüm. Bu yerin havasını bizden daha iyi biliyorlardı. Kış için yeterli yiyeceklerinin olmayacağından endişe ediyorlarsa, onlara karşı çıkmamız akıllıca olmazdı.

Georgie'nin de mutlu olmadığını görebiliyordum ama bana çaresiz bir bakış atmakla yetindi.

"Geri gelecek" dedim kararlı bir şekilde.

ikinci uzaygemisinden ve yok oluşundan da bahsettik. Georgie bu konuda Vektal ile aynı fikirdeydi; diğerlerine söylemek istemiyorlardı. Bizden başka, avlanmaya çıkmış ve gemiyi gören Liz ve Raahosh haricinde, kimse bunu bilmeyecekti. Georgie diğerlerinin paniklemesini istemiyordu, özellikle de buraya yeni yeni alışmaya başlamışken.

"Ayrıca hepsi öldüyse, endişelenecek bir şey yok, değil mi?" Georgie bana kararlı bir şekilde başım salladı. "Peki. Son olarak şu kabile bölünmesi hakkında da konuşalım."

"Bölünme mi?" Aehako'ya endişeyle baktım.

Eşim başını sallayarak onayladı. "Biz enikken mağaralarımız çok kalabalıktı ve güneyde ailelerle dolu ikinci bir mağaramız vardı. Khui hastalığı o kadar çok can aldı ki hepimiz bu mağara siste-

mine taşındık ama şimdi yeni aileler oluşunca, Vektal'e mağaraları yeniden açmamızı önerdim."

"Sırf başka bir çiftle mağara paylaşmak istemediğin için" diye takıldı Vektal. "Sen de benim gibisin ve eşini tamamen kendine istiyorsun."

Aehako şefine tembelce sırıttı. "Bu o kadar kötü bir şey mi? Asha gelip aramıza katılmayı teklif edecek diye endişelenmeden eşimle çiftleşmek istiyorum sadece."

Boğulur gibi bir ses çıkardım. "Şey, ben de yeni bir mağaradan yanayım." Bırak aramıza katılması, Asha'nın bizi izlemesi fikri bile son derece korkunçtu.

Georgie kıkırdadı. "Yüzünün hâlini bir görsen Kira. Yüce Tanrım."

"Yeni mağaraya taşınacaksak insanların hepsi şifacıyla kalmalı."

"Bu diğerleri için adil mi?" diye sordum. Kabilenin geri kalanının bize öfkelenmesi, istediğim son şeydi.

"İnsanlar enik taşıyor" diye savundu Vektal. "Henüz taşımıyorlarsa bile yakında taşıyacaklar. Şifacıyla birlikte olmaları gerekiyor."

Sessiz kaldım.

"Kira'ya katılıyorum" dedi Aehako. "Yaşlı ve bekâr avcılarla dolu bir mağara sadece anlaşmazlık yaratır. Kabileyi eşit şekilde bölmek en adili."

"Sadece bir şifacımız var" diye homurdandı Vektal. "O da Georgie ile kalacak."

"Sakin ol Vektal" Georgie, eşinin kocaman kolunu tıpışladı. "Her şey herkes açısından adil bir şekilde bölünebilir bence. Ya bekâr insanları yeni mağaraya gönderip hamile olanları burada tutsak?"

"Raahosh ve Liz ne olacak?" diye sordu.

"Cezaları devam ediyor" dedi Vektal buyurganca. "Liz dışarıda kalamayacak kadar ağırlaşana kadar avlanmaya devam edecekler. Ama Liz'in eniğinin zamam geldiğinde bizimle birlikte inlerine yerleşebilirler."

"O zaman yeni mağarada kim şef olacak?" diye sordu Aehako. Eli benimkini sıkıyordu.

Vektal bir an şaşkın göründü. "Aslında seni gönderecektim ama şimdi çiftleştiğine göre bu bir sorun teşkil ediyor. Kira, şifacı-mn yanında kalmak zorunda."

Dudağımı ısırdım. Samrım konuşma zamam gelmişti. "Aslında zorunda değilim. Ben yankılanamam. Çünkü kısırım."

Georgie'nin yüzü yumuşarken Vektal şaşkın görünüyordu.

"Çocuk doğuramaz. Biz seçerek eşleştik" diye ilan etti Aehako ve beni sıkıca kendine bastırdı. "Eniğimiz olmayacak ama önemli değil. Önemli olan tek şey onun benim olması ve benim de onun olmam."

Bu açıklamayı duyunca ağlayasım geldi.

"Ya daha sonra ikinizden biri başka birine yankılanırsa?" diye sordu Vektal.

"Bunu o zaman düşünürüz" dedi Aehako. "O gün gelene kadar -tabii gelirse- ben Kira'ya aitim ve o da bana ait."

Vektal başını salladı ve ikimize de anlayışlı bir bakış attı. "Ge-orgie benim için yankılanmasaydı ben de aynısmı yapardım."

Düzenleme

Ny.ozlem

K\84

Nınova

Aehako

Diğer mağara sistemine gidebilmek için iki tam gün ve gece, hava şartlarının iyileşmesini bekledik. Kira onlara Güney Mağarası demeye başlamıştı ve ben de bu ismi benimsemiştim. Diğerlerine hiçbir şey söylemedik. Kabüenin bu küçük parçasının lideri olacaksam, kimse oraya taşmmadan önce her şeyin kararlaştırılmasını ve taşa kazınmasını istiyordum. Kış iyice bastırdığında, mağaralar arasındaki ziyaretler azalıp seyrekleşecekti.

Kabileler arasında denge kurmak, Vektal ile benim aramda günlerce süren ve sağduyularına güvendiğimiz insan eşlerimizin de katıldığı tartışmalara yol açan hassas bir konuydu. Eğer kusursuz bir denge kuramazsak, Güney Mağarası'na taşınanlar kendilerini dışlanmış ve işe yaramaz hissedebilirdi. Öte yandan en güçlülerimizi Güney Mağarası'na götürürsek, bu defa ana kabile mağarasında sıkıntı yaratabilirdik.

Kimin kalıp kimin gideceği konusunda bir ileri bir geri tartışıp durduk. Planlar her saat değişiyordu; sonunda, Vektal ayağını yere vurup önerilerime bir kez daha *hayır* diyecek olursa saçımı başımı yolacak hâle geldim.

O şefti ve benim arkadaşımdı ama aynı zamanda inatçının tekiydi. Kira'mn deyimiyle tam bir baş belasıydı cidden.

Benim de canım burnumdaydı. Haeden henüz iyileşme aşama-sındaydı ve hamile olduğu için kendi sağlığına da dikkat etmesi gereken Maylak, yaramla ilgilenememişti. Canım yanıyordu ama Kira'mla birlikte uyuyamamak ve onu okşayamamak kadar değil.

Ailemin yanında mağarada yanımda uyumaktan rahatsız olacağını söylemesine gerek yoktu. Yatağa girmek için soyunduğumuz sırada kaskatı kesilmesinden anlaşılıyordu. Gerçi tek soyunan bendim. Kira ise sadece ayakkabılarını çıkarmakla yetinerek tamamen giyinik bir şekilde uzanıyor ve her küçük sesle irkiliyordu. Sessah'ın her hıçkırışında, kardeşim Rokan'm uykusunda çıkardığı her homurtuda, annem ile babamın

çiftleştikleri sırada çıkardığı her mırıltıda... ki Kira hepsini duyuyordu ve rahatsız olduğu açıktı.

Kendi mağaramız ve mahremiyetimiz olana kadar çiftleşme olmayacaktı.

Eh, peki madem. Bu durumda bana işleri hızlandırmak düşüyordu. Kira'mı tekrar sahiplenme ihtiyacım her şeyden daha önemliydi. Onun tenini tatmak, ağzını benimkiyle çiftleştirmek, derinliklerine girmek ve onun zevkle bağırdığım duymak için can atıyordum.

Beni ertesi sabah Güney Mağarası'na bir gezi önermeye iten işte bu düşüncelerdi. Kira, kendisi ve insan kadınlarının çok sevdiği şu kök keklerden birini kemirerek diğerleriyle birlikte ateş başında sohbet ediyordu. Vektal havuzda rahatlarken Georgie de onun boynuzlarının etrafında dikleşerek tuhaf bir yuva gibi görünmesine yol açan biçimde saçlarını ince ince örmekle meşguldü. Herkes güne başlamadan önce rahatlayıp eğleniyordu. Yani Kira'mla gizlice uzaklaşmak için mükemmel bir zamandı.

Yemeğini bitirdiğinde onu kenara çektim. "Bugün benimle gel."

Ellerini silkeleyip başını sallayıp onayladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Güney Mağarası'nı görmeye. Kimin kalıp kimin gitmesi gerektiğine dair son kararımızı vermeden önce mağarada kaç ayrı odacık olduğunu görmek istiyorum."

Kira başını eğip bana meraklı bir bakış attı. "Mağaraları tanımıyor musun?"

Aslında tanıyordum. Hatta ezbere biliyordum ve birçok kez de gitmiştim. Ama sevgili eşimle baş başa vakit geçirmek için can

atıyordum ve bunu yapmanın en iyi yolu da buydu. "Tanıyorum ama senin ne diyeceğini merak ediyorum."

Yüzünde parlak bir gülümseme belirdiğini görünce içim arzuyla doldu. Kesinlikle diğerlerinden uzaklaşmamız gerekiyordu, yoksa sevgili eşimi sahiplenirken hepsi izleyecekti çünkü ona dokunmaya daha fazla direnemeyecektim.

"Ee?" diye sordum, Güney Mağarası'nın girişine adım attığında. "Ne düşünüyorsun?" Düşüncelerini duymak için can atıyordum.

Yüksek tavana baktı. "Damlataşlar varmış."

"Bu sözcüğü bilmiyorum."

"Kaya sarkıtları" dedi işaret ederek. "Diğer mağarada bunlardan yok. Sanırım Harlovv, atalarınızın ana mağaraları bir tür kaya kesicisiyle yaptığını söylerken haklıymış."

Yanıtının coşkulu olmamasından biraz rahatsız olmuştum doğrusu. Vektal'in istediği gibi bu mağaramn sorumlusu ben olursam, o da benimle olacaktı. Burada olmaktan hoşlanmasını istiyordum. Benimle olmasını istiyordum.

"Bu mağaralar çok farklı" dedim kabullenerek. "Ortada bir havuzu yok mesela."

Bana ciddi bir bakış attı. "Bu pek de kötü bir şey değil. Başkalarının takım taklavatım ne kadar az görürsem o kadar iyi."

Kıkırdadım. Tuhaf bir mahremiyet anlayışı vardı. İleride farklı düşünecekti ama onun kızarıp bozarması da hoşuma gidiyordu. "Eşini çıplak görmek istemiyor musun?"

"Seni yeterince çıplak görüyorum" dedi ve pembe yanaklarıyla yanımdan geçerken etrafına baktı. "Burası daha karanlık ve daha soğuk."

Peşinden gittim. "Diğer mağara yeraltı kaynağıyla ısınıyor, bu yüzden amansız mevsimde bile ılık kalıyor. Burada daha çok ateş yakmamız gerekecek."

"Ateş iyidir" dedi, düşünceli bir ifadeyle. "Sonuçta çok sayıda insan pişmiş yemek yiyor. Burada tavanın yüksek olması da duman açısından işimize yarayacak." Mağaradaki yaşam alanlarını oluşturacak odacıklardan birine doğru yöneldi. Oyuğun girişinde mahremiyete bir selam olarak dikilmiş eski bir deri paravan vardı. Kira içeri bakınca şaşkınlıkla bağırdı. "Vay canına. Burası çok büyükmüş!"

"Öyle mi?" İçimi yeniden gurur kaplamıştı. "Beğendin mi?"

"Kışın donmadığımız sürece potansiyeli olduğunu düşünüyorum" dedi kısa bir kahkaha atarak. Küçük mağaraya girdi ve etrafına bakındı. Onu takip ediyordum. Bu mağarada en son birileri yaşadığından beridir en az on beş tam mevsim döngüsü geçmişti ve o zamanlar kime ait olduğunu hatırlamıyordum. Odanın ortasında, etrafı düzgün kayalarla çevrili bir ateş çukuru vardı. Büyük olasılıkla yatak kürklerinin ve dibinde ezilmiş birkaç sepetin bulunduğu uzaktaki kısım ise düzdü. Tüm bunların yanından geçip bana gülümsedi ve elini uzattı. "Bizim için hangisini beğendin?"

Gülümsemesine karşılık vererek küçük elini avucuma aldım. Soğuk parmaklarını ısınmak için parmaklarımın arasına sokması ve onu mağaranın tabanına yatırıp sahiplenme arzusunun neredeyse dayanılmaz olması hoşuma gidiyordu. Gittikçe artan bir arzuyla ona baktım.

"Mağarayı kastediyorum?" Elimi sıktı. "Aehako?"

İsmim dudaklarından dökülünce hayalarım gerildi. Bir şekilde sorusuna odaklanmayı başardım ve daha büyük olana bağlı küçük mağaralardan oluşan labirenti inceledim. Kabilemizin ana mağarası bir halka gibi inşa edilmişken, burası daha çok bir boynuza benziyordu. Geniş ve açık girişi, dağın yamacına doğru daha da daralıyordu. Ön taraftaki mağaraların avcılara ve tamamen sa-khui'lerden oluşan ailelere uygun olacağına karar vermiştim. İnsanlar dayamksızdı ve daha kolay üşüyorlardı, bu yüzden onların mağaranın dibinde, buz gibi rüzgârlardan uzakta olmaları gerekecekti. Aklımda belirli bir mağara vardı ve Kira'yı oraya

doğru yönlendirdim. Diğer birkaçından daha küçük olsa da başka cazip yönleri vardı.

Ayrıca girişini örten hayvan postundan bir perde vardı ve boyayla üzerine kıvrılıp bükülen semboller çizilmişti. Kemli'nin bir zamanlar Koloi adında bir kız kardeşi vardı ama khui hastalığından ölmüştü. Koloi resim yapmaktan hoşlanırdı, tıpkı Kemli'nin kızı Farli'nin şimdi yaptığı gibi. İşte onun eski mağarası da hâlâ onun hayali tasarımlarının kalıntılarıyla bezeliydi. Perdeyi kenara itip mağaraya girmek için eğildim ve Kira'yı da arkamdan çektim.

Onun memnun bir şaşkınlık nidası çıkarması seçimimin doğru olduğunun kanıtıydı. "Burası çok karanlık Aehako. Ama şunlar..."

"Desenler, evet. Bu mağarada yaşayan kadın, duvarları boyamış. Beğendin mi?"

"Çok güzel." Ateş çukuruna doğru bir adım atıp yukarıdan gelen ışık huzmesine baktı. "Duman deliği mi bu?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Kullanışlıymış." Tekrar etrafına bakındı ve sonra mağaranın arkasmı işaret etti. "O ne?"

Gölgelerin içine doğru birkaç adım atınca ne olduğunu anladım. "Bu bir sakohtsk kafatası. Burada havuz olmadığı için, kafatasını oyup su geçirmez derilerle kaplamış ve küçük bir havuz yapmışlar..."

Heyecan çığlığı içeride yankılandı. "Bu bir küvet mi yani?"

Omuz silktim. Bu sözcüğü bilmiyordum. "Sanırım?"

Kira olduğu yerde zıpladı, sonra bana doğru koşup elimi tuttu. "Bu mağarayı istiyorum. Bu bizim olacak, değil mi?"

Onun heyecanı karşısında büyük bir gururla doldum. "Evet. Bizim için bunu seçtim."

Kollarını belime doladı. "Harika!"

Kira'mın duvarlarda biraz boya ve derme çatma bir havuzla bu kadar heyecanlanacağı kimin aklına gelirdi. Ellerimi sırtına uzattım ve omurgasında aşağı yukarı gezdirdim. "Beğenmene sevindim."

"Bayıldım" dedi. "Buraya taşınmak için sabırsızlanıyorum. Bu kadar mahremiyetimizin olması harika olacak. Karakış bastırmadan önce ortalığı temizleyip rahat hâle getirmek için zamanımız da var."

Karakış, onun amansız mevsim için kullandığı sözcüktü, başımı sallamakla yetindim.

Başını geriye yatırıp bana bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Bunu görünce aklım başımdan gitti. "Bu yerin tek ihtiyacı var" dedi bana.

"Ah?"

Geri çekilip çantasım omzundan çıkardı. Bir su tulumu ve insanların yemeyi sevdiği şu kök keklerden getirdiğini biliyordum ama o anda neden bunlara ihtiyaç duyduğunu merak etmiştim. Sırtım bana döndü ve duvara, uyku alanmın köşesine doğru ilerledi. Mağaranın sivri kenarları arasında bulunan küçük rafa bir şey koydu.

Ne olduğunu görünce boğazımdan bir kahkaha yükseldi.

Ona verdiğim kur yapma hediyesiydi bu; aletimin kemikten oyulmuş bir kopyası. Onu yanında getirmiş ve buraya yerleştirerek mağarayı "bizim" yapmıştı. Bu manzara karşısında uzun uzun güldüm ve onun mutlu kahkahası benimkine karıştı. Kaygısız kahkahası -mutluluğu- tüm vücudumun tepki vermesine neden oldu ve onu kendime doğru çektim. "Tatlı eşim" diye mırıldandım, parmaklarımı saçlarında gezdirerek. "Onu üzerinde kullanayım diye mi getirdin?"

Yüzünde utangaç bir ifade belirdi ve gözlerini kaçırdı. Ama itiraz etmek yerine elleri tuniğimin önüne kaydı ve onu çekiştirdi.

A-ha. Yani eşim benim vücudumu benim onunkini özlediğim kadar özlüyordu demek. İçimde bir arzu yükseldi. Parmaklarımı yelesinin ipeksi tellerine geçirip geriye doğru çekerek boynunu açığa çıkardım. Dişlerimi boyun kaslarının üzerinde gezdirdim ve sonra da dilimi teninde dolaştırdım.

Ürperdi. "Seni özledim Aehako. Çok uzun zamandır baş başa kalmamışız gibi hissediyorum."

"Etrafına bak eşim. Burada bizden başka kimse yok."

Kira, tuniğimin önünü çekiştiriyordu. "O zaman neden hâlâ giyiniksin?"

Onu bırakmadan önce boynunu hafifçe ısırdım. "Çok isteklisin bakıyorum. Eşinin ona katılmak için bu kadar istekli olduğunu duymak bir erkeğe çok iyi gelir." Tuniğimin bağcıklarını çözdükten sonra başımdan sıyırdım ve üzerim tamamen gplak kaldı. Tuniğimi tozlu zemine serdim, böylece eşim soğuk kayanın üzerinde oturmak zorunda kalmayacaktı.

O da hemen pelerininin bağcıklarım çözmeye başladığında onu durdurdum. "Seni ben soyacağım."

"Ah?" Hafifçe gülümseyecek gibi oldu. "Beni bir hediye gibi açacaksın demek?"

"Taze bir avın kaburgalarının altında saklanan bir parça sakatat gibi" diye takıldım.

Burun kıvırdı. "Bu... kulağa korkunç geliyor."

"Ah ama orada en lezzetli, en sulu kısımlar var." Peştamalımı çözdüm; soyunmamı izlerken düşünceli bir şekilde dudağını çiğniyordu. Giysiyi yere fırlattım, sonra taytımı ve yumuşak çizmelerimi çıkardım. Artık onun önünde tamamen çıplaktım. Arzuyla sertleşen penisimi elime aldım ve sırf yüz ifadesini görmek için onu oyuncu bir tavırla sıvazladım.

Kira hafifçe iç çekti ve bakışları benimkilerle buluştu.

"Kendimi zevklendirirken beni izleyecek misin?" Manzara karşısında bu kadar şaşırması çok hoşuma gitmişti ve aletimi tam da sevdiğim gibi,

işaretparmağım ile başparmağımla tutup dibinden ucuna doğru sıkıca tutarak ve bileğimi hafifçe bükerek sıvazladım.

"Başka zaman olsa *evet* derdim" diye fısıldadı, bakışlarını ellerimden alamayarak. "Ama şu anda fena hâlde bana dokunmanı istiyorum. Bu beni açgözlü mü yapıyor?"

"Eğer yapıyorsa, o zaman böyle açgözlü bir eşe sahip olduğum için gezegenin en şanslı erkeği benim" dedim ve boynundaki pelerinin tokasım çözdüm.

Kıpırdamadan durmuş, beklentiyle titriyordu ve bana bakarken gözleri irileşmişti. Yüzünde korku ya da tedirginlik değil, sadece arzu vardı. O kadar güzeldi ki ona bakmak içimi acıtıyordu. Gerçekten de gelmiş geçmiş en şanslı erkektim ben. Ağzımı tuhaf, pürüzsüz alnına bastırdım ve o minik, çok düz burnunu öptüm. O benim için mükemmeldi.

Eğilip çenesine dokundum. Ağzını öpebileyim ve dillerimizi insanların o çok sevdiği kaygan, şehvetli biçimde birleştirebileyim diye başını geriye yatırdım. Öpücüğüme doğru eğilerek ellerini yanlarıma kaydırdı ve sonra kalçalarıma dayanıp beni kendine bastırdı. Aletim sert ve ısrarcı bir şekilde karnına bastırıyordu. O da ilgi istiyordu. *Yakında,* diye hatırlattım kendime. Sonuçta henüz ikinci kez çiftleşecektik ve hazır olduğundan emin olmak için ona karşı dikkatli davranmalıydım.

Bu yüzden kıyafetlerini yavaşça çıkarmaya devam ettim. Pelerini omuzlarından alıp bir battaniye gibi yere serdim. Elbisesi Kashrem'in elinden çıkma en yumuşak deriden yapılmıştı ancak kolu yırtılmıştı ve üzerinde delikler vardı; eteğiyse uzaylılar onu yakalarken oluşan kurum lekeleriyle kaplıydı. Bunu görünce sırf onu sonsuza dek kaybettiğimi sandığım anlarında hissettiklerimi yeniden hatırladığım için değil, aynı zamanda sıcak tutan, temiz kıyafetlere ihtiyaç duyduğu için kaşlarımı çattım. "Yeni bir elbiseye ihtiyacın var."

"İstemeyi unuttum." Omuz silkti. "Önemli değil."

"Benim için önemli. Sen benim eşimsin. Sıcak tutan şekilde giyinmeni istiyorum."

"Kendi kıyafetlerimi yapmak istiyorum" dedi Kira utangaç bir sesle. "Öğrenmek istiyorum. Yapabilmek istiyorum."

"Sana deri yapmayı gösterebilirim ama Kashrem'in yaptığı kadar ince işçilikten anlamam." Elbisesini başından yukarı sıyırdım ve bunu yaptığım anda, küçük elleriyle penisimi kavraymca soluğum kesildi.

"Şu anda kıyafetlerden bahsetmesek?"

Kıkırdadım. "Bu kadar isteklisin demek?"

Başını utangaç bir tavırla öne eğmesi bana her şeyi anlatıyordu.

Kürklerin üzerine çöktüm ve onu da kendime doğru çekip kucağıma aldım. O küçük, kuyruksuz poposunu oynatarak bacaklarımdan birinin üzerine yerleşti. Göğüslerinden birini avucumun

içine aldığımda, teninin yumuşaklığı ve verdiği tepki çok hoşuma gitti. "Her yerin çok yumuşak Kira'm" diye mırıldandım ve gergin meme ucunu ağzıma almak üzere eğildim.

İnleyerek kucağımda kıvrandı ve kollarını boynuma dolayıp bana yapıştı.

Meme ucunu yalayıp emiyor, dilimin çıkıntılı ucuyla onu ok-şuyordum. Hafif çığlıklarından bunun çok hoşuna gittiği belliydi ve bacaklarının arasından gelen ıslaklığın uyluğuma sızdığını hissedebiliyordum. Diğer elimi oraya, o tatlı bala daldırmak için aşağı indirdim. Bacaklarının arası, koyu buklelerin altında sıcak ve ıslaktı; kıvrımları dilimi bekliyordu. Bu düşünceyle ağzım sulandı.

Sonra aklıma, onun için yaptığım kur yapma hediyesini yanında getirdiği geldi. Denemek mi istiyordu acaba? Böyle bir şey duymamıştım ama insanlar maceracı yaratıklardı ve ben de katılmaya hevesliydim. O oymayı kendi penisim kadar büyük yapmıştım ve tek isteğim, kendimi onun bacaklarının arasına gömmek olsa da, kur yapma hediyesini üzerinde kullanırsam nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

Parmaklarımı kaygan kıvrımları arasında gezdirdim. Sıcak ve ıslaktı; onu okşarken kalçalarını oynatarak beni içine girmeye teşvik ediyordu. Meme ucunu yalayınca hafifçe inledi ve kararımı verdim. Daha fazla inlesin, sızlansın, ismimi haykırsın istiyordum. Onu çılgına çevirmek istiyordum.

Rafa uzamp kur yapma hediyesini aldım ve önünde tuttum.

Kira keskin bir nefes aldı ve bakışlarını yüzüme kaydırdı.

"İyi bir kopya olmuş, değil mi?" Üzerinde uzanan damarlara kadar son derece gerçekçi yaptığım oymamı hayranlıkla izledim. "Doğru şekilde yapmak için kendi penisime kaç saat bakmak zorunda kaldığımı tahmin bile edemezsin."

Hafifçe kıkırdadı. "Ve bunu da benim için mi yaptın?"

"Elbette. Sen benim kadınımsın ve seni memnun etmek istedim."

Öne eğilerek kollarını boynuma doladı ve beni dudaklarımdan yumuşakça öptü. "Zaten beni hep memnun ediyorsun Aehako."

Oymayı karnının üzerinde gezdirdim. "Şimdi de seni bununla memnun etmek istiyorum" dedim öpücükler arasında. Kasıldığım hissettim; nefesi de hızlanmıştı ama bana hayır demiyordu. Cesaretlenerek oymayı daha aşağı kaydırdım ve başını bacak arasına doğru yönlendirdim. "Sanırım bunu içine kaydırmadan, penisim gibi, önce senin sularınla iyice ıslatmamız gerek."

Boğazından bir inleme kaçtı ve kollarını boynuma sıkıca doladı.

"Bacaklarım benim için aç eşim" dedim ona.

Tekrar dudaklarını ısırdı ama dediğimi de yaptı. Bacaklarındaki ıslaklığın parıltısını görebiliyor ve onun sıcak kokusunu alabiliyordum. Beni arzudan deliye çeviriyordu. Boğazımdan alçak bir homurtu çıktı. Onu sahiplenme arzusu güçlüydü ama merakım ve oyuncağın uyarışı -ve onu memnun etme düşüncesi- devam etmemi sağladı. Oyuncağın kalın başını kıvrımlarının arasına ittim ve üçüncü meme ucuna bastırdım.

Kira haykırdı ve kalçalarını kaldırdı, boynuma dolanmış kolları sıkılaştı. "Ah Tanrım!" Miskinin kokusu havayı eskisinden daha da yoğun bir şekilde kokutuyordu. Tepeden tırnağa titriyordu.

Oyma penisin başını ıslak kıvrımlarının arasında dolaştırarak kayganlaştırdım. Her hareketi Kira'mn tepki vermesine neden oluyordu; şehvetle kucağımda yükseldi ve tırnaklarını omuzlarıma batırdı. Oyuncağın başını onun içine itince de inledi. Daha fazla kıpırdatmadım çünkü bunu yapabilmek için pozisyon değiştirmesi gerekecekti ve bunu kendisinin talep etmesini istiyordum. Onun da benim kadar eğlendiğini bilmek istiyordum. Asıl penisim ilgisizlik yüzünden zonkluyordu ama şimdilik sadece Kira ve onun ihtiyaçlarıyla ilgileniyordum.

Daha derine itmediğimi fark edince sızlanmaları arttı ve kalçalarını beni cesaretlendirerek yukarı kaldırdı. "Aehako" diye soludu ve tırnaklarım tenime sapladı. "Lütfen."

"Daha fazlasını mı istiyorsun eşim?" Eğilip onu öptüm ve oyuncağın varlığım hatırlatmak için hafifçe ittirdim.

Yumuşak, anlamsız bir ses çıkardı ve sonra başını evet anlamında salladı.

"Bana güveniyor musun?"

Tekrar başını salladı. Gözleri yüzünde irileşmiş, gözbebekleri arzuyla genişlemişti.

"O zaman şimdi dümdüz uzan." Oyuncağı çıkardım ve o bana öylece bakarken başını yalayıp üzerini temizledim. Boğazımdan alçak bir homurtu kaçtı. Tadı nefisti ve dilimi onun üzerinde gezdirmek istiyordum.

Kira titredi, sonra başını sallayarak onayladı. Beni şaşırtan bir şekilde, karnının üstüne dönerek poposunu havaya kaldırdı ve bacaklarını hafifçe açtı. Karnım uyluğuma bastırıyordu, duruşunu düzeltmek istedim... ama durdum.

Pürüzsüz poposunun o tatlı eğimini kesen bir kuyruğu yoktu. Oyuncak penisi tamamen içine sokmamı engelleyecek hiçbir şey olmadığını fark

etmiştim. Bu düşünceyle büyülenmiş bir şekilde parmaklarımı uyluklarının arasına sokup onu okşayınca yüzünü kürklere bastırarak sertçe inledi.

Islak, kaygan ve hazırdı; elimi çekip oyuncak penisin başmı içine doğru ittim. Teşvik edici kıvranışını izlemek harikaydı; oyuncağı daha derinlerine santim santim, ta ki yarı yarıya içine girene kadar bastırdım. Her defasında daha da derine iterek yavaşça ileri geri oynatmaya başladığımdaysa inledi. Penisin -benim penisimin- içindeki görüntüsü beni büyülemişti ve buna karşılık olarak kendi penisim de zonkluyordu.

"Aehako" diye inledi ve oyuncağı daha derine iterken kalçalarım oynattı. Bunu yaparken, oyuncağın mahmuzu arkasına bastırınca bir çığlık attı. "O da neydi?"

"Mahmuzdu."

"Ah" diye soludu ve tekrar rahatladı. "Of Tanrım, ne hissedeceğimi büemiyorum."

"Kötü mü?"

"Hayır, sorun da bu ya." inledi ve daha fazla ittirmem için cesaret veren bir şekilde kalçalarını yukarı kaldırdı. Oyuncağı yine içine, daha derinlerine soktum ve penisi her ittirişimde mahmuz da poposunu dürtüyordu.

Kira bağırırken, içime bir kıskançlık dalgası yayıldı. Bir oyuncağı kıskanmak aptallıktı ama onun benim penisim yüzünden inleyip bağırmasını istiyordum. İçinin benim penisimi sıkıca kavramasını ve ıslatmasını istiyordum, kemikten bir oymayı değil.

Çığlıklarını umursamadan oyuncağı içinden çekip bir kenara attım. Ama kalkıp kalçalarım ayarlayıp havaya kaldırdığımda, itirazları arzu dolu inlemelere dönüştü ve vücuduyla beni cesaretlendirdi. Kuyruğumu oynatarak elimi pürüzsüz poposunun üzerinde gezdirdim. Kuyruğunun olmamasının bu kadar... erotik olabileceğini hiç fark etmemiştim. Bacaklarını kendime doğru açtım ve akıcı bir hareketle içine gömülürken, mahmuzun da poposuna girmesini izledim.

Kira'nın zevk çığlığı mağarada yankılandı. "Evet!"

Boğazımdan homurtu çıktı ve kalçalarmı kavradım. Eşime dokunup onunla birleşeli çok uzun zaman olmuştu. Kendimi tutamıyordum. Tekrar içine girdim, sonra geriye kaykılarak bir kez daha derinliklerine kaydım ve Kira heyecanla haykırdı. Kendini tutamıyordu. İçine girdikçe daha da yüksek sesle inliyordu ve inlemeleri o kadar sıklaştı ki boşaldığında tek bir uzun inleme sesine dönüştü. İçi beni mengene gibi sıkıca sardı ve kontrolümü korumak daha da zorlaştı. İçine boşalmadan önce üç kez daha hareket ettim, sonra tüm vücudum bacaklarının arasından akıp gitmiş gibi bir hisle doldum. Tamamen tükenene kadar devam ettim ve içinden çıktığımda hafif bir kayıp hissiyle doldum. Şimdiden geri dönmek istiyordum.

Ama o mutlu bir şekilde iç çekip kürklerin üzerine yığıldı. "Ah, Aehako."

"Mmm" dedim ve ben de küçük bedenini benimkine yaslayarak yanına uzandım.

"Benim kadar mutlu olmak suç sayılmalı."

Kıkırdadım. "Biraz mutluluğu hak etmiyor muyuz?"

Dağılmış giysileri çıplak bedeninin üzerine battaniye gibi çektiğim sırada düşünceliydi. Üşümesini istemiyordum. "Bilmiyorum" dedi Kira bir an sonra. "Sadece içimi kemiren bir şey var."

"Khui'n seni kemirmez ki."

Güldü. "Bu bir deyim. Hayatım o kadar iyi gidiyor ki, kötü bir şey olacak diye korkuyorum."

Pürüzsüz omzunu öptüm. "Fazla endişeleniyorsun."

Bana bakarken gülümsemesi yumuşaktı. "Belki de."

Kira

Sanırım yeni mağaraya taşınmak beklediğim gibi çıkmamıştı. Öğrenci yatakhaneleri ve kendi dairemle sınırlı deneyimime bakarsak, taşınmak demek, çılgın bir hızla eşya toplayıp sonra o eşyalan yeni eve yerleştirmekle geçirdiğin günler anlamına gelmeliydi. Ancak sa-khui halkı, ortalama bir Amerikalı kız kadar çok ıvır zıvıra sahip değildi ve yeni mağaralara kimin taşınacağına karar verilince herkes eşyalarını topladı ve o öğleden sonra gitmeye hazır oldu.

Biraz şoke edici olsa da aynı zamanda heyecan vericiydi.

Aehako ve ben boyalı mağarayı almıştık. Kendi mağarama sahip olmaktan heyecan duyuyordum doğrusu, özellikle de önceden dekore edilmiş ve derme çatma da olsa bir küvete sahip bir mağaraya. Aehako kürklerini, avlanma aletlerini ve oyma araçlarını yüklenmiş, gitmeye hazırdı. Benimse ondan bile daha az eşyam vardı. Yıpranmış deri elbisem, bir çift kar ayakkabım ve battaniyelerim. Aehako'nun annesi Sevvah bana acımış olacaktı ki, bir anne kuş gibi, kendi mağarasından topladığı birkaç sepet ve mutfak eşyasını yuvasından uçmaya hazırlanan oğlunun kollarma doldurdu.

Bizimle yeni mağaraya karma bir grup gelecekti. Maylak ve ailesi şifacı olduğu için ana mağarada kalacaktı. Vektal ile Geor-gie ve yeni eşleşen tüm çiftler de onlarla kalacaktı çünkü kimse bir sa-khui/insan hamileliğinin tam olarak nasıl geçeceğini bilmiyordu. Yaşlı Kemli, eşi Borran ve küçük kızları Farli bizimle yeni mağaralara gelecekti. Hepsi erkek olan yaşlılar ise bizimle gelerek

iki odacığa yerleşeceklerdi. Tiffany, Josie ve Claire, Güney Mağarası sisteminin önündeki büyük, geniş mağaraları paylaşacak olan birkaç bekâr avcıyla birlikte bize katılacaktı. Güney Mağarasının bekârlar ve yaşlılarla dolacak olması kabilede homurdanmalara neden olmuştu ama Vektal yaşlıların, insanlara buradaki yaşam tarzım öğretmesini istiyordu ve bunu da sayısız mevsim döngüsü yaşamış ve hâlâ güçlü bir şekilde yaşamaya devam eden birinden daha iyi kim yapabilirdi?

Bizimle gelen tek çift, Asha ve eşi Hemalo'ydu. Aehako bundan pek memnun olmamıştı. Yankılanmış bir çift olmalarına rağmen küçük bir çocuklarının olmaması, onları otomatik olarak bizimle yeni mağaralara gelecek gruba dahil etmişti. Böylece kabilenin ana mağarasındaki diğer tüm odacıklar artık eskisi gibi kullanılabilecekti. Avcı mağaralarından biri artık yeniden et deposu yapılmıştı ve Liz'in hamileliğinin beklenenden daha hızlı ilerlemesi durumunda kullanılabilecek fazladan boş bir odacık da vardı.

Asha'nın sinir bozucu varlığına rağmen Güney Mağarası'na gidecek grup iyi olmuştu. Birbirimize sarılıp vedalaştık ve sadece birkaç saatlik yürüyüş mesafesindeki mağaraya doğru yola çıktık. Bek'in de Güney Mağarasına gittiğini bildiği için Claire son derece mutluydu ve Tiffany de yaşlılardan daha fazla zanaat öğreneceği için hevesliydi. Josie, ikisi de onu anlayamasa bile Kemli ve Farli ile neşeyle sohbet ediyordu. Haeden da yeni mağaralara geliyor ve Josie[7]nin gevezeliğinden epey rahatsız olmuş görünüyordu. Bu gevezeliğin Haeden'ın dikkatini dağıtmasından memnundum aslında çünkü huysuz avcı fena hâlde içine dönük ve kendi düşünceleri içinde kaybolmuş biriydi.

Güney Mağarası'na vardığımızda, herkes mutluluk nidaları attı ve sonraki birkaç saat boyunca, etrafta koşuşturup keşiflerde bulundular, birbirlerinin mağaralarını kontrol ettiler ve yerleşmeye koyuldular. Hem aydınlatmak hem de ortama sıcak bir ambiyans kazandırmak adına merkezi alanda büyük bir ateş yakıldı. Biz insanlar için güzel ve sıcacık bir yer olmuştu ama avcılardan birkaçının sıcaktan dolayı bunalıp soyunduğunu fark ettim.

Ninova

Ben, yerleri bir çalı süpürgesiyle süpürüp molozlardan arındırmakla meşgul olan Aehako'nun kaslı, terli göğsüne bakarken, Tiffany bana, “Bu kadar sıcak olmasının başka bir güzel yönü" diye mırıldandı.

"Aynen" dedim, yammdan yarı çıplak geçen başka bir avcı yüzünden dikkatim dağılarak. "Sana katılıyorum."

O anda, Asha ayaklarını yere vurarak hışımla geldi ve elini eşimin omzuna koydu. "Seninle konuşmak istiyorum Aehako. Yeni mağaramı beğenmedim! Çok küçük."

Tiffany gözlerini devirdi. "Yine başladık. Prenses sizin mağaraya konmak için uğraşacak, bak görürsün." Yanımdan uzaklaştı. Haklı çıkacağını biliyordum. Sa-khui kabilesindeki az sayıdaki bekâr kadından biri olarak geçirdiği onca zamanın Asha'yı son derece şımarık ve talepkâr biri yapüğı açıktı. Ama artık bir eşi vardı.

Benim de vardı tabii. Ve eşimin koluna dokunup ağlarmış gibi yapması beni rahatsız ediyordu. Aehako'nun uzanıp omzunu okşayarak kadım rahatlatmaya çalışmasını izledim. "Mağaran en güzellerinden biri. Cidden."

"Küçük ama" diye surat astı Asha.

Aman ya. Mağarasını eşi dışında kimseyle paylaşmak zorunda değildi, yani eski mağaralarına oranla iki katı yere sahipti artık. Aehako'nun elinden tutup ona kişisel bir tur attırmak ister gibi yeni mağarasına doğru çekmeye çalışırken öfkeyle iç geçirdim.

Camma yetmişti.

Hızla yürüyüp Aehako'ya yaklaştım. Bunu yaparken, Asha'ya baktığı sırada yüzünü bir dehşet ifadesinin kapladığım fark ettim. Endişelenerek adımlarımı hızlandırdım ve...

Ummadığım bir ses duydum.

Aehako yankılanıyordu ve Asha onun elini tutuyordu.

içimde bir kurt vardı ya hani? Çıkmıştı işte.

ALTINCI BOLUM

BAOUIN

Kira

Nefes alamıyordum. Kalbim göğsümde öyle hızlı çarpıyordu ki kanım kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu.

Aehako başka bir kadın için yankılanmıştı. Onu kaybetmiştim.

Şok ve keder dayanılmazdı. İkisinin birleşmiş ellerine sonra da eşime bakakalmıştım. Elini göğsüne dayadığında, uğultusunu olduğum yerden duyabiliyordum.

Yankılanıyordu; khui'si kusursuz eşinin varlığına tepki veriyordu.

Ve o eş ben değildim. Asha'ydı.

"Anlamıyorum" dedim. Kulaklarımdaki kanın uğultusundan kendi sesimi zar zor duyabiliyordum. "Asha'nın zaten bir eşi var. Onunla yankılanamazsın."

Sen benimsin, onun değil.

Korkunç bir haksızlıktı. Aehako başıma gelen en iyi şeydi ve onu bu kadar çabuk mu kaybedecektim? Bir hıçkırık boğazımı tıkadı. Kalbim çılgın bir ritimle çarpıyordu.

Yakışıklı eşim göğsüne baktı ve sonra Asha'nın elini bıraktı. "Onun için yankılanmıyorum." Bana döndüğünde, gözlerinin doğal olmayan bir şekilde mavi mavi parladığını gördüm.

Kulaklarımdaki nabız artık daha şiddetli, daha hızlıydı. Hızlanmaya da devam ediyordu...

Sonra ne olduğunu anladım.

Ve sevinçten yere yığıldım.

Bir an sonra, Aehako koca kollarını etrafıma dolamış ve beni

göğsüne bastırıyordu. "Kira" diye mırıldanıyordu ve başımı çenesinin altına sıkıştırarak. "Benim Kira'm."

Kendi göğsüm de yankılanmanın ritmiyle titreşiyordu. Duyduğum o çarpıntıysa... nabzım değildi. Onunkine tepki veren khui'mdi.

Bu nasıl mümkün olabilmişti?

Merak içindeyken bile vücudum değişiyordu. Yoğun his ve arzu tüm benliğimi kapladı; sanki tepeden tırnağa kızışmıştı. Cinsel bir kızışma. Bacaklarımı istemsizce birbirine bastırdığımı hissediyordum ve geçirilmesi gereken bir kalp acısı içimde derinlere yerleşiyordu. Meme uçlarım aşırı hassaslaşmıştı ve khui'm Aeha-ko'nunkiyle birlikte ritmik bir şekilde nurlarken tenim bile ağrıyordu.

Umut ve umutsuzluk arasında kalmış bir şekilde ona tutundum. "Ben... anlamıyorum."

Güldüğünde çıkardığı ses, aym anda hem neşe hem de hayretle doluydu. Ağzmı alnıma bastırıp, ikimiz de yere çökmüş hâlde mağaranın ortasında otururken beni öptü. "Anlaşılacak ne var eşim? Khui'nin biraz daha ikna edilmeye ihtiyacı varmış."

Güldüm ve kahkahalarım gözyaşlarına dönüştü. "Ama... Ben hamile..."

"Belki kalabiliyorsundur." Saçlarımı okşayarak yüzümden geriye doğru taradı. "Khui'n seni burada yaşamaya adapte ediyor. Belki de vücudunda daha fazla değişiklik olmuştur?"

Ona hayretle baktım. Bu mümkündü. Belki de khui, bedendeki bozuk parçaları buluyor ve onları onarıyordu. Tek bildiğim, bana küçüklüğümden beri çocuk sahibi olamayacağımın söylenmesiydi. Ama işte her nasılsa o anda sevdiğim adamla yankılanmaktaydım.

"Sesin çıkmıyor" diye mırıldandı ve bana daha sıkı sarıldı. "Yoksa mutlu değil misin?"

Başımı göğsüne bastırarak, khui'sinin benimkine şarkı söylemesini dinledim. Şimdiye kadar duyduğum en güzel şeydi bu. "Mutludan öteyim. Hatta..." Sıcak gözyaşlarını sel olmuş akıyordu. "Böyle olacağım hayal bile etmemiştim..."

Çocuk sahibi olmaktan da öte... Aehako'nun sonsuza dek benim olacağını hayal bile etmemiştim.

Alçak bir sesle homurdandığında, sertleşen penisinin kalçama bastırdığını hissettim. "Mağaramıza gidip khuiTerimizi memnun edelim mi?"

Bir kahkaha atarak ona sarıldım. "Evet, lütfen! Lütfen!"

Aehako ayağa kalkınca, tenlerimiz birbirine değmediği anda kendimi hemen çaresiz ve özlem dolu hissettim. Ama sonra beni kollarına aldı ve bir kez daha öyle büyük bir sevinçle doldum ki hiçbir şey mutluluğumu bozamazdı artık.

Hiçbir şey.

Yeni mağaramıza doğru yönelirken omzunun üzerinden seslendi, "Eşim ve ben meşgul olacağız. Bizi rahatsız etmeyin."

Ne yapacağımızı herkese ilan etmesi normalde beni dehşete düşünmeliydi ama umursamayacak kadar mutluydum. Kolunun üzerinden gizlice mağaradakilere baktım. Tiffany ve Josie yan yana durmuş fısıldaşıyorlardı ama yüzleri gülüyordu. Asha üzgün ve perişandı. Diğer avcılar ise sadece gülüyor, Aehako ve onun hünerleri hakkında alaycı laflar ediyorlardı.

Bu arada khui'm hiç durmadan şarkı söylüyor, şarkı söylüyor, şarkı söylüyordu.

Aehako beni mağaraya taşıdı ve beni yatağımızı oluşturacak kürk yığınının üzerine nazikçe bıraktı. Taşınmadan ötürü hâlâ rulo hâlinde paketlenmiş durumdaydılar. Başkalarını denetlemekle o kadar meşguldük ki kendi mağaramızı kurmaya vaktimiz olmamıştı. "Burada bekle" dedi ve özel mağaramızın girişine yürüyüp kapının önüne mahremiyet için deriden

perdeyi çekti. Bu arada ben de yürüdükçe giysilerini esneten sıkı poposunu ve çılgınca savrulan kuyruğunu izledim.

Daha önce bir kuyruğu hiç bu kadar seksi bulmamıştım doğrusu. Ama o anda... Arzudan çılgına dönmeme neden oluyordu. Vay canına. Bir elimi göğsüme bastırınca, khui'nin şarkısının gücünden her yerin titrediğini hissedebiliyordum. Uzanıp Aehako'ya... ya da kendime dokunmak istiyordum. Bacaklarımı sıkıca birbirine

Nin#0â

bastırmış hâldeydim ve battaniyelerin üzerine uzanıp boşalana kadar klitorisimi okşama isteğine karşı koydum. Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Khui, Aehako'yu yakalayıp baştan ayağa yalamaktan başka bir şey düşünmemi imkânsız hâle getirmişti.

Ben olmak *çok ama çok* zordu. Gerçekten.

Bunun yerine, kürk rulolarına uzanıp onları çözmeye çalıştım. Üzerine uzanabileceğimiz bir şeye ihtiyacımız olacaktı. Ancak parmaklarım düzgün çalışmak istemiyor gibi görünüyordu. Ellerim titriyor ve dikkatim dağılıyordu. Tek düşünebildiğim Aehako ve seksti.

Vay canına, bu khui meselesinde haklı çıkmışlardı. Sanki biri içimde gizli bir düğmeye basmış ve beni arımda nemfomanın tekine dönüştürmüştü. Çok tuhaftı. Ama bundan hiç de mutsuz değildim... Hem de hiç. Sadece hissettiğim yoğun duygudan dolayı ağlamamak için dürtüyle savaşmam gerekiyordu ve parmaklarımla deri düğümü beceriksizce kurcaladım.

Aehako'nun gelip arkama oturduğunu görmekten çok, hissettim. Benim khui'm de onunkine karşı aşırı duyarlıydı ve uyumlu mırlamalarımız kulağıma tuhaf ama bir o kadar da doğru geliyordu.

Arkamdan uzanarak iki göğsümü avuçladı ve boynumu öptü. “Eşim. Artık gerçekten benimsin."

Uzun zamandır savaştığım duygu dolu gözyaşlarını sonunda serbest kaldı. Göğüslerimi tutan ellerini yakaladım ve hıçkırdım.

Büyük bedeninin kasıldığını hissettim. “Neden ağlıyorsun Kira?"

"Bö-böyle bir şeyin be-benim başıma geleceğini asla düşünmemiştim“ diye geveledim. Çocuk sahibi olmak kabile için bu kadar hayati önem taşırken, diğerleri arasında bebek sahibi olamayan tek insan olacağımı kabullenmiştim. Aehako da çocuk istiyordu. Çocuk sahibi olacağım aklımın ucundan bile geçmezdi.

O âna kadar çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Ve bu idrak beni altüst etmişti. Beni yatıştırmaya çalıştığında bile ağlamamı durduramıyordum ve kucaklaması şehvetten çok, destek veren bir hâl almıştı. Saçlarımı okşuyor ve ben göğsüne yaslanmış ağlarken mırıldanıyordu. Mutsuz değildim. Tam tersiydim... Neden bu kadar ağlamaklı olduğumu bilmiyordum ama mutluydum ve öyle duygu doluydum ki patlayabilirdim. Sanırım gözyaşlarını bir çeşit dışavurumdu.

"Şiişşt" dedi saçımı okşarken. "Herkes çocuğumu taşıma düşüncesinin seni mutsuz ettiğini düşünecek."

Hıçkırıklı bir kıkırdama kaçtı ağzımdan.

"Doğru ama" diye mırıldandı ve elini kolumdan aşağı kaydırdı. "Khui'n senin gibi zeki, güzel bir kızı benim gibi bir aptalla çiftleştirecek kadar zevksiz olduğu için üzüldüğünü söyleyecekler."

Buna alayla güldüm. Hiç kimse Aehako'yu aptal olmakla suçlayamazdı. "Saçmalama."

"Hiç de saçmalamıyorum. İnsan kadınlarından iki kat fazla eşleşmemiş erkek var. Seninle yankılandığım için bence aralarında en şanslıları benim."

İç çektim, gözyaşlarına dinmişti çünkü o çok tatlıydı. Bu adamı çok seviyordum. Başka kimse beni fark etmemişken o etmişti. Kusurlarım onun için hiç önemli olmamıştı; tek önem verdiği yüzümü güldürmekti.

"Asıl şanslı benim" dedim ona yumuşak bir sesle ve parmaklarımı çenesinin kenarında gezdirdim. Eşim çok yakışıklıydı. Sırf o büyük, geniş yüzüne, parlayan gözlerine ve gülümseyen dudaklarının kıvrımına bakmak bile beni

benden alıyordu. Eğilip onu öpünce, hemen belimden sıkıca kavrayıp beni kendine bastırdı.

"Kira" dedi benim kadar soluğu kesilerek. Burnunu burnuma sürttü, sonra altdudağımı ağzına alıp emmeye başladı. Of Tanrrm, artık öpüşmekte çok iyiydi. "Bu sefer kendimi kontrol edemeyeceğim. Gelecekte uzun, şefkatli çiftleşme gecelerimiz olur elbette. Ama şu anda... bir an önce içine gömülmezsem aklımı kaçıracağım." Çıkıntılı alnını düz alnıma bastırdı ve gözlerini yumdu. Bir titreme tüm benliğini kapladı ve kendimin de her an kontrolü kaybedebileceğimi fark ettim. Vay canına.

Buna yanıtım ne mi oldu? Elimi pantolonunun önüne doğru kaydırarak kenarları boyunca gezdirdim. Tıslayarak soludu ve beni bir anda kucağından kaldırdı.

Arzudan başım dönüyor, üzerime atlamasını bekliyordum. Bunun yerine elleriyle battaniyeyi bağlayan ipleri vahşice yırtmasını, sağlam deriyi incecikmiş gibi koparmasım izledim. Battaniyeyi inanılmaz bir hızla mağaranın tabanına fırlattıktan sonra parlayan gözlerle dönüp bana baktı.

Baştan ayağa titredim. Arzusunu öylesine... haşin bir şekilde belli ediyordu ki. Son derece seksiydi.

Sonra bana doğru uzanıp elbisemin önünü yakaladı ve beni kendine çekip vahşice öptü. Ensemde şehvetin ürpertileri dolaşırken ellerimi uzatıp boynunu yakaladım ve öpüşürken inledim.

"Kira'm" dedi sertçe ve sonra beni sırtüstü, kürklerin üzerine itti. Eteklerimi uyluklarımın etrafına çekti ve sonra bir anda yüzünü bacaklarımın arasına gömdü.

Şaşkınlıktan yüksek sesle bağırdım.

Uyluklarımın arasında homurdanıyor ve dilini hassas tenimde gezdiriyordu. "Öyle *ıslaksın* ki." Başım kaldırdı ve ıslanmış dudaklarım yalarken gözleri vahşi bir şekilde parıldadı.

Aehako geriye çekilip peştamalını yırttı. Açığa çıkan penisi vücudunun geri kalanından daha koyu mavi renkteydi ve tepesi ıslaklıkla parlıyordu. Ona saatlerce bakabilirdim ama üstüme çıkmadan önce kısacık bakma fırsatım olmuştu. Elini saçlarıma götürdü. Ağzı benimkini yakaladı...

Ve sonra tek bir sert hareketle tamamen içime girdi.

Çığlığımı, dudakları ve ağzımın içindeki dili boğdu. Ona sıkıca tutunuyordum çünkü, ah Tanrım, içimde oluşunun verdiği his, khui'min zıvanadan çıkmasına neden oluyordu. İçimdeki her şey titreşiyormuş gibi hissediyordum ve bu da Aehako'nun varlığını daha da zevkli hâle getiriyordu. Mahmuzunun klitorisime sürtündüğünü hissedince bacaklarım seğirdi çünkü şimdiden boşalmak üzereydim.

Çenemi hafifçe ısırırken, "Seni incitiyor muyum?" diye fısıldadı.

Soluk soluğa başımı iki yana sallamayı başardım. "Hayır, çok iyi" dedim ona. "İyi" yetersiz bir ifadeydi gerçi ama o anda "dünyamı sarsıyor" diyebileceğimi hiç sanmıyordum.

Kalçalarını oynattı ve tekrar derinlerime doğru itti. Ağzımdan bir inleme kaçtı ve bacaklarım tekrar titredi. Sadece iki hamle daha yaparsa boşalacağımı anlamıştım. Bacaklarımı kaldırıp kalçalarının etrafına, kuyruğunun hemen altına sıkıca doladım. Aehako tekrar homurdanarak bir kez daha itince, khui'min uğultusundan coşkunun zirvesine ulaştığını hissettim. Duyabildiğim tek şey aramızdaki şarkıydı ve sonra yeniden derinlerime girince, gözlerimde yıldızlar uçuştu. Boşaldım, boşaldım, boşaldım... Ve bitmedi. Güçlü, arzulu hareketlerini sürdürdükçe bitmek bilmez bir zevk patlaması yaşıyordum. Sonra inleyerek adımı söyledi, üzerimdeki bedeni kasıldı ve kasılıp titreyen kendi bedenimle onu sıkıca sararken içime boşaldı.

Aehako soluk soluğa üstüme yığıldı. Beni ezmemek için dirseklerine dayandı. Nefesimizi toplamaya çalışırken boynuma ve çeneme öpücükler konduruyordu.

Tüm vücudum artık saf zevkten parçalanacakmış gibi hissetmeyi bıraktığında, derin derin iç çektim. "Vay canına." Altımdaki kürklerin

popoma yapıştığından emindim. Ayrıca sevişmemizin büyük olasılıkla sadece üç dakika sürdüğünden de emindim. Bunun için üzüldüğüm yoktu çünkü daha önce hiç olmadığı kadar şiddetle boşalmıştım.

Yamma devrildi ve elini göğüslerimin arasına bastırdı. "Khui'n memnun."

"Öyle mi?" Elimi onunkinin yanma koydum. Uğultu biraz azalmıştı ama hâlâ güçlüydü. Bu küçük dokunuşlarda bile meme uçlarım sertleşti ve bacaklarım seğirdi; onun hâlâ içimde olduğunu... üstelik hâlâ sert olduğunu fark ettim.

Ben de hâlâ uyarılmış durumdaydım.

"Şey" dedim kolunu aşağı doğru okşayarak. "Yankılanma ne kadar sürer?"

"İçine bir enik yerleştirene kadar." Çenemi öptü. "Çok, çok gün sürebilir."

Yüce Tanrım. Aşırı doz zevkten ölecektim demek. Ne ölüm olurdu ama. "İyi de şu anda yumurtluyorum, değil mi? Bu yüzden yankılandım sanırım?"

"Yumurtlamak mı?"

"Önemli değil" dedim. Öyle olmalıydı. Aksi takdirde beni hamile bırakamazdı ve diğer kızlar yankılanmalarım başarıyla atlatmış gibi görünüyorlardı. Posası çıkmış, mutlu ama hâlâ tek parça.

Kalçaları kıpırdanınca aletinin yavaşça tekrar içime girip çıktığını hissettim. İnleyerek yukarı doğru kıvrıldım. "Of Tanrım, yine mi başlıyoruz?"

"Daha önümüzde uzun bir yol var" dedi bana, beni yarı ısırıp yarı öperken. "Ve sonra eniğimi taşıyacaksın." Elini karnıma götürdü. "Bu benim" diye mırıldandı. Elini daha aşağı kaydırdı. "Bu da benim" dedi, mahmuzunun klitorisime değdiği yere elini sürterek. "Senin her yerin sadece benim tatlı Kira."

İnledim çünkü tekrar boşalacakmışım gibi hissediyordum. "Tamamen senin Aehako."

"Ve sonra ana mağaraya geri döneceğiz, böylece şifacıya yakın olabileceksin..."

Başımı sallayıp onayladım. Başparmağım klitorisimin diğer taratma bastırıyor, içime zevk dalgaları gönderiyordu. "Gitmek istemiyorum."

"Öyle mi?" Şaşırmış gibiydi.

"Hayır" dedim kendime güvenerek. Nedense khui'me güveniyordum. "Şifacıya ihtiyacım olmayacak. Her şey yolunda gidecek. Burası bizim olmamız gereken yer." Mağaramın boyalı duvarlarına baktım ve içime bir sevinç dalgası yayıldı. "Bizim yuvamız burası."

"Benim yuvam senin olduğun her yer" dedi Aehako.

Yüzüne nazikçe dokundum. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

• •• ILAVE SON SOZ

Gelecek

BAOUIN

Kira

Yataktan kalkmam uzun zaman aldı.

Özellikle yorgun olduğumdan değildi. İyi uyumuştum ve Ae-hako da kürklerin üzerine yayılınca kişisel alan ısıtıcım gibi iş görüyordu. Arkamdan bana sıkı sıkı sarılmış ve başımı kolunun üzerine yaslamışken eşimin varlığıyla hem sıcacık hem de güven içinde yatıyordum. Gözlerimi kapattığımda khui'mizin mırlamasını hâlâ duyabiliyordum ancak yankılanma tatmin edildiği için bu ses artık çok kısıktı. Yine de yatakta uzanmamın sebebi bu değildi.

Sessizliğin tadını çıkarmak istediğimden yatıyordum. Tehlikenin tam ve mutlak yokluğunun keyfini sürüyordum. Stres yoktu. Endişe de.

Kulağımda uykumu kaçıracak veya komşularımın seslerini yükseltecek bir çevirici yoktu. Geri dönüp bizi almaya geldiklerini hatırlatan cıvıldayan şu uzaylılar yoktu. Kötü adamlar gitmişti, hepsi ölmüştü. Çevirici kulağımdan çıkarılmıştı. Üstelik kimse için yankılanmayacağımı sanırken Aehako'ya, herkesten çok sevdiğim ve khui'si bu karara katılmadan çok önce inatla beni istediğini ilan eden adama yankılanmıştım. Artık yankılanma tatmin edilmişti, çocuğumuzu bekliyorduk. Sevgi dolu, heyecanlı ebeveynlere doğacak bir insan-uzaylı melezini. Bana küçüklüğümden beri söylendiğinin aksine kısır değildim. Aşkımın bebeğini taşıyordum.

Her şey mükemmeldi.

Mükemmele güven duymazdım ben.

Gerilmeme neden oluyordu. Buraya geldiğimden beri hayatımdan endişe eksik olmamıştı. Stres de. Buradaki uzaylı halkı çok tatlı ve arkadaş canlısıydı ama çocuk sahibi olamayacağım için kabileden kovulacağım ya da Aehako'nun burnumun dibinde başka birine yankılanacağı endişesi hep aklımdaydı. Artık bu endişeler ortadan kalkmıştı ve ortak hayatımıza başlamak üzere kabilenin bir kısmıyla birlikte yeni bir mağaraya taşınmıştık.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Doğrudan *mutlu son* kısmına geçmekten biraz korkuyordum. Bir parçam içimi kemiren kurdun haklı çıkmasını, bir şeylerin ters gitmesini ve bana gerçekten mutlu olamayacağımı kanıtlamasını bekliyordu. Gerçek olamayacağım. Bunun sadece bir rüya olduğunu ve uyandığımda gerçekliğin bir kez daha yüzüme çarpacağım.

Bunlar aptalca korkular olsa da onları hissetmekten kendimi alamıyordum. Yatakta yatıp bu düşünceleri kafamda evirip çevirirken eşim, saçlarımı hafifçe havalandıran derin ve rahat nefeslerle uyuyordu. Aehako'nun sabahları nefesinin kokmasına bile aldırmıyordum. Hatta normal bulduğum için hoşlandığım bile söylenebilirdi. Kolunun benimkini sıkıştırmasını ve elimin uyuşmasını da seviyordum. Bunların hepsini memnuniyetle karşılıyordum çünkü tüm bunlar, birlikte olduğumuz anlamına geliyordu.

Bu yüzden sessizce uzanarak sadece ânın tadını çıkarıyordum. Aehako'nun ne zaman uyanmaya başladığını tam olarak biliyordum. Yarı yarıya sertleşmiş aleti sırtıma bastırınca. Homurdanarak saçlarıma sokuldu, sonra da boynuzlarım kafa derime sürterek başını boynuma doğru eğip omzumu öptü. Kolları beni daha sıkı sardı. "Uyanmak için ne mükemmel bir yol" diye mırıldandı, hâlâ yarı uyur vaziyette. "Ne zamandır uyanıksın?"

"Çok olmadı" diye yalan söyledim. "Yankılanma sakin."

"Öyle" diye kabul etti, omzuma bir öpücük daha kondururken. "Sanırım kabilenin araşma katılma vaktimiz geldi."

Sesindeki neşe beni gülümsetti. Aehako'nun en sevdiğim yönlerinden biri de buydu. Ben dünyayı endişeyle karşılarken, o gülümseyerek uyamyordu. Ve beni endişeli olduğum için azarlamak yerine, neşesini bana geçirmeyi kendine görev biliyordu. Bana asla kafasında sorun yaratan, moral bozucu biri olduğumu hissettirmiyordu. Beni olduğum gibi seviyordu ve beni saran koluna iyice sokuldum. "Seni seviyorum."

Aehako homurdandı. "Kalbim senin Üzgün Göz, ama neden böyle dedin şimdi? Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Bu iri uzaylı adam, ruh hâllerime karşı çok duyarlıydı ve bense şimdiden her şeyi mahvettiğim için suçluluk duyuyordum. "Sadece şu anda fazla mutlu olmaktan endişe ediyorum."

Şakağımı öptü; sonra kulağımı, çeviricinin geride bıraktığı deliklerin olduğu yeri. "Tüm eski endişelerin yok olduğu için zihnin yenilerini mi yaratmak zorunda?"

"Tam olarak öyle. Aptalca, değil mi?"

"Aptalca değil" dedi bana. "Son zamanlarda birçok fırtına atlattık. Sessizliğe güvenmemek aptallık sayılmaz."

"O zaman bunu nasıl aşacağız?"

Kıkırdayınca nefesi üzerimde çok hoş ve sıcak bir esinti hissi yarattı. "Adım adım, kalbim."

Doğru yamt buydu. Keşke daha iyi bir yanıt olsaydı ama haklı olduğunu biliyordum. Kollarmda döndüm. "Bugün ne yapacaksın peki?"

Aehako o büyük, basık burnunu benimkine sürttü. "Yakınlarda epeydir ihmal ettiğim tuzaklar var. İçine bir enik yerleştirmekle fazlasıyla meşguldüm." Elini karnımm alt kısmında gezdirdi. "Bu yüzden onları kontrol etmeli ve yakalanan hayvan varsa buraya getirmeliyim. Gece olunca da eşimin beni yeni küvetimizde yıkamasına izin vereceğim." Çenesini eğerek köşedeki büyük, süslü kafatasım işaret etti.

"Vay camna, seni ben mi yıkayacağım?" diye takıldım. "Ne kadar da şanslıyım."

"Benim son derece değerli olduğumu bilmiyorsun herhâlde" dedi sırıtarak. " Asha çok kıskanacak."

Asha'yı düşününce suratımı buruşturdum. Eşinden memnun olmadığım ve Aehako'yu kendisi için istediğini açık açık belli ediyordu. Bir bakıma onu anlıyordum aslında. Asha mutsuzdu ve Aehako ise herkesi mutlu ediyordu.

Ama o benim eşimdi ve paylaşmak istemiyordum. "O zaman Asha gelip sırtım ovsun."

"Hayır, istemem" dedi düşünceli bir şekilde, sözlerimi değer-lendiriyormuş gibi yaparak. "Dokunuşları çok haşin..

Omzuna vurunca Aehako sırıttı ve beni kürklerin içine doğru çekerek kahkahalarla gülene kadar öptü. Birkaç dakika aptallar gibi yuvarlandık, ta ki nefes nefese kalıp tahrik olana ve Aehako gözleriyle bana ateşli bakışlar atana kadar. Duraksayarak birbirimize baktık, sonra Aehako homurdandı ve alnını alnıma bastırdı. "Kürklerin içinde kalıp yuvarlanmak istesem de görevimi yapmalıyım. Güney Mağarası liderinin bütün gün kürklerin içinde kalması iyi bir örnek olmaz."

Ona hızlıca bir öpücük verdim. "Yapman gerekeni yap."

Ben de her şeyin fazla mükemmel olduğuna dair o tuhaf, aptalca endişemi atlatmaya çalışacaktım.

Aehako ile paylaştığım mağaradan çıktığım anda Josie tepeme bindi.

"Harika!" diye bağırdı, yakınlarda uyuyan herkesi uyandıracak kadar yüksek bir sesle ve bana sarıldı. "Senin için öyle mutluyum ki! Hayal ettiğin kadar güzel miydi bari?"

Utanarak, Josie'nin coşkulu sarılmasına katlandım ve omzunun üzerinden bizi izleyen diğerleriyle göz teması kurmamaya çalıştım. Aehako ile yankılanmama kendimi o kadar kaptırmıştım ki -harika, harika bir yankılanmaydı- mağaramızdan çıktığımızda üzerimize yönelen tüm o bilmiş bakışları unutuvermiştim. Hiçbir şey değişsin istemezdim elbette ama benim gibi sessiz biri için bu ilgi çok fazlaydı.

Daha da kötüsü eşim, işimizi az önce bitirmişiz gibi peştamalını düzelterek bir an sonra mağaramızdan çıkmıştı. Bunu beni kızdırmak için bilerek

yaptığının farkındaydım. Beni kızdırmaya *bayılıyordu.* Yüzüm kıpkırmızı oldu ve Josie'ye bir kez daha sarıldım. "Çok... hoştu."

rcihfcva

"Hoş mu? Sadece hoş muydu yani?" Yanıtım karşısında dehşete kapılmış gibi görünüyordu. "Kira! Az önce sevdiğin adamla bir bebek yaptın! Sadece 'hoş'tan daha iyi olmalı!"

Of Tanrım, neden bu kadar yüksek sesle konuşuyordu? "Çok... hoştu ama" dedim boğuk bir sesle. "Çok hoş."

Ben Josie'nin kollarında kapana kısılmışken Aehako yanımıza geldi ve eğilerek, "Madem 'hoş'tan başka bir yorum alamadım, o zaman bu gece daha çok çalışsam iyi olacak" diye fısıldadı.

Kızardım, Josie daha da çok kıkırdadı. 0 sabah kendisi bir heyecan kumkuması gibi, kolumdan çekerek beni *ortak* ateş olarak kurulan çukura doğru sürükledi. "Kahvaltıyı yeni hazırladım. Gelip bana her şeyi anlatabilirsin."

"Neyi?" diye sordum.

"Yankılanmayı" dedi Josie kararlı bir şekilde. "Her şeyi duymak istiyorum."

"Hiçbir ayrıntıyı atlama eşim" diye seslendi Aehako arkamdan, sırıtarak. "Ne kadar muhteşem olduğumu anlat. Ben dert etmem."

Muhteşemdi. Doğru. Aehako son derece inanılmaz biriydi, onu seviyordum ama Josie'ye bunların hiçbirini anlatacak değildim. Beni Tiffany'nin Kemli, Farli ve Vaza ile oturduğu ateş başma sürüklemesine izin verdim. Farli ve Vaza mızraklarım bilerken Kemli çay yudumluyor ve kucağında bir şeyler diken Tiffany ile sessizce laflıyordu. Elbette yanlarına geldiğimiz anda tüm bakışlar bana döndü ama en azından gülümsemeleri sıcaktı. "Merhaba" dedim sessizce. "Günaydın."

Josie beni neredeyse itercesine oturttu. "Sen keyfine bak. Ben gidip yiyecek ve çay getireceğim." Bir kâse ve bir fincan alıp ateşe eğilerek işe koyuldu.

O bunu yaparken ben de mağaranın geldiğimizden beri ne kadar değiştiğini şaşkınlıkla inceledim. Aehako ve ben ilk ayak bastığımızda, burası on beş yıl önce terk edildiğinde kullanılabilir her eşyası ana mağaraya götürüldüğü için neredeyse bomboştu. Aehako ve ben günlerdir mağaramızdan çıkmamış, yankılanma denen çiftleşme çılgınlığında kendimizi kaybetmiştik ve bu yüzden mağarada meydana gelen değişiklikleri görmemiştim. İçerisinin dumanlı olduğunu görünce şaşırmamıştım; biraz fazla dumanlıydı ama soğuk olmasındansa duman içinde oturmaya razıydım. İçerisinin loşluğunu da yüksek tavan ve buz sarkıtları gibi yukarıdan inen incecik kaya oluşumları dengeliyordu. Bu görüntüyü bekliyordum elbette ama en alttaki sarkıtların araşma ipler gerilerek, kuruması için yaprak demetleri ve et şeritleri asıldığını görünce şaşırdım. Birisi bunları yapmak için başkasının omzuna çıkıp epey uğraşmış olmalıydı. Ortak ateş çukurumuzun etrafına rahat yastıklar yerleştirilmiş ve duvarlara sepetler dizilmişti. Uzakta, hayvan derisi işlemek için kurulan çerçeveyi gördüm.

İçerisi yaşanan bir yer hâlini almıştı ve dumanlı olsun ya da olmasın beni mutlu ediyordu.

Josie kâseyi resmen ellerime tutuşturdu. "Al! Şunu dene! İçinde tohumlar ve şu patates benzeri şeylerden var. Bence tadı nefis. Haeden tadının gübre kekine benzediğini söyledi ama ona gübre kekinin tadını nereden bildiğini sorunca öfkeyle kalkıp gitti." Josie kirpiklerini masum bir tavırla kırpıştırdı. "Ben kibarlık edip kahvaltı hazırlamaya çabalıyorum, o kalkıp hödüklük ediyor."

Ona gülümseyerek kâseyi aldım. Sa-khui halkının, biz insanların takıntılı şekilde beğendiği patates benzeri kökün pek hayranı olmadığını Josie de benim kadar iyi biliyordu. Josie, Haeden'ın hoşlanmayacağı yiyecekleri bilerek yapmıştı bence. Birbirlerine sataşmaktan hoşlanıyorlardı. Sanırım her ailede böyle birileri vardı, buz gezegeninde bile. Kocaman bir lokma aldığım kahvaltımın tadı yulaf ezmesine çok benziyordu. En sevdiğim şey sayılmazdı ama bir taraftan bana memleketimi hatırlattığı için her lokmasını yemeye karar verdim. "Sizin yerleşmeniz nasıl gidiyor Josie? Ya senin Tiffany?"

Tiffany dikişinden başını kaldırdı. "Herkese güle güle oturun hediyeleri yapıyorum. Kâselere altlık dikiyorum çünkü o kemik kâseler bazen fazla ısınıyor." İçini dışına doğru kıvırıp içine koyduğu malzemeyi gösterdi. "Tencere altlığı gibi bir şey ama tabaklar için."

"Ah, harikaymış. Çok akıllıca Tiff" dedim gülümseyerek.

Sa-khuiTerin elleri çalışmaktan kalınlaşıp sertleşmişti ama bi-

zim kırılgan insan avuçlarımız için o kemik kâseler cidden fazla sıcak olabiliyordu.

"Cidden akıllıca" dedi Josie iç çekerek. "Hatta fazla akıllıca. O tüm bu güzel şeyleri düşünüyor, benimse aklım fikrim yankılanmada." Yanıma oturup dirseklerini dizlerine, çenesini de ellerine dayadı. "Başıma gelip gelmeyeceğini bile bilmiyorum."

"Mutlaka gelecek" dedi Vaza, Josie'ye dostça bir bakış atarak. "Bütün doğurgan dişilerin başına gelir. Bekle ve gör."

Tiffany boğazından onaylamayan bir ses çıkardı. "Seni duyan da vebaya yakalanmaktan bahsediyorsun sanır."

Vaza kıkırdayarak Tiffany'ye baktı. "Yadsıdığım yok, olağanüstü bir hediye bu. Ama yankılanmaya henüz hazır değilsen, o zamana kadar seve seve sana keyif eşliği edecek başkalarını bulabilirsin. Tek yapman gereken sormak."

Tiffany tek kelime etmedi ama iğnesini deriye biraz daha sert bir şekilde saplamaya başladı. Ben ise ortamdaki gerilim karşısında ne yapacağımı bilemeden ağzımdaki kocaman lokmayı çiğnedim. Vaza... Tiff'e mi asılıyordu? Hem de herkesin önünde? İstiyorsan arada sırada biraz ilgi görmek harikadır ancak Tiffany'nin bu konuda kimseyi cesaretlendirmediği ya da kimseye karşılık vermediği açıktı.

Biz insanların rahatsızlığını hissetmiş gibi, Kemli dilini şaklatü. Koltuğundan kalkıp yapraklarını bıraktı ve Vaza'mn boynuzlarından birine hafifçe vurdu. "İnsan dişilerini rahat bırak. Farli'yi ava götüreceksin, değil

mi? Hadi bir an önce gidin. Ateş başında av hayvam bulamayacağın belli seni ihtiyar çakal."

Vaza gülmekle yetinerek Farli'nin koyu renk saçlarım karıştırdı. "Annen emri verdi. Bugün güzel bir zıpzıp yakalamaya hazır mısın?"

Ah, bu sözleri duyunca hatırladım. "Fırsatım bulursanız tırpan gaga avlar mısınız? Aehako'nun en sevdiği şeymiş, buralarda çok sayıda olduğunu söylüyor." Eşim, tanıştığımızdan beri kızarmış tırpan gagadan bahsediyordu. "Mümkünse tabii. Onları nasıl avlayacağımı öğrensem daha iyi olur aslında."

"Ava çıkamazsın" diye itiraz etti Josie, bana dehşet içinde bakarak. "Daha yeni hamile kaldın! Bebeğe yerleşmesi için zaman vermelisin, sonra etrafta koşturursun."

"Düşecek hâli yok ya Jo" diye espri yaptı Tiffany. "Avlanmak istiyorsa sorun olmayacağından eminim."

Ağzıma bir kaşık daha yemek tıkıştırdım çünkü bu beni konuşmaktan alıkoyuyordu. Neyse ki Aehako elinde mızrağıyla çıkageldi. Kimseleri umursamadan bana odaklanarak yaklaştı ve başıma bir öpücük kondurdu. Uzattığım kaşığımdan bir lokma tattıktan sonra homurdanarak, "Senin tadın daha güzel" dedi.

Vaza kıkırdarken boğulur gibi bir ses çıkardım.

"Şey, bugün ava çıkacak mısın? Seninle gelebilir miyim?" diye sordum. Günlerce birlikte, kürklere dolanmış bir şekilde yaşadıktan sonra, sürekli yanımda olmaması tuhafıma gidiyordu. Ben de herhâlde şu erkeğine takıntılı, yapışkan kadınlardan birine dönüşecektim ama yıllarca yalmz kaldıktan sonra, buna hakkım varmış gibi hissediyordum.

Bir an için, Aehako gerildi. Saçımın sallanan bir tutamını düzeltti, kuyruğunun belime yılan gibi dolandığını hissettim. "Çok isterdim Üzgün Göz ama tuzaklarımı kontrol etmem gerek ve insan bacakları için uzun bir yol gideceğim. İstersen yarın avlanabiliriz?"

"Kesin avlanırsınız" diye kıkırdadı Josie ve Farli de ona katıldı.

"Yarın" dedim yumuşak bir sesle, ona gülümseyerek. "O zaman ben de burada kendimi meşgul edecek bir iş bulayım."

Büyük mavi uzaylım sırıttı. "Döndüğümde, beni ne kadar özlediğini bana gösterebilirsin."

Hayatımın geri kalanını bu adamın etrafında utanarak mı geçirecektim acaba? Büyük olasılıkla evet. Nedense bu fikir beni olması gerektiği kadar rahatsız etmiyordu. Hatta kulağa eğlenceli geliyordu.

Aehako

Kısa bir süre sonra, Güney Mağarasının bulunduğu vadiyi saran kıvrımlı kanyonlara bakıyordum. O gün hava daha taze, ısıran rüzgâr keskin ve davetkârdı. Gökyüzünün kapalı olmasımn ve havadaki kar kokusunun önemi yoktu. Harika bir gündü.

Farli, Vaza ile birlikte yanımdan geçerken bana kıkırdadı. "Hâlâ eşini düşünüyorsun, değil mi?"

"Her zaman" dedim sırıtarak. "Görevimi yaptıktan sonra eve aceleyle dönme nedenim o." O anda bile içimden, Kira'yı mağaramıza sürükleyip tenine öpücük üstüne öpücük kondurmak geçiyordu. Ava çıkmayı seviyor ve karlar arasında koşup tuzaklarımı kontrol etmekten hoşlanıyordum ancak eşimi de özlüyordum. Kabileyi beslemek için üzerime düşeni yapmam gerektiğinin farkında olsam da eşimin tadını alayım diye dudaklarımı tekrar tekrar yalamayacağım anlamına gelmiyordu bu. "Senin getirdiğin miktarda et getiremem Farli ama umarım eli boş dönmem."

"Eli boş dönersen eşini senden çalıp ben beslerim, merak etme" diye takıldı Farli. "Mecburen."

Kıkırdadım çünkü Farli gibi sıska birinin böylesine özgüvenli olmasını seviyordum. Bana diğer mağarada kalan en küçük kardeşim Sessah'ı hatırlatıyordu. "Madem öyle, iki kat daha fazla çabalayacağım."

"Çabala bence de." Farli yelesini savurup Vaza'ya baktı. "Hadi gidelim o zaman. Kira bu gece tırpan gaga istiyormuş."

Vaza kahkaha atarak mızrağıyla işaret etti. "Önden buyurun küçük hanım."

Önümden havalı havalı yürüyen Farli ve onun neşeli akıl hocası Vaza'nın arkasından baktım. Göğsümü ovuşturunca khui'min vızıltısını hissedebiliyordum. Kira yanımda olmayınca sakindi ama yine de tuhaf bir şekilde onu özlüyordum.

Oldum olası yankılanmaya ihtiyacım olmadığını söylemiştim ama Kira ile yankılandıktan sonra... bağımlının teki olmuştum. Vektal'in büyülenmiş bakışlarını veya Raahosh'un vahşi hareketlerini her zamankinden çok daha iyi anlıyordum artık. Eşim yakınımda olduğunda doğru düzgün düşünemiyordum çünkü aklım hep ona kayıyordu. Tekrar tehlikede olduğunu düşünmek bile beni paniğe sürüklüyordu.

Hele onu az kalsm kaybettiğimi düşünmek...

İçim sıkıştı ve bu düşünceyi zihnimden zorla attım. Böyle şeyler düşünürsem, mağaradan veya Kira'nın yanından bir daha asla ayrılamazdım. Bu da beni işe yaramazın teki yapardı. Belki de eşimin düşünceleri beni etkiliyordu. Kira mutlu olduğunda nasıl davranacağını bilmiyordu. Ona bir ömür boyunca her gün nasıl mutlu olunacağım göstermek için sabırsızlanıyordum.

Ama önce, ihmal ettiğim tuzakları kontrol etmeliydim. Kendi kendime gülümseyerek ve günün tadını çıkarmaya kararlı bir şekilde, Farli ile Vaza'nın tam tersi tarafa koşturdum.

Sonuçta mağarada dönüşümü bekleyen güzel bir eşim vardı.

Kira

Yeni bir başlangıç yapacaksak, boğayı boynuzlarından yakalamanın zamanı geldiğine karar vermiştim. Asha ile konuşacaktım. Eşi Hemalo ile birlikte Güney Mağarası'na gelmeleri başta beni mutsuz etmişti. Ancak burası bizim evimiz olacaktı ve kabile küçüktü. Bir kişinin her şeyi mahvetmesine izin vermeyecektim. İkimiz de yetişkindik; yetişkinler gibi konuşup meseleleri tartışabilir ve bir tür ateşkes sağlayabilirdik.

Böyle olmasını umuyordum.

Ama yüzleşmelerden hoşlanmadığım için önce bir süre ateşin başında oturdum. Tiffany ve Josie yanımda kalmıştı; onlarla sohbet ederek son havadisleri öğrendim. Arkadaşlarımla laflamak, yüzlerine bakmak ve iyi olduklarını bilmek iç rahatlatıcıydı. Josie coşku doluydu. Bu taşınmanın, khui'sinin bizimle gelen bekâr avcılardan biriyle yankılanmasına vesile olmasını umuyordu. Tiffany'nin daha çekingen ve sessiz olduğu gözümden kaçmamıştı. Belki de bu değişiklik onun pek hoşuna gitmemişti. Her şey yoluna girdikten sonra onunla özel olarak konuşmayı aklımın bir kenarına yazdım. "Claire'i görmedim" dedim sonra. "İyi mi?"

"Bu sabah Bek ile tartışıyorlardı" diye fısıldadı Josie.

"Dün gece onunla kaldı ve sabahleyin tartıştıklarını duydum."

Ah. Başka bir sorun daha ama o gün için bekleyebilirdi. Bek zorba sayılabilecek avcılardandı, Claire ise uysal, tatlı bir kızdı... Damarına basılana kadar. Kendini az da olsa güvende hissetmek istiyorsa onu suçlayamazdım fakat bu kadar çabuk tartışmaya baş-

lamaları ilişkileri açısından iyiye işaret sayılmazdı ve beni endişelendirmişti. İşine karışmamdan hoşlanmayacağını da biliyordum, bu yüzden de karışmayacaktım. "Birbirlerine yankılanmadılar, değil mi?"

"Hayır" dedi Tiffany. "Ben olsam karışmam."

Başımı onaylarcasına salladım. Doğru söylüyordu.

Josie deriler üzerinde çalışmak için Hemalo'yu bulmaya gidip Tiffany de dikişini bitirince, daha fazla ötelemenin anlamı olmadığına karar verdim. Ateşin başından kalkıp üstümü başımı silkeledim ve Güney Mağarası'nın kıvrımlı labirentinin daha gerideki odacıklarından birine doğru ilerledim. Asha'nın hangisinde kaldığını hatırlamıyordum, sadece küçük olduğu için şikâyet etmesi aklımda kalmıştı. Arka mağaralara yürürken, varlığımı hissetmiş gibi Asha mağarasının girişinden eğilerek çıkıp doğruldu.

Göz göze geldiğimizde Asha'nın güzelliği karşısında bir kez daha afalladım.

Tüm sa-khui'ler gibi o da uzun boyluydu. Boynuzları kapkara dalgalı gür saçlarının üzerinde zarifçe kıvrılıyor, parlak gözlerini sık kirpikler çevreliyordu. Aehako'mun basık yüz hatlarına karşılık, Asha'nın narin mavi yüzü, dolgun dudakları, çıkık elmacıkke-mikleri ve kusursuz derecede düz burnu usta bir heykeltıraş tarafından oyulmuş gibi görünüyordu. Çok güzeldi ama bu güzelliği, takındığı şu berbat tavır yüzünden gölgeleniyordu. Bakışları üzerimde gezindi ve kısa bir an için göğsümün üzerinde durdu. "Yankılanmanın tatmin olduğu belli."

"Evet" dedim ve sesimin bu kadar sakin olmasına şaşırarak. "Seninle konuşmak istiyordum."

"Bana söyleyecek çok şeyin olduğundan eminim" dedi imalı, soğuk bir sesle. "Endişelenmene gerek yok. Yankı tarafından ele geçirilen bir erkek başka bir dişiye ilgi duymaz." Omuzlarım silkip bana bir kese uzattı. "Bu senin için."

Bunu... beklemiyordum işte. Hediye mi? Keseyi alıp içine göz attım. İçi şey doluydu... yaprak. "Teşekkür ederim?"

Ellerini incecik kalçalarına dayayıp, kuyruğunu arkasında oy-

nattı. "Bu bir çay. Sabahları içmek için. Karnında enik taşırken miden kolayca ekşir. Bu çay bana epey iyi gelmişti."

Ağzım açık bakakalmıştım. Bana hamilelik çayı mı veriyordu yani? Ben ona düşündüklerimi söyleyip kesin sınırlar koymak üzere yanına gelmiştim

ama o bana nezaket gösteriyordu. Birdenbire kendimi dünyanın en büyük hödüğü gibi hissettim.

Asha hamile kalan, yankılanan insanlarla çevriliydi. Kabilesinde yankılanmış tek kişi olmasına karşın bebeği yoktu ve şimdi de eşinden uzaklaşmış durumdaydı. Zorlanması çok doğaldı. Tabii, eşimle yatmaya çalışmıştı ama yankılanması içinde kalmış olabilecek acıları dindirmiş olmalıydı. Asha o anda bana bir zeytin dalı uzatıyordu, bana da bunu kabul etmek düşerdi. "Teşekkür ederim. Gerçekten çok duygulandım. Hediyenin işime yarayacağından eminim."

"Zehirli değil." Dudakları gergin bir gülümsemeye kıvrıldı. "Şüphelerin olduğundan eminim ama hamile olmanm nasıl bir şey olduğunu biliyorum. En azmdan bu konuda yardımcı olabilirim."

"Elbette" dedim yumuşak bir sesle. Söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordum.

Beklentiyle beni izlerken tuhaf kaçmayacak bir laf bulamadım bir türlü. Sonra aklıma mükemmel bir fikir geldi. "Aslında ben de seninle konuşmak istiyordum." Gözlerindeki bakış temkinli ve savunmacı bir hâle gelince lafı fazla uzatmadım. "Mağaranın küçük olduğunu söylemiştin. Burada başka mağaralar da var, değil mi? Kullanılmayanlar arasından sana başka bir tane buluruz ve ben de eşyalarım taşımana yardım ederim."

Saldırmamı bekliyormuş gibi gerilen tedirgin ifadesi yumuşadı. Belki Asha da içindeki kurt tarafından kemiriliyordu.

"Bu çok hoşuma gider" dedi gülümseyerek.

Aehako

Tuzağıma yakalanmış yan ölü dvisti'ye bakarken aptalın teki olduğuma karar verdim. Her zaman sonuç verse bile bu kadar uzağa tuzak kurmak aptallıktı. Hayvanın muazzam büyüklüğünü düşünerek yüzümü ovuşturdum. DvistiTer genelde çevik, zayıf yaratıklardı. Tuzağımdaki ise yaşlıydı ve kafası o kadar tüylüydü ki iki dvisti bir araya toplanmış gibi görünüyordu. Devasa toynakları yerde ıslak bir yığın hâlinde üst üste binmişti ve tuzağım parçalanmış bir bacağı kıskıvrak yakalamıştı. Yaklaştığımda debelenene kadar hayvamn öldüğünü sanmıştım.

Bu çok et demekti. Haddinden fazlaydı. Çenemi ovuşturarak düşündüm. En yakındaki av zulası ağzına kadar doluydu ve yaratığı gizlice oraya koymaya karar verirsem, çukurun kenarım genişleterek kazmam gerekecekti. Etimi zulanın üstüne koyup öylece çekip gitmem de mümkün değildi. Yüzeye çok yakın olursa, taze etin kokusunu çok uzaktan alabilen metlakların dikkatini çekerdi. Gözlerimi kısarak etrafıma baktım. Güney Mağarasından epey uzaktaydım ve eti yanıma almaya kalkarsam geç saatlere kadar geri dönemezdim.

Çukuru genişletecek olursam da geç dönecektim.

Ellerimi kalçalarıma koyup dvisti'ye dik dik baktım. "Etin sert olmasa iyi olur dostum. Zaten değerinden daha fazla sorun çıkarıyorsun. Yanına dönmeye can attığım bir eşim var benim." Gün boyu düşüncelerimi meşgul eden bir eş. Çok uzun zamandır ayrıymışız gibi tekrar görmeyi özlediğim bir eş. Kira'nın gülümse-

meşini, bana bakan güzel gözlerini görmek istiyordum. Kokusunu içime çekmek ve yüzümü o yumuşacık yelesine sürmek istiyordum. Eve dönmeyi dört gözle bekliyordum. Diğer tuzaklarım da et doluydu; birkaç taze zıpzıp yakalamıştım. Başka bir tuzağım ise benden önce metlaklar tarafından temizlenmişti. Bazen başıma gelirdi ama o anda elimde bol miktarda et vardı ve gün içinde hepsinin üstesinden gelecek kadar zamanım yoktu.

Kira yanımda olsaydı... bana sabırlı bir bakış atar ve sessizce göz kırparak yanıt vermemi beklerdi. Ona sataşıp utandırırdım ve sonra yükü

paylaşırdık; ben dvisti'yi taşırken o da zıpzıpları alırdı. O zaman geç saatlere kadar dışarıda kalmamızın önemi olmazdı çünkü bir avcı mağarasında geceleyerek geceyi birbirimizin kollarında, baş başa geçirebilirdik.

O gece bir avcı mağarasında kalmak, isteyeceğim son şeydi. Artık bir eşim vardı ve onunla olmak istiyordum. Vücudunu benimkinin altında hissetmek istiyordum. Kira'nın içini okşarken çığlık attığını duymak istiyordum. Bunu düşünmek bile aletimi sertleştirdi.

O zaman zulayı kullanacaktım. Çukuru kazarak genişletecek ve yaşlı dvisti'nin derisini yüzdükten sonra oraya kaldırıp güzel eşimin yanına dönecek ve geceyi tüm mağarayı uyandırana kadar uyluklarının arasında onu yalayarak geçirecektim. Bu düşünceyle kendi kendime sırıtarak, hayvanın boğazını kesmek üzere dvisti'nin üzerine eğildim. Bakalım ona bu tüylü, gülünç postu gösterdiğimde Kira ne diyecek...

Bıçağım boğazına saplandığı anda hayvan, o koca toynaklardan birini savurdu. Ayak bileğime inen tekme yüzünden acı dolu bir kükremeyle yere kapaklandım.

Korkunç bir acıyla zonklayan bacağımı tutarak karda yuvarlandım. Sonunda acı donuk bir ağrıya dönüştüğünde, yaptığım aptallığa gülesim geldi. Eşimi ve onun gülümsemelerini hayal ederken aklım başımdan gitmiş, dvisti'nin tekmelerinin erişemeyeceği bir yere çekilmeyi unutmuştum. Diğer avcılar haklı olarak bana kah-

kahalarla güleceklerdi. Sadece acemi avcıların yapacağı türden bir hata yapmıştım.

Yüzümü buruşturarak bir elimi bacağımdan aşağı doğru gezdirdim. Cildim darbeden dolayı yırtılmış, akan kan da çizmemin tenime yapışmasına ve soğuktan kabuk bağlamasına neden olmuştu. Ayak bileğim şişmeye başlayınca ağırlığımı üzerine verip basmayı denedim. İçime mızrak darbesi gibi bir acı saplanınca inleyerek geriye düştüm.

Denemek için ayak parmaklarımı oynattım. Kırık yoktu. Evet, çok acıyordu ama kırılan bir şey olmamıştı. Bir süre üzerine basmayarak khui'min bacağımı onarmasına izin vermem ve sonra yaptığım aptallık yüzünden kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırarak kampa geri dönmem gerekecekti.

Ağırlığımı diğer bacağıma verip rahatlarken, Görünüşe göre sen ve ben bir süre burada kalacağız" diye homurdandım, artık ölmüş olan dvisti'ye. O gece eşimi görmek hayal olmuştu. Geceyi geçirerek soğuk ve acıya katlanacak, sabahleyin duruma bir

daha bakacaktım.

Kira'nın çok fazla endişe etmemesini umdum. Döndüğümde bana gülecekti ama ben sağ salim dönene kadar gözlerinin hüzünle dolmasından endişeleniyordum ve bu düşünce hiç hoşuma gitmiyordu.

Kira

Aehako yanımda olmadan gün uzun geçecekti ama kendimi meşgul etmek için elimden geleni yapıyordum. Sabahı Asha ile geçirdim ve birlikte tüm boş mağaraları gözden geçirdik. Hepsinde bir kusur bulmuştu; ya tavan çok alçaktı ya tüm dumanı çekiyordu ya da nemliydi... Sonunda Aehako'nun onlar için seçtiğinde kalmaya karar verdi. "Sanırım burası en iyisi" dedi burnunu çekerek. "Mecburen idare edeceğiz artık."

"Öyle diyorsan..." Ona sabırla gülümsedim. "Herkesin senin burada mutlu olmanı istediğini biliyorsun. Burası en az diğerleri kadar senin de evin."

Parlak beyaz dişlerini göstererek bana gülümsedi. "Bayıldığımı söyleyemem ama *birisi* ortalığı dağıtmadığı sürece idare edebilirim." Omzumun üzerinden kötü kötü bakınca, kastettiği kişinin eşini hiç mi hiç umursamayan o nazik ve tatlı Hemalo olduğunu gördüm ve içten içe irkildim. Sepetin tekinden bir alet aldı ve eşine tek laf etmeden mağaradan çıkıp gitti.

Evet, rahatsız edici bir durumdu. Mazeretlerimi mırıldanıp oradan sıvıştım ve öğleden sonranın geri kalamnı ateşin yamnda dikiş dikerek geçirdim. Aehako'nun eşi olarak onun kıyafetlerini yapmam bekleniyordu. Geçmişte bu işi Hemalo yapmıştı -Kashrem ile tüm çiftleşmemiş erkekler için yaptıkları gibi- ama artık eşi olduğumdan bu görev bana düşüyordu. Kulağa cinsiyetçi gelse de içimden kendime ileride onunla ava çıkabileceğimi ve ona kendi lanet kıyafetlerini nasıl dikebileceğim gösterebileceğimi hatırlattım.

Hem... kılığı birazcık perişandı doğrusu. Bu yüzden onun için deri bir etek üzerinde çalışıyordum; farklı derilerden parçaları birleştirip beline kemer halkaları açmıştım. Deri kemeri de epey eski görünüyordu, bu yüzden yeni bir tane yapsın diye Hemalo ile konuştum. Hemalo ile ilk kez sohbet ediyordum ve onun bu kadar tatlı biri olmasına şaşırmıştım. Dikkatli bir dinleyiciydi ve nazikti. Bana üzerine desen yaptığı birkaç deri şerit gösterdi, ben de Aeha-ko için bir tane seçtim. Ucunda oyulmuş kemikten bir halka olması gerekiyordu ancak eşim o kısmı halledebilirdi.

Aehako yanımda değilken bile düşüncelerime hâkimdi. Yakın zamanda yankılanmış bir çift için doğaldı ve hoşuma da gidiyordu hani. Eşimin devamlı aklımda olmasını seviyordum. Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu; sanki hemen yan odadaymış gibi. Takıntılı olabilirdim ama umurumda değildi.

Son zamanlarda yankılarıma yüzünden mağarada yapılması gereken işlere el atmadığım için akşam yahnisini hazırlama görevini devraldım. Yahniye patates benzeri bitkiden doğrayıp ete yakışacak bir kamyon dolusu ot ekledim ve lezzet katmak için birkaç parça kök ekleyerek kısık ateşte pişirdim. Bu koca güveç üzerinde çalışmak zihnimi meşgul ediyordu ve Aehako'nun dönmesini bekleyerek mağaranın girişini izliyordum. Onun kocaman gülümsemesini görmek, iç rahatlatan kahkahasını duymak için sabırsızlamyordum. Yanağımı öpüp beni utandıracak ve onunla baş başa kalmak için can atmama neden olacak bir imada bulunması için de.

Diğerleri ateş başına uğrayıp büyük, güçlü eşimin nerede olduğuna dair bana sataşıyorlardı. Ettikleri laflara kızmıyordum çünkü Aehako'nun herkes tarafından sevildiğini ve yankılanmanın herkese mutluluk veren bir olay olduğunu biliyordum.

Güvecin dibi görünmek üzereyken, hemen hemen tüm avcıların içeri girdiğini görmüştüm. Hatta yakın zamanda iyileşen yaraları nedeniyle daha yavaş hareket eden Haeden da yanında bir avla dönmüştü. Farli ile Vaza bile gelmişti.

"Aehako'dan iz var mı?" diye sordum Vaza'ya bir kâse yemek verirken.

Vaza başını iki yana sallamakla yetindi. "Büyük olasılıkla çok uzağa gitmiştir. Aehako tuzaklarını bizimkilerden epey uzağa kurmayı sever. Şimdi bu huyunun cezasını çekiyor olmalı." Sırıtarak bana bilmiş bir bakış attı. "Beklediğini biliyor, çok gecikmeden dönecektir."

Biri, Vaza'nın yanından geçerken kuyruğuna vurdu. "Kızı utandırma. Zaten utangaç, seni şapşal ihtiyar."

"Nasıl utangaç? Aehako ile eşleşti. İçimizdeki en gürültücü erkekle." Vaza yemeye başladığında yüzünü masum bir ifade kaplamıştı.

Ben de yemeğimi aldım ama boğazımdan geçmiyordu. Dışarıya baktığımda ikiz güneşlerin battığım, dışarıdaki karların alacakaranlık ile mora döndüğünü görebiliyordum. Tuzakları tam olarak ne kadar uzaktaydı acaba? Endişelenmek miydik?

Hava karardığında paniklemeye başladım. Sonraki yemeğe hazır hâle getirmek için güveç kazamm karla ovarak çılgınca temizledim. Gözyaşlarına hazırda bekliyordu ama odaklanabileceğim bir iş yaptığım sürece aklıma mukayyet olabiliyordum. Şimdilik.

"İyi misin?"

Başımı kaldırınca Claire ve Bek'in içeri girdiğini gördüm, ikisi de kalın kürklü pelerinler giymişti. Akşam yemeğinden sonra yürüyüşe çıkmışlardı ve hava iyiden iyiye karardığı için geri dönmüşlerdi. Ama benim eşim hâlâ gelmemişti. O anda belki de bir kanyonda ölü şekilde yattığını ve cesedini bulacağımız âna dek bunu bilmeyeceğimi düşündüm ve...

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

"Of, hayır" diye haykırdı Claire. "Ne dedim şimdi ben?" Yanıma gelip omzumu ovuşturdu. "Kira, ne oldu sana?"

Yüzümü silince gözyaşlarına boğulduğum için kendimi aptal gibi hissettim. "Aehako bu sabah erkenden avlanmaya çıktı ve hâlâ geri dönmedi. Endişeleniyorum."

Bek, kollarını kavuşturup kaşlarını çattı. Tanıması zor biriydi çünkü sadece Claire ile konuşuyordu. Herkesin arkadaşı olmak isteyen Aehako'nun aksine, yalnızca tek arkadaşla yetinebilen türden biriydi. "Bazen av işi beklenenden daha uzun sürebilir. Bu gece bir avcı mağarasında kalabilir."

"Yeni yankılanmışken mi?" diye sordu Claire.

Bek homurdandı. "Pek olası değil, hayır." Mağarayı işaret etti. "Sen içeri gir Claire. Ben onu aramaya gideceğim."

"Gece gece mi?"

Gidecek miydi gerçekten? Çaresizdim ve Bek'in gönüllü olmasına öyle sevinmiştim ki. Doğrularak, "Seninle gelebilir miyim? Lütfen?" diye sordum.

Birbirlerine baktılar.

"Seni yavaşlatmam" dedim çaresizce. "Gerekirse yol boyunca koşarım. Sadece onu görmem gerek." İçimi kemiren kurt beklediğim gibi haklı çıkmıştı işte. Belki de evren mutlu olmama izin vermeyecekti. Ama madem öyleydi, her adımda savaşacaktım. Aehako benimdi ve onu bırakmayacaktım. "Seninle gelmeme izin vermezsen kendi başıma giderim."

Bek sinirli bir ses çıkardı. "Siz insanlar hep bu kadar inatçı mısınız?"

"Evet" dedik Claire ile aynı anda.

"Hadi o zaman." Bana işaret etti. "Sıkı giyin ve kalın çizmeler

giy-"

f

Karanlıkta hızla ilerlerken kar, çizmelerimizin altında çıtırdıyordu. Bek, elinde mızrağıyla yürüyordu ve meşale taşımıyorduk çünkü karanlıkta gayet iyi görebiliyordu. Önden gidiyordu, ben de birkaç adım gerisinden sendeleyerek yürüyordum. Claire'in önerisi üzerine yanımıza aldığımız kayışın bir ucunu o tutuyor, diğer ucunu ben tutuyordum. Kayış sayesinde karanlıkta kaybolmadan onu takip edebiliyordum. Ortalık karanlıktı; gökyüzü bulutluydu ve ay ışığı yoktu. Üstelik uzakta bir şey uluyordu. Gerçi korkmuyordum. En azından ondan. Aehako için ise içim gidiyordu ve tek düşüncem ona ulaşmaktı, hem de bir an önce.

Tanrıya şükür Bek yanımdaydı. Karanlıkta hızla hareket ediyordu ve konuşmayı sevmeyen biri olması da hiç mi hiç umurumda değildi. İşini bilen bir tavırla hızlı ilerliyor ve benim hatırım için yavaşlamıyordu. Buna minnettardım. Sohbet etme zahmetine girmedim; nefesim anca peşinden

koşmama yetiyordu zaten. Yine de çok yorulmuştum ama devam etmeye kararlıydım.

Aehako buralarda bir yerlerdeydi. Eğer yapabilseydi mağaraya döneceğini biliyordum çünkü beni geride bırakamazdı. Bir şey olmuştu. *Onu bulacağız,* dedim içimden. Sadece bir ayağım diğerinin önüne at. Sadece bir ayağını diğerinin önüne at. Sadece yürümeye devam et...

Bek'in sırtına çarpıp sonra yere kapaklandım.

"Hsst" dedi, karanlığın içinde bir elini kaldırarak. "Bir şey duyuyorum."

Ona çarptığım için biraz sersemlemiş bir hâlde Bek'e baktım. Popomun altındaki kar soğuktu ve tuhaf bir pozisyonda düşmüştüm ama hiç kıpırdamadan hareketsiz kalarak duymaya çalıştım. İlk kez, kulağımda o aptal çeviri cihazının olmamasına hayıflandım çünkü sesleri yükseltiyordu. Bekledim ama hiçbir şey duymuyordum.

Bek aniden elini ağzına götürüp başım geriye eğdi. *"HOl"*

Uzaktan bir ses yanıtladı: *"Ho!"*

Bunun üzerine salya sümük ağlamaya başladım. O sesi tanımıştım. Bu benim Aehako'mdu. Kolumla yüzümü silerek ayağa kalkarken hıçkırdım ve Bek yön değiştirip en yakın tepenin yamacına tırmanmaya başladığında sevinçle onu takip ettim. "Geliyoruz!" diye bağırdım, sessiz kalamayarak. "Geliyoruz Aehako!"

"Kira?" Sesi daha yakından geliyordu.

"Sessiz ol" diye tısladı Bek bana. "Dağlardaki tüm metlakları yanımıza çağırmak mı istiyorsun?"

"Üzgünüm" dedim ama değildim. Kalbim göğsümde pırpır ediyordu; Aehako'yu bulduğumuz için o kadar rahatlamıştım ki tekrar gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Onu görmek için can atıyordum. Ellerimi eşimin üzerinde dolaştırıp onun güvende ol-

duğunu öğrenmem gerekiyordu. Bek'in arkasından tepeye tırmanırken gözlerimden sıcak yaşlar süzülüyordu ama artık rahatlama gözyaşlarıydı bunlar.

Tepede, birkaç kırbaç benzeri pembe ağaç vardı ve esinti arttığı için bir tanesi bana çarptı. Saçlar yüzümde uçuşuyordu ama bu benim saçım mıydı yoksa Bek'in miydi, tam olarak anlayamıyor-dum. Tepede dikilmiş etrafı tarıyordu.

Hareket etmedikçe sabırsızlığım artmıştı. "Acaba..."

"Şşt!" Bek, omzunun üzerinden bana kötü bir bakış attı. Ona kızamadım bile. Tekrar yola koyuldu ve karanlıkta yine tökezleyerek ilerledik. Sonrasında karşıma gördüğüm en güzel manzara çıktı.

Kaya duvarına yaslanmış eşimi görmüştüm. Pis, kabarık bir kürke sarınmıştı. Boynuzları olmasa onu bir metlakla karıştırabilirdim. Biz yaklaştıkça, coşkuyla sırıttı. "Eşimi bana getirdin demek! Ne iyi bir arkadaşsm sen Bek."

Yaklaşırken, "Nerelerdeydin sersem herif?" dedi Bek selamlama niyetine. "Kadının çok endişelendi."

Bek'in peşinden ayrılmamamı sağlayan kayışı bıraktım ve eşime doğru hızla ilerledim. Yoğun kar, botlarıma yapışıp ayaklarımı yere gömüyor ve hareketlerimi yavaşlatıyordu ama umurumda değildi. Kendimi Aehako'nun kollarına atarken ağzımdan bir hıçkırık daha kaçtı. "Geri dönmedin" dedim ağlayarak. "Çok endişelendim."

"Her şey yolunda Üzgün Göz" dedi Aehako, ellerini yüzümde ve omuzlarımda dolaştırarak. "Evde kalmalıydın."

"Saçmalama" diye haykırdım. "Seni aramaya çıkmam gerekiyordu! Ne oldu sana böyle?"

"Güzel eşim yüzünden dikkatim dağınıktı" dedi Aehako, yüzünde rahat bir gülümsemeyle beni göğsüne yaslarken. "Can çekişen bir dvisti'nin ön ayağına fazla yaklaştım ve tam bileğime tekme attı. Kırığım yok ama

yürümek canımı acıtıyor. Üzerine basmak için sabahı bekleyecektim ama güzel Kira'mın kürklerimizin arasında tek başma kalacağını düşününce şansımı denemeye karar verdim."

N?ıiiva

Bek, boğazından küçümseyici bir ses çıkardı. "Daha dikkatli olmalıydın."

"Doğru" diye onayladı Aehako. "Bu aptal avcıyı almaya geldiğin için sana teşekkür ederim."

Aniden bitkin düşerek Aehako'nun göğsüne sokuldum. Son birkaç saattir taşıdığım onca endişe sonunda beni tüketmişti. Rahatlamıştım ama enerjim bitmişti. Başımı kaldırdım ve eşimin omuzlarındaki kürkü düzelttim. "Seni eve götürelim. Ama..." Kürküne dokunurken durdum. "Bu şey neden ıslak?"

"Hava çok soğudu ve dvisti kürkü öylece duruyordu, bu yüzden elimden geldiğince derisini yüzdüm." Aehako kıkırdıyordu. "Eve vardığımızda güzel bir banyoya ihtiyacım olacak Üzgün Göz. Bunun için hazır mısın?"

Kanlı bir post giydiğini fark edince iğrenerek irkildim. Hayatta kalmak için yapması gerekeni yapmıştı.

Onu yargılayacak hâlim yoktu.

"Et nerede?" diye sordu Bek.

"Gitti" diye yanıtladı Aehako. "Metlaklara verdim. Eti alınca beni rahat bıraktılar."

Bek homurdandı. "Yakınlarda bir avcı mağarası var. İkinizi oraya götüreceğim. Bu gece orada kalırsınız, yarın sabah da Güney Mağarası'na dönersiniz."

Bu öneri bana cennet vaadi gibi geldi. Aehako'nun yamna giderek ağır kolunu omuzlarıma kaydırdım. "Yürürken bana yaslan. Bek yolu gösterebilir."

Aehako

Eşimin, Bek ile birlikte karda beni aradığını gördüğüme şaşırmamalıydım aslmda. Kira'm sevdiklerine karşı aşırı korumacıydı. Her adımda bacağımda yükselen acıyı umursamadan eşimin küçük bedenine çok fazla yaslanmamak için elimden geleni yapıyordum.

Aslmda Bek'in yürümeme yardım etmesi çok daha iyi olurdu ancak bizi koruyup yolu göstermesi gerekiyordu. Derisi yüzülmüş avımı çalan metlaklar geri gelebilirdi. Bu yüzden Kira'ya yaslanıyormuş gibi yapıp canımı yakan adımlara katlanarak yürümeye devam ettim. Onu sıkıca tutmak ve okşamak, iyi olduğuma dair güvence vermek istiyordum. Yüzünü yine güldürmek istiyordum.

Onu gördüğüm için çok mutluydum. Ona sarılmaktan ve birlikte olduğumuzu bilmekten daha önemli bir şey yoktu.

Yavaş hareket ediyorduk, istediğimden çok daha yavaştık. Gece, bir insan için soğuk olmalıydı ama Kira şikâyet etmiyordu. Ayaklarını sürümüyor veya yanlışlıkla ona fazla yaslandığımda kaçmaya çalışmıyor ya da Bek bir tepeye tırmandığında ve ağırlığımı istediğimden fazla vermek zorunda kaldığımda itiraz etmiyordu. Tepenin üstünde, bir kayalığın altındaki avcı mağarasının dar girişi belirdi. Burayı biliyordum, daha önce birçok kez kalmışlığım vardı. Zorlaşan iki avcının anca sığışabileceği bir yerdi ve üç kişi için epey dar olacağı kesindi.

Bek girişteki deriyi kenara çekip kontrol etmek için içeri girerken, Kira ve ben yavaşça girişe ulaştık. Bek bir an sonra başını sallayarak ortaya çıktı. "Güvenli, kimse girmemiş."

"Teşekkür ederim kardeşim" dedim minnettar bir gülümsemeyle.

"Diğerlerine ikinizin de sabah döneceğinizi söyleyeceğim" dedi. "Dişim beni beklerken seninle ve eşinle kürk paylaşmak istemiyorum." Başıyla bana selam verip döndü ve karanlıkta kayboldu.

Kira durakladı. "Ah. Kalmayacak mı?"

"Sanırım bizi ısıtmaya gönlü yok" diye takıldım. "İnsanların ayakları çok soğuk oluyor."

"Sus bakayım" dedi bana, sahte bir sitemle elini karnıma vurarak. "Hadi seni içeri sokalım da şu ayağını dinlendir."

Bu fikri çok beğenmiştim. "Ateş de yakalım" diye ekledim. "Metlaklar hâlâ yakınlardaysa diye."

"Önce ateş o zaman" diye katıldı Kira.

Mağaranın dar ağzından sıkış tepiş içeri girdik. Yaralı ayağımı kullanmamaya çalıştığım için dengemi bulmakta zorlanıyordum. Mağaranın içi biraz daha genişti. Arkadaki dürülmüş kürklere doğru zıplayarak ilerledim ve birini silkeleyip açtım. Kira'nın arkamdaki karanlıkta tökezleyerek ellerini öne uzattığını duydum.

"Beni ateş çukuruna yönlendirmen gerekebilir" dedi nefes nefese. "Karanlıkta ne kadar çabalasam da pek göremiyorum."

İnsanların gece görme yetisinin zayıf olduğunu unutmuştum. Yüzümü buruşturarak, yaramm zonklamasına aldırmadan dizlerimin üzerine çöktüm. "Ateşi yakayım ve sen de onu besle, tamam mı?" Onayıyla işe koyuldum ve çıraları yığıp çukuru hazırladıktan sonra, avcılar için bırakılan ateş yakma aletlerinin bulunduğu keseyi buldum. Neyse ki bunlar yay ve delgi değil de kıvılcım taşlarıydı. Kıvılcım taşları çok daha hızlı iş görürdü ve o gece işleri zor yoldan halletmeye hevesim yoktu doğrusu. Kayalara birkaç kez vurunca kıvılcım çaktı. Üfleyerek çıranın tutuşmasını sağladıktan sonra yammda duran Kira, alevlere yakıt tuğlasını ekledi.

O güzel, tuhaf insan yüzü ateşin ışığıyla aydınlanmıştı. "Git de biraz dinlen" dedi bana nazik bir sesle. "Gerisi bende."

Gerileyerek kürklere doğru sendeledim ve yaptığım hareketlerin verdiği acıya suratımı asmadan katlanmaya çalışarak sırtüstü uzandım. Şifacının ana mağarada olması iyi olmamıştı. Maylak olsa yaralarımı birkaç dakika içinde iyileştirirdi. Ama burada olmadığına göre, aptallığımın acısına birkaç gün katlanmak zorundaydım. Eh, neyse. En azından eşlikçimden

memnundum. Ellerimi başımın arkasına koydum, eşimin eğilip dudaklarını büzerek ateşe üflemesini izledim. Acı çekiyor olsam da son derece cezbedici bir manzaraydı doğrusu. Ateşi beslemeye devam ederek onu büyütmesini izledim. Burada olduğu kısa sürede çok şey öğrenmişti ve Kira'mla gurur duyuyordum. "Peşimden gelmene gerek yoktu Üzgün Göz" dedim ona. "Sabaha eve dönmüş olurdum ve yaşadıklarıma birlikte gülerdik."

Doğrularak bana sefil bir ifadeyle baktı. "Bir şey oldu diye endişelendim. Geri gelmeyeceğini sandım." Nefesi tıkandı. "İçimi kemiren kurdun haklı çıktığım ve seni kaybettiğimi sandım."

"Beni neden kaybedesin ki?" Gülümsemeye devam ediyordum ama sesindeki sefalet beni üzüyordu.

"Çünkü evren mutlu olmama izin vermiyor!" Gözleri yaşla doluydu. "Sürekli kötü bir şeylerin olacağım düşünüyorum; sana sahip olmadığımı bana gösterecek bir değişiklik olacağını. Bebeğimizi doğuramayacağımı." Elini karmna götürüp deri giysilerine bastırdı. "Her şeyin yerle bir olacağım ve sonra yine yalnız kalacağımı."

"Kira" dedim nazikçe, onu kendime doğru çekerken. "Sana söz veriyorum, hiçbir yere gitmeyeceğim."

Kendisini yanıma çekip sarılmama izin vererek koynuma sokuldu. "Böyle bir söz veremezsin. Bilmiyorsun."

"Biliyorum. İyi bir avcıyım, yani çoğu zaman. Bugün dikkatim dağılmıştı, sana dönmek için acele ediyordum." Kıkırdayıp sırtım ovuşturdum. "İyi bir ders oldu çünkü bana dikkatli olmam gerektiğini öğretti; aklım inatla güzel eşimin beni özlediği için kur yapma hediyemle oynadığına dair hayallerle dolu olsa bile."

Kira göğsüme hafifçe vurdu. "Öyle bir şey yapmam."

Yazık" diye takıldım. "Ama nasıl avlanılır, biliyorum kalbim. Kendime nasıl bakacağımı da. Bazı avlardan geç dönebilirim. Birkaç gece boyunca gelmeyebilirim ama sonunda hep sana döneceğim. Söz veriyorum."

Eşim derin bir iç çekti. "Herkes avlanma konusunda kendi payına düşeni yapmak zorunda" dedi anlayışlı bir sesle. "Mağaranın yakınlarında kalıp küçük av hayvanlarıyla yetinmeyeceğini biliyorum."

"Amansız mevsimde fazla av şansı bulamıyoruz" diye belirttim. "O yüzden ne kadar et depolarsak o kadar iyi. Hem o günler geldiğinde mağaradan hiç çıkamayacağım ve sonunda ava gidip birkaç gün gelmeyeyim diye gözümün içine bakacaksın." Sırtım bir kez daha okşadım. "Ama o zamana kadar, mümkün olduğunca çok avlanmalıyım. Artık beslenecek çok daha fazla ağız var ve kimsenin aç kalmasını istemiyorum."

"Biliyorum." Göğsüme doğru kaydı. "Arada ben de seninle gelebilir miyim? Avlanmayı öğrenmek istiyorum. Yani tam olarak *istiyorum* sayılmaz ama yine de öğrenmem gerek sanırım."

"Elbette. Bu beni çok memnun eder. Günlerce dışarıda kalıp birlikte daha çok avlanabiliriz. Geceleri de kürkleri paylaşırız ve seni tepelerdeki tüm metlakları korkutana kadar zevkten bağırtırım."

Kira doğrulup bana öfkeli bir bakış attı. İfadesi değişti ve beni incelerken yüzünü buruşturdu. "Şu anda kesinlikle iğrençsin. Üzerindeki o koyu renk şey ne?"

Daha yeni mi fark etmişti? Aklı kesinlikle çok meşgul olmalıydı. "Derisi yüzülmüş dvisti'nin kanı olmalı, sanırım." Kaşımdaki yapışkan yeri sildim. "Postu temizleyecek vaktim olmadı."

Kira öğürerek geri çekildi. "Banyoya ihtiyacın var."

"Bir avcıyı ağırlamak için bundan daha iyi bir teklif düşünülemez" diye takıldım, ona baştan çıkarıcı bir bakış atarak. "Beni silerek temizleyecek misin?"

"Aynen öyle yapacağım" diye ilan etti. "Tertemiz olduktan sonra da seks için üstüne çıkacağım çünkü ayak bileğini daha fazla

incitmek istemiyorum/'

Bu kulağa... mükemmel geliyordu. Kürklerin içinde rahatlayıp sırtüstü uzandım. "Bana istediğini yap amansız ve huysuz eşim. Dikkatsizlik edip kendimi yaraladığım için cezamı kes."

Bana üzüntü dolu bir bakış attı ama sadece bir an için. Sonra birden gülümsedi ve öne eğilip ellerini yüzüme koyarak beni tatlı tatlı öptü. "İyi olduğun için gerçekten çok mutluyum."

"Seni terk etmeyeceğimi biliyorsun." Ona gülümsedim. "Ne şimdi ne de sonra."

"Büyük laflar" dedi Kira bana, basık burnuma bir öpücük kondurduktan sonra uzaklaştı. Ateşe döndü, işini bilir şekilde bir üçayak kurdu ve üzerine bir yemek pişirme kabı astı. "Kendini yenilmez sanıyorsun herhâlde."

Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Kendi kendime kıkırdadım ve oyma bir kâse ile mağaramn önüne doğru yürürken arkasından seslendim, "Neredeyse gece boyunca yaralı bir ayakla aksadıktan sonra, düşündüğüm son şey yenilmez olduğum. Sözüme güven."

Eşim, kabı karla doldurup erimesini beklerken bana sefalet dolu bir bakış attı. Yeterli su elde edince, içine biraz kürk daldırdı ve hızla, taze yüzülmüş postun kirini üzerimden temizlemeye başladı.

Sessizdi. Demek ki düşüncelere dalmıştı. Onun zekâsını seviyordum ama bana karşı kullanmasından pek hoşlanmıyordum. "Öfkeli misin kalbim? Yoksa seni güldürüp üzüntünü almam mı gerek?"

Kira başını iki yana salladı ve kurumuş kanı silerek cildimi şefkatle temizlemeye devam etti. "Kızmadım. Sadece yaşadıklarımı hislerinde uyuşturmaya çalışıyorum. Avlanmak zorundasın. Kendini tehlikeye atman gerektiğini biliyorum. Bu dünyanın güvenli bir yer olmadığını biliyorum. Ama aynı zamanda bundan hoşlanmıyorum. Bu yüzden bazı geceler eve gelmeyeceğini, iyi olacağını ve hiçbir tersliğin çıkmayacağını varsaymayı kafamda normalleştirmeye çalışıyorum."

Kısa süre önce onu kaybettiğini zannedenin ben olduğum ger-

çeğini dile getirmedim. Uzaylıların peşine düştüğünde, onu bir daha asla göremeyeceğime ikna olmuş ve kederden mahvolmuştum. Bunu biliyordu. O anda yaralanmam karşısında gösterdiği kaygımn bir kısmının, yakın zamanda ölümle burun buruna gelmesi ve Harlovv'u kaybetmesiyle ilgili olduğunu düşünüyordum. Olanları atlatmamız ikimiz açısından da biraz zaman alacaktı. Bu yüzden vereceğim yanıtı düşünürken tüm bunları göz önünde bulundurdum. "Çiftleşmeden önce ava çıktığımda böyle bir korku duymuyordun. O zamanlar bütün gece uyanık kalıp benim için endişelenmiyordun. Ben hâlâ birkaç hafta önce olduğum avcıyım Üzgün Göz. Hiçbir şey değişmedi, sadece khui'lerimiz bizi bağlamaya karar verdi."

"Bundan daha fazlası değişti" dedi ve karnına dokundu.

Ah. Eniğimiz. Evet, bu her şeyi değiştiriyordu. Sadece Kira ve Aehako değildik artık. Dudaklarım dümdüz birbirine bastırıp beni yıkamaya devam edince öfkelendiğini anladım. "Bu tartışmayı kazanmanın bir yolu yok kalbim. Neden tartıştığımızı bile bilmiyorum."

"Tartışmıyoruz" dedi Kira. Kürkü tekrar ıslattıktan sonra omuzlarımı sildi. "Sadece kalbimin göğsümün dışında olmasıyla yüzleşmeye çalışıyorum. Dehşet verici bir şey bu/'

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Elini elime aldım ve ıslak parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum.

Yumuşayarak bana hafifçe gülümsedi. "Biliyorum. Sanırım bu, uzaylıların peşine düştüğüm için hak ettiğim bir karşılık. Ödeştik mi?"

Ödeşme mi? Bu lafa kaşlarımı çatarak baktım. "Bu *ödeşme* de neyin nesi?"

"Biliyorsun işte. Seni korkuttum, bu yüzden senin de beni korkutman adil, değil mi?"

Ah, tatlı eşim. Bacaklarımı oynattığımda ayak bileğimin zonklamasını görmezden gelerek onu kollanma aldım. "Kira'm, ödeşme falan yok. Oyun oynamıyoruz ki. Biz eşiz. Avlanmaya çıktığımda endişelenmene nasıl engel olacağımı bilsem, inan ya-

pardım. Ama avlanmam gerek. Kabileye yardım etmek benim görevim. Tüm ağızların doyduğundan emin olmak benim görevim."

"Biliyorum." Elini göğsüme koyup düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Gerçekten biliyorum Aehako ve benim için değişmeni istemiyorum."

"O zaman uzlaşalım" dedim ona. "Ayak bileğim iyileştiğinde, birlikte ava çıkacağız, sen ve ben. Ne kadar yetenekli bir avcı olduğumu kendi gözlerinle göreceksin ve endişelendiğin bir şey olursa da icabına bakacağız. Ve sana nasıl avlanacağım öğreteceğim, böy-lece senin de gerektiğinde başının çaresine bakabileceğini bilece-

w • //

gun.

Kira'nın yüzü aydınlandı ve gülümsemesi genişledi. "Bence bu harika bir fikir. Teşekkürler Aehako. Bayıldım."

Elimi sırtından aşağı kaydırdım. Kürklerle kaplı olsa da tamamen çıplakmış gibi bana çekici geliyordu. "Henüz bu kadar minnettar olma derim. Sert, memnun edilmesi imkânsız bir öğretmen olabilirim."

Yüzünde yaramaz bir ifade belirdi ve sesimdeki alaycılığa karşılık verdi. "Sen mi? Sert öğretmen mi? Yani sana itaat etmezsem popoma şaplak mı atacaksın?"

Şaşırdım. "Bunu neden yapayım?"

"Seksi şaplaklar anlamında" diye açıklıktan sonra başını iki yana salladı. "Düşündüm de, unut gitsin. Seksi şaplaklar hakkında yarın konuşuruz."

Elini aşağı indirip, peştamalımı yerinde tutmak için taktığım yıpranmış deri kemeri çekiştirdi. "Yalnız olduğumuza göre bu gece yapacaklarımıza dair aklımda başka fikirler var."

Sırıtışım, kalçalarını kaldırarak elini aramıza kaydırıp aletimi okşayınca inlemeye dönüştü. Benim değerli, mükemmel eşim. Bana dokunmaya öyle istekli, öyle arzu doluydu ki. Giysilerini çekiştirerek, parmaklarımı

bağcıkların arasından geçirdim. "Üstte olmak istediğini söylemiştin, değil mi?" Başım onay için sallayınca tuniğini çözmekten vazgeçip taytına el attım. "O hâlde bütün işi sana bırakacağım."

"Sen sadece arkana yaslan ve keyfine bak" diye katıldı, sesinde bir mırlamayla. Khui'si birleşmemizden duyduğu zevkle mır-lıyor, benimki de ona eşlik ediyordu. Üzerimdeki hafif ağırlığını, giysilerimi çıkarırken elinin aletimde olmasını seviyordum. Hızlı, sabırsız hareketlerle taytını bacaklarından aşağı sıyırıp tek ayak bileğinin etrafında topladı. "İdare eder" diye mırıldandıktan sonra üzerime oturup penisimi ıslak sıcaklığına yönlendirdi.

Aletimi onun içine bastırırken tıslayarak soludu. Çok iyiydi. Hem de çok.

"Seni seviyorum" diye soludu Kira kalçalarını oynatırken. Benim üstte olduğum zamanlar gibi değildi ama üstümde olmasından yine de hoşlanmıştım. Ağırlığıyla üzerimde zıplaması, yüzündeki odaklanmış dikkat ifadesi çok tatlıydı. "Seni seviyorum Aehako."

"Eşim. Kira'm." Kalçalarını kavrayarak hareketlerinde ona yardım ettim ve gücü azaldığında onu kuvvetle aşağı çektim. "Gelecekten asla korkma kalbim. Ne olursa olsun her günü birlikte karşılayacağımız bir gelecek bizi bekliyor."

"Birlikte" diye onayladı ve beni öpmek için öne eğildi. "Kulağa çok hoş geliyor."

BAOUIN

BUZ GEZEGENİ BALAYI

AEHAKO 8 KIRA

BAOUIN

Kira

Bebeğin mesanemi tekmelediği hissiyle uyandım. Yüzümü buruşturarak sıcak yatağımdan, uyuyan eşimin yanından kalkarak Güney Mağarası için belirlenmiş *tuvalet* alanına doğru ilerledim. Buradaki düzenek ana kabile mağarası kadar güzel değildi ama idare ediyorduk. Çoğu zaman beni rahatsız etmiyordu. Gecenin bir yarısı işemek için kalkmam gerektiği zamanların haricinde...

Son zamanlarda çok daha sık kalkar olmuştum gerçi.

Ayak parmaklarımı soğuk taş zeminde kıvırıp işimi olabildiğince çabuk bitirdim, sonra ellerimi yıkamak için oradaki leğene biraz su döktüm. Gecenin o vaktinde hava iyice soğuktu ve su da buzlu bir çamura dönüşmüştü, bu yüzden Aehako ile paylaştığım mağaraya geri döndüğümde titriyordum. Mağarada bir süre lazımlık kullanmıştık ama bu konsept midemi bulandırıyordu ve hamile olduğum için oturma odasında lazımlık tutamazdım. Midem kaldırmıyordu. Ayaklarımın üşümesine katlanacaktım artık.

Eşim de katlanacak, diye düşündüm yaramazca, örtünün altına kayıp buz gibi ayaklarımı hemen üzerine bastırırken.

Aehako homurdandı ve beni yakalayıp iri bedenine yasladı. "Zalim kadın."

"Ayak parmaklarımı ısıtmak istemiyor musun yoksa?" diye takılarak ona sokuldum. Aehako devasaydı; diğer sa-khui'lerden daha iriydi ve onlar da hiç ufak tefek sayılmazdı. Arkadan bana sarıldığı her seferde küçük kaşık olmak zorundaydım. Ayrıca yatakta feci şekilde yayılarak uyuyordu, bazen gece yansı uyanıp ör-

tüleri tamamen kendi üzerine çektiğini görüyordum. Yani soğuk ayaklarımı ısıtması gerekiyordu. Kurallar böyleydi.

Beni kendine doğru çekti, soğuk ayaklarımdan birine dokundu, ben de ayağımı uyluğuna doğru kıvırıp bir kez daha yan tarafıma uzandım. Kolunu belime doladı, dudakları başımın tepesine değdi.

Bebek tekrar tekmeledi; bu sefer hafifçe değil, etkileyici bir tekme atmıştı. Vahşiliğine şaşırarak hafifçe bağırdım.

Aehako hemen tüm uyuşukluğunu kaybetti. Bedeni kasıldı ve eli karmmm üzerine yayıldı. "İyi misin?"

"İyiyim" dedim güvence veren bir sesle. "Sadece bir tekmeydi."

"Ama bağırdm. Canın mı yandı?"

"Şaşırdım. Hepsi bu. Sen uyu." Elini benimkiyle örttüm ve gözlerimi yumup uyuyormuş gibi yaptım. Bu arada, karnımdaki bebek kesinlikle uyku vakti olmadığına karar vermişti. Dönüyor, tekmeliyor, kıpırdıyordu ve Aehako'nun iri vücudunda biriken gerginliği hissedebiliyordum. Tekrar uykuya dalmamıştı. Uyumadığım biliyordum çünkü onu tamyordum. Bu yüzden bekliyordum. Uzun sürmedi.

"Kira?"

"Hum?"

"Uyuyor musun eşim?" Dudaklarını saçlarıma sürterek oraya bir öpücük kondurdu.

Bebek tekrar tekmeledi ve az önce işemiş olmama rağmen tekrar kalkma ihtiyacı hissettim. Hamileliğin eğlenceli geçmeyeceğini biliyordum ama bazen bu çocuk, mesanemden başka bir yerde otursa çok iyi olurdu doğrusu. "Uyumuyorum."

Eliyle karnımı okşadı. "Enik iyi mi?" Ses tonunda endişeyi duyabiliyordum.

Kalbim sıkıştı. Aehako'm her zaman güleç, son derece kaygısız ve kendinden emin biriydi. Buna karşın, son zamanlarda karmmla birlikte gözlerindeki endişe de büyümüştü. O gece tekrar uyuya-madığı ilk gece değildi ve sonuncusu da olmayacağım düşünüyordum. Bebeğimi doğurana kadar uykusunu tam olarak alamayacak

gibiydi... Ve daha doğuma aylar (ve aylar) vardı. "Eminim iyidir. Tekrar uyu aşkım."

"Ama bu gece çok hareketli."

"Bazen öyle oluyor."

Elini karnımın üzerinde kaydırdı. "Ya dikkatimizi çekmeye çalışıyorsa? Ya bir sorun varsa?"

"Hiçbir sorun yok" diye onu rahatlattım.

İkna olmuş gibi görünmüyordu. "Miden nasıl?"

Güçlü kokular yüzünden ara sıra mide bulantısı yaşıyordum ve her seferinde Aehako panikliyordu. Sanki hasta veya acı çekiyor olmam düşüncesine dayanamıyordu... ki bu bir bakıma tatlıydı. İyi de gecenin o vaktinde?.. Biraz can sıkıcıydı doğrusu. Kendime onun sadece endişeli olduğunu hatırlattım. İlk bebeğimizi bekliyorduk. Aşırı korumacı olması doğaldı. "İyi." Sesimin olabildiğince uykulu çıkmasına özen göstermiştim. "Uyu hadi aşkım."

Aehako beni daha da yakınına çekip yüzünü saçlarıma gömdü. "Öyle olmasaydı söylerdin, değil mi?"

"Kesinlikle söylerdim, söz veriyorum."

Homurdanıp sessizleşti ama elinin koruyucu bir şekilde kamımın üzerinde kaldığını fark etmiştim ve bebek ne zaman tekme-lese, sanki benim değil de onun içini yumrukluyormuş gibi irkiliyordu.

Zavallı Aehako'm. Tuhaftı çünkü normalde aramızdaki endişe kumkuması bendim. Küçük şeyler için stres yapan ve dünyanın yükünü omuzlarına almaya çalışan hep bendim.

O ise neşeli, güleç, bana tüm endişelerimi unutturan, şakacı olandı. Ancak hamilelik söz konusu olduğunda rollerimiz tersine dönmüştü. Her şeyi olduğu gibi kabul eden bendim ve uykusuz geceler geçirip sürekli korku yaşayan Aehako'ydu. Kırılgan bir cammışım gibi üzerime titreyen ve mağarada beni rahatsız edebilecek hiçbir şey yapmama izin vermeyen de.

Aklını kaçıracaktı. Bir noktada daha fazla dayanamayacaktı çünkü bu şekilde bir altı ay daha geçirebileceğini hiç sanmıyordum ki doğuma en az o kadar varmış gibi geliyordu bana. Bebek tekrar kıpırdanınca rahatsızlığımı belirten homurtumu bastırdım. Çünkü şimdi gerçekten işemem gerektiğini hissediyordum. Ama tekrar kalkarsam Aehako paniğe kapılacaktı.

Her açıdan çıkmazdaydım.

C

"Stresli görünüyor" dedi Kemli, o sabah bana bir fincan çay uzatırken.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bir yudum alarak endişelenmemeye çalıştım.

Yaşlı dişi, kendi fincanını alıp karşıma oturdu; yüzündeki ifade alaycıydı. "Eşleri enik beklerken erkeklerin hepsi böyle huysuz-lanır. Değişen sadece beden olmaz; dişiler çabuk yorulur. Ayakları ağrır. Abuk yiyecekler isterler." Kemli omuz silkti. "Benim Borran'ım da eniklerimin hepsinin üstüne titrerdi. Davramşlarma baksan, dünyada doğum yapan tek dişinin ben olduğumu zannederdin." Gülümsedi, sonra düşüncelerinden sıyrıldı. "Ayrıca, Güney Mağarası'nda şifacı olmadığım da unutma."

"Ama... Kendimi iyi hissediyorum" diye itiraz ettim. "Kendimi iyi hissederken Maylak'ı rahatsız etmeme gerek yok."

"Aehako'yu doğduğundan beri tanırım" dedi Kemli bilgece, parmağının ucuyla çayını karıştırıp yapraklan iterek. "Tepeden tırnağa şakacı ve çekicidir ama aynı zamanda çok da koruyucudur. Endişelendiğinde, duygularını bir gülümsemenin arkasına saklayamaz. Son avının kemiklerini kaynatmayı teklif ettiğimi ve bunu önerdiğim için bile öfkelendiğini biliyor musun?"

Şaşkın bir ifadeyle soludum. "Ne? Neden ki?"

"Çünkü avı şu uzun kuyruklu dişli zıpzıplardandı ve yanlış kesilirse ne kadar güçlü bir koku saçtığım bilirsin. Mağaranın kokacağından endişe etmişti ve midenin bulanmasını istemiyordu." Yaşlı kadm tekrar gülümsedi. "Sadece basit bir öneriydi ama soma bir baktım ki öldürdüğü hayvanı zulaya götürmeye karar vermiş. Ona haber vermeden kemik suyu yapmayayım diye onu sakladı anlayacağın. Yemekleri de mağaranın en uzak ucunda başkalarına pişirtiyormuş. Senden olabildiğince uzakta."

Şaşırdım. Neler olduğundan haberim yoktu ama son zamanlarda içerisinin pek yemek kokmadığını da fark etmiştim. Bana öyle geldiğini sanmıştım. "Ah, ama..."

Kemli elini havaya kaldırdı. "İlk kez baba olacak. Herkes yaptıklarına katlanıyor. Hepimiz küçük yavrunuzun doğmasını göreceğimiz için heyecanlıyız." Gülümsemesi derinleşti ve kalın giysilerimin altında zar zor fark edilen şişkinliği görebiliyormuş gibi kamıma baktı. Sesini alçaltarak bana doğru eğildi. "Bu mağaralarda enikler dolaşmayalı epey oldu. Yolda yeni enikler olduğunu düşününce... Kabilemiz uzun bir uykudan uyanıyor gibi. Hepimiz dalıa fazla enik görmek için can atıyoruz."

"Öyle bile olsa" diye itiraz ettim. "Herkes yemek yapmak zorunda. Sırf hamileyim ve bir süre daha hamile kalacağım diye kimse etrafımda sessizce dolaşmak zorunda kalmamalı. Ben sadece *bir* kişiyim."

"Ah, ama sen karmnda umut taşıyorsun."

"Eh, Georgie ve Liz de..."

"Ama sen buradasın" diye belirtti Kemli. "Onların yamnda şi-facı var. Senin yok. Üstelik Asha da bu mağarada."

Ah, bilmez miydim... O sinir bozucu kadını ve Aehako'ya nasıl asıldığını düşündükçe tepem atıyordu. Aylar geçmişti ve etrafta olmasına henüz alışamamıştım. Onu her gördüğümde içimden kıskançlıktan suratına yumruk atmak geliyordu, bu yüzden yanına pek yanaşmıyordum. Kemli'nin buruşuk mavi eli benim küçük elimi örttü. "Eşine karşı nazik ol. Doğan son enik Asha'nınkiydi ve yaşamadı. Aehako gereğinden fazla endişeleniyorsa bile onu mazur görmelisin."

Tanrım. Kendimi bir anda dünyanın en büyük pisliği gibi hissettim. Kemli, Aehako'nun bu nedenle endişelendiğini söylüyordu. Bu durumun Asha'yla flörtleşmesiyle değil, bebeğinin ölümüyle ilgisi vardı. "Elbette" demeyi başardım karnıma dokunarak. "Ama cidden, ben her şeyin yolunda olduğunu düşünüyorum."

"Eminim öyledir" dedi Kemli kıkırdayarak. "İnsan olsan bile güçlü ve sağlıklısın."

"Teşekkürler?"

Omzumu tıpışladı. "Babalığa alışması biraz zaman alacak."

"Ne kadar zaman?"

Gözleri parladı. "Eniğin doğmasına ne kadar kaldı?"

Homurdandım. "O kadar uzun, ha?" Tadı karşısında yüzümü buruşturmamaya çalışarak çayımı yudumladım. Eskiden sevdiğim bir karışımdı ama o anda hamile olduğumdan tadı biraz fazla güçlü, biraz fazla acı geliyordu. Yine de reddetmek istemiyordum çünkü her lokma yiyeceğe ve her yudum suya ne kadar emek verildiğinin fazlasıyla farkmdaydım.

Burada hiçbir şey musluktan veya marketten gelmiyordu. Çay yaprakları toplanmalı, temizlenmeli ve saklanmalı; en küçük fincan çay büe boşa gitmemeliydi.

Ama onu içersem kusacaktım ve sonra Aehako aklını oynatacak, böylece günün geri kalam yine ziyan olacaktı...

Kemli kendi fincanını bitirip dudaklarını şapırdattı. "Ben çayı koyu severim. Seninki hoşuna gitti mi?"

"Harika" dedim, fincanı havaya kaldırarak. "Çok teşekkür ederim."

Çenesini kaldırarak içeceğimi işaret etti. "Senin için bitirmemi ister misin?"

Utangaç bir gülümsemeyle fincanı ona uzattım. "Sanırım bebek güçlü tatları sevmiyor."

"Karnım en küçüğümle doluyken, kırmızı etin tadından nefret ederdim." Havada elini sallayıp gözlerini devirdi. "Hamile olduğum üç tam mevsim döngüsü geçmek bilmemişti."

Öyle olduğuna emindim. Buradaki yemeklerin çoğu kırmızı etten oluşuyordu. Üç yıl balık ve kökle yaşamayı hayal bile edemezdim. Yüzündeki ifadeye güldüm. "Peki nasıl başardın?"

Birisi, "İnsan" diye tısladı ve çok tamdık bir kadın, selamlaşmaya zahmet etmeden Kemli'nin mağarasına giriverdi. "Gel ve eşini al!"

"Asha" dedi Kemli kuru bir sesle. "İçeri gel. Mağaram ziyaretçilere her zaman açıktır."

Asha koyu renk gür saçlarını savurup ikimize de dik dik baktı. Ayağa kalktım, onun karşısında kendimi biraz şişman ve garip hissediyordum. Dişi sa-khui baştan ayağa muhteşemdi; cildi kusursuz mavinin hoş bir tonunda, gözleri parlak ve çakmak çakmaktı. Dümdüz karnı bana kendi karnımın şişmeye başladığını ve ayak bileklerimin son zamanlarda kalınlaştığını hatırlatıyordu. Muhteşem görünüyordu ve bunun farkındaydı.

Aynı zamanda kibirli baş belasının tekiydi. Dümdüz burnunu kıvırıp bana bakarken ifadesi buyurgandı. "Şu anda zaten yeterince derdimiz yok mu sence? Aehako'nun uslu durmasını sağlayamaz mısın?"

"Uslu durmasını mı sağlayayım? Anlamıyorum." Ayağa kalkarken hafifçe şişmiş karnımı ovuşturdum. "Ne yapıyor?"

Bakışları karnıma kayınca bir an için gözlerinde acı görür gibi oldum ve kendimi çok kötü hissettim. Sonra, güzel yüzüne o alaycı bakışları geri döndü ve Asha bana sonsuz bir küçümsemeyle baktı. "Hemalo'yu boya yüzünden rahatsız edip duruyor. Mideni bozacağını söylüyor. Eşi hamileyken mağarasında böyle şeylere izin vermeyecekmiş."

Yüzümü buruşturdum. "Of yahu. Geliyorum."

"Güzel" dedi Asha kötü kötü. "Eniğin doğana kadar hepimizin boş boş oturup ateşe bakacak hâlimiz yok ya! Aehako'ya kalsa, olacağı bu."

"Bu onun ilk eniği Asha" dedi Kemli yumuşak bir sesle. "Dişileri hamile kaldığında bütün erkekler akıllarım kaybeder."

"Bana ne bundan."

"Onunla konuşacağım" dedim kadınlara. Aehako'nun bana karşı bu kadar korumacı olması tatlı olsa da, Asha'nın da bir noktada haklı olduğunu düşünüyordum. Ben bebeğimi doğurana kadar mağaradakilerin ayaklarının ucunda yürümeleri beklenemezdi. Dokuz ay mı yoksa yirmi ay mı hamile kalacağımı bilmi-

yordum çünkü sa-khui'lerin hamileliği insanlardan çok daha uzun sürüyordu.

Her iki durumda da Aehako'nun bununla başa çıkmayı öğrenmesi gerekiyordu ve benim de öyle.

Burada yaşayan tek canlılar biz değildik. Burası başkalarıyla dolu bir mağara sistemiydi ve yaşamlarını hamile bir kadına göre ayarlamaları beklenemezdi.

Bu yüzden oflayıp puflayan Asha'nın peşi sıra Kemli'nin mağarasından çıkıp Güney Mağarasının arkasındaki depolama alanlarının kurulduğu yere yürüdüm. Hemalo deri işlemeye ayrılmış bir odacıkta iş başındaydı; içerisi tabaklanmış, tabaklanmamış, boyanmış ve boyanmamış deri doluydu. Hemalo ile Aehako ayaklarının dibinde bir kâse keskin kokulu bir maddeyle çerçeveye gerilmiş bir postun önündeydi ve henüz görüş alanına girmeden, karışımın kokusu burnuma doldu.

Kokusu gözlerimi sulandırsa ve öğürme refleksim alarm verse bile parlak bir şekilde gülümsedim. "Merhaba çocuklar, neler oluyor burada?"

Aehako iriyarı, korumacı bedeni ve sinirle oynayan kuyruğu ile hemen yanıma geldi. Normalde güleç olan ifadesinin yerine somurtuyordu ve hafifçe kaşlarını çatmıştı. "Burada olmamalısın Üzgün Göz. Koku mideni bulandıracak."

"Ben iyiyim" dedim, yalandan neşeli gülümsememi sürdürerek. "Hemalo ile kavga ettiğinizi duydum?"

Aehako'nun arkasındaki iri erkek ayağa kalktı. Kabile halkı arasmda, kavga edecek son erkeklerin Hemalo ile Aehako olduğunu düşünürdüm çünkü eşim hayatta pek bir şeyi ciddiye almazdı, Hemalo ise son derece ruhani ve sanatçı biriydi. Diğerleri gibi bir savaşçı ya da avcı değildi. O yaratıcı biriydi ve derilerle uğraşmaktan daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu.

Hemalo duygu dolu gözlerlerle özür dolu bir şekilde bana hafifçe gülümsedi.

"Kavga etmiyoruz" dedi Aehako, şaşırtıcı derecede gergin bir sesle. "Ona sadece sen bu kadar yakındayken deri boyayamaya-

ISflfidva

cağını söylüyordum." O anda bile iri elleriyle -nazik olsa da- tabakçıya yakın olmamı istemiyormuş gibi beni mağaranın girişine doğru yönlendiriyordu. "Ayrıca sen dün gece iyi uyumadın. Gidip biraz uzansan iyi olur."

Biraz daha uzanacak olursam can sıkıntısından bayılıp kalabilirdim. "Aehako" diye itiraz ettim, beni çekmesine izin vererek. "Yorgun değilim."

"Öylesin" diye ısrar etti.

"Hayır, değilim."

"Evet, öylesin." Elimden tuttu ve ben ayak direyince de doğrudan kucağına alıverdi.

"Aehako!" diye itiraz ettim. "Kes şunu!"

"Senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorum Üzgün Göz. inat etme."

Omuzlarım tutup onu sarsmak istiyordum ama hareketleri midemin bulanmasına neden olmuştu. Belki o boyamn kokusu beni gerçekten

etkilemişti. Ellerimi kalın tuniğine gömüp, o beni yaramaz bir çocuktan başka bir şey değilmişim gibi kollarmda mağaramıza taşırken ona tutundum. Sonunda beni çok nazikçe odamızın ortasına bırakıp yüzüme baktı.

Onun bu kibirli hareketlerinden çok rahatsız olmuştum, ellerimi kalçama dayadım. "Yeter artık. Konuşmamız gerek."

"Şu anda konuşuyoruz ya?" diyerek bana şakacı bir tavırla gülümsedi ve yanağımı okşadı. "Yoksa ağzımla başka şeyler yapmamı mı istiyorsun?"

Az önce kabile arkadaşlarından biri karşısında öfke nöbeti geçiren kendisi değilmiş gibi bana haylazca sırıtıyordu. Ona dehşet içinde baktım. "Şimdi flörtleşmenin sırası değil. Derdin ne senin?"

Yüzündeki kaygısız gülümseme hemen somurtkanlığa dönüştü. "Hiçbir şey."

"Hemalo'ya bağırdın..

Gözleri öfkeyle parladı ve aniden şakacı Aehako'm yok oluverdi. Onun yerine karşımda vahşi bakışlı, dişlerini göstererek hırla-

yan bir adam belirmişti. Parmağını yere sapladı. *"Çünkü kendisine söyleneni* yapmıyor! *Hemalo seni ve eniğimizi hiç düşünmüyor!"*

Ona dehşet içinde bakıyordum.

“Bencilce davranıyor!"

“Şu anda ne dediğinin farkında mısın sen?" Başımı iki yana salladım. “Aehako, aşkım, onlar da burada yaşıyor. Hamile olduğum için önümüzdeki bir yıl boyunca parmak ucunda dolaşacak hâlleri yok ya."

Ellerini iki yana açtı. “Neden *olmasın*?"

Onun için endişeleniyordum. Hamile kaldığımda ikimiz de biraz kaygılıydık çünkü normalde hamile kalmamam gerektiğini biliyorduk. Khui'nin kısır olmama yol açan sorunları çözdüğünü anlamıştık, bu yüzden

ilk başta dikkatliydik. Ama zaman geçtikçe ben hamilelik konusunda gittikçe rahatlamıştım fakat Aehako'nun öyle olmadığı açıktı.

“Sakin olman gerek" dedim ona en sakin, yatıştırıcı sesimle. "Kendini yiyip bitiriyorsun ve senin için endişelenmeme neden oluyorsun. Seni seviyorum Aehako ama şu anki davranışlarını sevmiyorum."

İriyarı uzaylı eşim elini yüzüne götürdü. "Ben... özür dilerim eşim. Onu az önce çalışırken gördüğümde öfkeye kapıldım." Önümde dizlerinin üzerine çöküp beni kollarına aldı, başını hafifçe karnımın şişkinliğine yasladı. "Sadece seni ve eniğimizi düşünüyordum."

Ellerimi başına koyarak parmaklarımı saç derisinin kısa tüyleri üzerinde hafifçe gezdirdim. "Onlar da burada yaşıyor" dedim nazikçe. "Koku beni rahatsız etseydi, onunla konuşurdum. Hemalo'nun bizi üzmek için kasıtlı olarak bir şey yapacağını sanmıyorsun herhâlde?" Hemalo öyle iyi ve kibar biriydi ki bırak onun zalimce bir şey yapmasını beklemeyi, Asha ile birlikte olmasım bile anlamakta güçlük çekiyordum. "Derilerin üzerinde çalışmayı seviyor, hepsi bu. Yaptıklarının seninle veya benimle alakası yok."

Aehako derin bir iç çekti, saç derisine masaj yaparken yanağını karnıma bastırdı. "Sadece... endişeleniyorum."

Nj§8va

Asha ve Hemalo'nun çocuğunun başına gelenler yüzünden mi? diye sormak istedim ama Aehako'nun aklında bu yoksa, endişe yığınına fazladan bir katkıda bulunmaktan çekiniyordum. "Güya sen kaygısız olammızdın, unuttun mu yoksa? Ben *Üzgün Göz'ü*m ve sen şen şakrak olansın." Parmaklarımı saç derisinde gezdirip bir kulağını sevgiyle okşadım. "Bu kadar üzgün olmandan nefret ediyorum aşkım. Sıkıntılarını bana anlat. Başkalarına yansıtma."

Kollarıyla beni daha sıkı sardı. "Kötü rüyalar gördüm."

"Ne hakkında?"

"Sen ve eniğimiz." İsteksizce konuşuyordu. "İkinizin başına korkunç şeyler geliyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum." O rüyaları hatırlama düşüncesine bile dayanamıyormuş gibi yüzünü tuniğime gömdü.

Dudağımı çiğnedim. "Rokan'ın... gördüğü rüyalar gibi miydi?" diye tereddütle sordum. Abisi Rokan'ın khui'siyle garip bir bağı vardı ve her zaman söylediğinden biraz daha fazlasını *biliyor* gibiydi. Eğer Aehako da öyleyse...

"Hayır. Öyle bir şey değildi."

Rahat bir nefes aldım. "Yani teknik olarak berbat bir ruh hâli içinde uyanmana neden olan kâbuslar gördün." Karnımı ovuşturup başını sallayınca başmı okşadım. "Anlıyorum. Ama onlar sadece rüya aşkım. Kendimi iyi hissettiğime ve iyi hissetmediğim anda sana haber vereceğime söz veriyorum."

"Biliyorum." Kocaman eli, sadece azıcık şiş olmasına rağmen karnımı kavradı. "Keşke şifacı burada olsaydı. Seni kontrol ettiğini ve her şeyin yolunda olduğunu söylediğini büsem içim rahatlardı."

Bu harika bir fikirdi ve hemen aklıma yattı. Şifacıyı görmek, onu eski güleç, kaygısız hâline geri döndürecekse buna değerdi. "Harika. Hadi gidip onu ziyaret edelim o zaman."

Aehako şaşkınlıkla bana baktı. "Ne?" Başını iki yana salladı. "Amansız mevsimdeyiz. Mağaradan dışarı çıkamazsın."

"Umurumda değil" dedim gülümseyerek. "Ana mağaralara yarım günlük yürüyüş mesafesinde değil miyiz? Yarım gün yürüyebilirim."

"Kötü havalarda daha uzun sürer" diye itiraf etti Aehako.

"O hâlde bütün gün yürürüz. Bak, eğer için rahatlayacaksa, neden yapmayalım? Bence harika bir fikir."

Kaşlarını çatarak elini tekrar karnımın üzerinde gezdirdi. "Eşimi amansız mevsimde dışarı çıkaramam."

Bıkkınlıkla nefes verdim. "Neden?"

"Soğuk."

Kıkırdadım. "Her zaman soğuk zaten aşkım. Dışarı çıkar çıkmaz bir anda buz sarkıtı gibi kasılıp kalmayacağım ya." Sözcük seçimim karşısında dehşete düşerek bana baktı ve biraz daha sıkı sarıldı. "Ayrıca şifacıyı da görmek istiyorum."

"Hiçbir sorun olmadığım söylemiştin ama?" diye çıkıştı Aehako.

"Hiçbir sorun yok" diye hemen onu rahatlattım. "Sadece Maylak'ı görmek istiyorum. Georgie ve Liz'i de görmek istiyorum. İnsan-sa-khui gebelikleri hakkında yaşadıklarımızı karşılaştırabiliriz." Yanağına nazikçe dokundum, başparmağımı çıkık elmacık-kemiklerinin üzerinde gezdirdim. "Arkadaşlarımı ziyaret etmek istiyorum. Mağaranın ortasındaki sıcak havuzda keyif çatmak ve günlerce dışarı çıkmamak istiyorum. Hem annen ve babanı da ziyaret edebiliriz. Bu harika olmaz mıydı?"

Bu fikir, üzerinde düşündükçe daha da çok hoşuma gidiyordu. Belki de bir tatile ihtiyacımız vardı. Güney Mağarasındaki herkesten birkaç günlüğüne uzaklaşmaya. Çünkü amansız mevsimde herkes mağaraya doluşmuştu ve birbirinin sinirine dokunuyordu; Aehako da daha önce hiç görmediğim kadar stresliydi. Lider olmak fazladan bir yüktü ve muhtemelen Vektal ile konuşmasında fayda vardı.

Bu gezi ikimize de iyi gelecekti ve bunun için azıcık kara ve korkunç bir yürüyüşe katlanmaya razıydım.

Ama inatçı eşim başını iki yana salladı. "Çok tehlikeli."

Bu reddediş beni caydırmadı. "Gerçekten mi? Sen ve diğer avcılar hava uygun olduğunda amansız mevsimde bile dışarı çıkıyorsunuz ama. Bence yapılabilir, sadece tatsız geçecek. Biraz tatsızlığa katlanabilirim."

Aehako parmaklarını karnımın üzerinde gezdirdi. "Ayrıca çok ama çok daha soğuk../'

"O zaman güzelce sarınırız."

"Hava bozarsa hazırlıksız yakalanabiliriz ve..."

"O zaman yanımıza fazladan malzeme alırız ve avcı mağaralarına yakın yürürüz. Avcı mağaralarında konaklamamız gerektiği için oraya varmamız üç gün sürse bile ben razıyım."

Ayağa kalkıp bana büyük bir hayal kırıklığıyla baktı. Sıkıntılı bir tavırla saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayıp düzeltti. "Çok fazla yürümen gerekecek ve karmnda benim eniğimi taşıyorsun."

"Yürümeyi umursamıyorum..."

Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Gerçi bir kızak *yapabiliriz.”*

"Eşyalarımızı taşımak için mi?" diye sordum hevesle.

"Üzerine binmen için."

"Ah." Aklımda bu yoktu işte -yürümeyi tercih ederdim- ama bu konuda uzman oydu. Eğer havanın amansız mevsimde ana mağaraya yürüyemeyeceğim kadar kötü olduğunu düşünüyorsa, buna karşı çıkamazdım. Önemi yoktu zaten. Şifacıyı ziyaret etmek ve her şeyden biraz olsun uzaklaşmak için oraya kızakla da seve seve giderdim. "Olabilir tabii" dedim. "Hem kızakla gidersek üzerini tıka basa doldurabiliriz, böylece karşımıza çıkabilecek her şeye karşı tamamen hazırlıklı olduğumuzu biliriz."

Aehako hâlâ şüpheci görünüyordu. "Her şeyi hazırlamak için birkaç güne ihtiyacım olacak. Ayrıca havanın güzelleşmesini beklemeliyiz."

"Bana uyar" dedim ellerini tutarak. "Harika olacak."

Ellerimi sıktı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin eşim? Burada, ateşin başında sıcak sıcak oturmak senin için daha iyi olabilir. Benim yüzümden kendini zorlamanı istemiyorum." Bakışlarında hem endişe hem de rahatlama vardı.

"Sırf senin yüzünden değil" diye içini rahatlattım. "Bu gezi bana da iyi gelecek." Mağaranın diğer sakinlerine de iyi gelecekti çünkü Aehako'nun amansız mevsim bitmeden önce aklını kaçıracağından son derece emindim. "Acele etmeyip güzelce hazırlanırsak bence endişe edecek hiçbir şey olmaz. Bu toprakları iyi tanıyorsun. Yolları biliyorsun, karla kaplı olsun ya da olmasın. Sana güveniyorum."

Aehako bana gülümsedi ve sonra dizlerinin üzerine çöküp karnıma bir öpücük daha kondurdu. "O zaman bir yolculuğa çıkacağız gibi görünüyor. Diğerlerine haber vereceğim."

Ona gülümsedim. Bu gezinin, eşimin zihnini yaşadığı endişelerden arındırmaya yetmesini umuyordum. O sırada zavallı aşkım iyi niyetleri yüzünden herkesi çileden çıkarıyordu. Bu plan işe yaramazsa... başka bir şey bulurduk.

Aehako

Sonraki birkaç gün boyunca neredeyse hiç uyuyamadım. Zihnim hazırlıklarla fazlasıyla meşguldü. Her şeyin kusursuz olduğundan ve amansız mevsimin karlarına tamamen hazır bir şekilde adım attığımızdan emin olmam şarttı. Eşimi en ufak bir riske dahi atmayacaktım.

Bu yüzden sıkı çalıştım. Sa-kohtsk kemiklerinden ve kaim deriden bir kızak yaptım. Dışarıda kar ve fırtına tüm hızıyla devam ederken mağaralarda sıkışıp kalmaktan sıkılan diğer erkeklerden bazıları bana yardım etti. Sonunda karda kolayca kayabilen; hassas eşim, büyüyen karnı ve her türlü duruma hazırlıklı olmamızı sağlamak için yanımıza alacağımız erzak yığınları için bolca yere sahip, yeterince büyük ve sağlam bir kızak yaptık. Kızağa, kırılması durumunda kullanmak üzere ekstra kemik kızak ayakları ve deri bağladım. Vadilerin her tarafında zulalar olmasına ve hepsini bilmeme rağmen patika erzaklarıyla dolu çantalar da yükledim. Ek su tulumları hazırladım. Çay. Sabahları midesi bulanırsa diye şifalı kökler. Fazladan kıyafet. Fazladan bot. Fazladan kürk. Battaniye. Aletler. Bıçaklar. Mızraklar.

Kemli'nin eşi Borran, kızak üzerindeki büyüyen yığını görünce kahkahalarla güldü. Umurumda değildi. *Her* duruma hazırlıklı olacaktım.

Kira'm benim bu coşkulu hazırlığım hakkında hiçbir şey söylemedi. Yüzünde tatlı bir ifade ile sadece gülümseyerek küçük karnını eliyle ovuşturuyordu.

Gitmeye hazır olduğumuza karar verene kadar iki tam gün uğraştım. Yüküyle fena hâlde dolup taşan kızağa ekleyecek başka bir şey aklıma gelmiyordu. Azgın tipide dışarı çıktım ve kızağı üzerinde değerli eşimle otururken devrilmeyeceği şekilde sürebilmek için alıştırma yaptım.

Nihayet gökyüzünün açık olduğu ve karın öfkeyle yağmadığı bir gün gelip çattı.

Yolculuğumuza çıkabilirdik artık.

"Bugün mü?" diye sordu Kira'm uyandığı sırada.

"Bugün" dedim içime hem korku hem de kararlılık dolarken. Her şeyin yolunda olduğuna dair bize güvence versin diye Kira'mı şif acıya götürmeyi her şeyden çok istiyordum... ama bunun aptalca bir fikir olmamasını umuyordum. Yola çıkmamn hata olmamasını. Hazırladığım çantaları düşünerek kaşlarımı çattım. "Belki de gitmeden önce bir erzak çıkını daha alsam iyi olur."

"Kaç tane var?" diye sordu Kira, kürklerlerin arasından esneyerek çıkmaya çalışırken.

Bir an düşündüm. "Sekiz."

Bir şaşkınlık nidası çıkarıp kocaman gözlerle bana baktı. "Bir çıkın bile bize bir hafta yeter. Sekiz abartı olmuş."

"Hazırlıklı olmak istiyorum" dedim sırıtarak ve içimden bir çılan daha eklemeye karar verdim. Her ihtimale karşı. "Hadi, gel. Yolculukta giymen için fazladan kürkler hazırladım."

"Of, hayır."

"Of, evet." Yanaklarını avuçladım ve şüpheci küçük yüzüne gülümsedim. "Sana iyi bakacağım, korkma."

"Eyvah. Çizmelerimi giyeyim mi peki?"

"Senin için başka çizmeler hazırladım."

"Eyvah" dedi tekrar. Ama Kira elimden tuttu ve onu mağaradan dışarı çıkarmama izin verdi.

Mağaranın girişinde kızak ve malzemelerimiz bekliyordu, bu yüzden çoğu bizi izleyen kabileye hızlıca veda ettikten sonra eşimi hazırlamaya başladım. Eşimin üzerine üç kat deri giydirdikten sonra giysileri vücuduna sıkı sıkıya bağlı tutmak için kemerle bağ-

N2BQva

ladım, böylece rüzgâr onu üşütemeyecekti. Birkaç kat örtü daha ekledikten sonra, yakınlarda biri sessizce kıkırdadı.

Eşimi inceledim ve sonra ona dizlerine kadar uzanan ve neredeyse iki kez etrafını saran benim yeleklerimden birini daha giydirdim. Kemerle sıkıca bağladım ve her ihtimale karşı bir kat daha eklemeye başladım.

Kira artık dayanamadı. "Aehako, daha kaç kat giydireceksin?"

"Hepsini" dedim neşeyle.

O da kıkırdadı ve yerden bir pelerin alınca elime dokundu. "Yeter aşkım. Bununla bile zar zor yürüyorum."

"Yürümene gerek yok ki. Sen kızakta oturacaksın."

Başını iki yana sallayınca kolları, giysilerden yastık gibi şişmiş yanlarına çarptı. "Kardan adama benzedim."

İnsanların bazen mağara girişinde kardan yaptığı yuvarlak şekilleri görmüşlüğüm vardı ve... haklıydı. Yine de çok sevimliydi. Eğilip küçük burnunun ucuna bir öpücük kondurdum. "Seni güzelce sardım çünkü yürümek yerine oturacaksın. Tüm bu katmanlar için minnet duyacak kadar üşüyeceksin, bana güven."

Kira bana şüpheci bir bakış attıysa da başım salladı. "Tamam o zaman. Uzman sensin."

Onu dolu kızağa oturttuktan sonra üstüne kürkler yığarak yavru kedi gibi kundakladım, ta ki bu kadar korumacı davranmamla dalga geçene kadar. Biraz abartıyor olabilirdim, evet, ama umursamıyordum. Eşim benim için değerliden de öteydi ve onu rahat ettirmek için aptal gibi görünmem gerekiyorsa bunu kafama takacak değildim. Üşümeyeceğine ikna olduğumda, kendi giyimimle ilgilendim ve kızağa bağladığım bir kayışı belime dolayıp vücuduma düğümledim. Deri koşumları düşürsem bile kızak kayıp gidemeyecekti.

Neşeyle el sallayıp kızağı çekerek soğuk yolculuğumuza başladık. Kaim bir bulut örtüsü güneşi saklayıp ortalığı buz gibi tutsa da hava çoğunlukla açıktı. Şiddetli rüzgâr, açıkta kalan tenimi ısırınca burnumun etrafına bir örtü daha çektim ve Kira'nınkinin yüzünün çoğunu örttüğünden emin oldum ve tekrar yola koyuldum.

NirWá[3]

İyi bir tempo tutturmuştuk; yerdeki kar kalındı ve kayalıklara yakın kalacak ama kızakları kayalık yüzeylerin dik yamaçlarından yukarı sürüklemeyi gerektirmeyecek bir yol seçmiştim. Güney Mağarasından uzaklaştıkça, havanın Kira için fazla soğuk olabileceğinden daha da endişeleniyordum. Onun insan teni benimkinin aksine soğuğa dayanamıyordu. Oturduğu için daha da çok üşüyecekti ve bulutlar her an daha da kalınlaşıyormuş gibi görünüyordu.

Kısa bir süre sonra, avcı mağaralarından birine giden bir patikaya rastladım. Hemen o yöne saparak ilerledim. Mağaranın ağzındaki perde çekilmişti ama içeride kimse yoktu. Duraksadım, gökyüzünü bir kez daha inceledim ve sonra eşime döndüm.

"Bugün burada konaklıyoruz" diye duyurdum, kızağın üzerime bağladığım kayışlarını çözerek.

Kira yüzünün alt yarısını maske gibi kaplayan kalın kürkü çıkardı ve bana tuhaf bir bakış attı. "Daha pek uzağa gitmedik, değil mi? Yola çıkalı birkaç saat bile olmadı."

"Seninle ve eniğimizle bir kar fırtınasına yakalanma riskini göze alamam" dedim, yanma gidip ellerini tutup ayağa kalkmasına yardım ettim. "Yolculuğun günlerce sürmesini umursamadığını söylemiştin, değil mi?"

Ağzı hafifçe bir gülümsemeyle kıvrıldı ama bana başım salladı. "Öyle söylemiştim."

Eşimin mağaraya doğru yürümesine yardım ettim (etrafına birkaç kat daha kürk sarmayı ihmal etmeden) ve ben eşyalarım yerleştirirken ısınabilsin diye ateş yaktım. Gökyüzü benimle aynı fikirde olmaya karar vermiş gibi,

koca koca kar taneleri rüzgârda sürüklenmeye başladı ve öğlen vakti olmasına rağmen hava karardı.

"Gördün mü?" dedim Kira'ya, çantalarımızı içeri taşırken. "Eşin her zaman haklı çıkıyor."

"Bu lafı duymazdan geleceğim" diye takıldı, pembe ellerini ısıtmak için ateşe doğru uzatarak. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Mağaranın önüne yaklaşırsan, seni yaramaz bir kedi gibi pataklarım" diye sataştım ona. "Sen otur ve ısın."

Kısa bir süre önce paketlediğim eşyaları açmaya koyuldum; işimi bitirdiğimde kar hafiflemişti. Kira'nın buna dikkatimi çekmesini bekliyordum ama hiçbir şey söylemedi; ateşe biraz yakacak atıp çay yapalım diye bir üçayak ve kap hazırladı.

Üzerindeki fazla katmanların çoğunu çıkararak mağaranın arkasına bir yuva gibi yığmıştı, rüzgârı engellemek için girişe perde çektiğimde doğrularak bana gülümsedi.

"işin bitti mi?" diye sordu, yüzünde bir gülümsemeyle.

Başımı evet anlamında sallayıp yiyecek çantasını elinden aldım. "Aşın korumacı davrandığımı düşündüğünü biliyorum ama seni ve eniğimizi soğukta bırakmaktansa dikkatli olmayı tercih ederim."

"Ne dedim ki ben?"

"Akimdan geçenleri duyabiliyorum" diye takıldım. "Çok yüksek sesle düşünüyorsun."

"Yeterince yüksek sesle değilmiş anlaşılan" dedi Kira yanıma gelerek. Giysilerimi vücuduma bağlayan kemeri çözdü ve yere kaymasına izin verdi. Giysilerimi çekiştirerek önce bir katmam ve sonra bir katmanı daha soydu. "Aslına bakarsan, kendimize zaman ayırmamızda yanlış bir şey olmadığını düşünüyordum. Baş başa zaman geçirmemizde yani. Sadece sen ve ben. Senin tatile ihtiyacın var bence."

"Tatil mi?"

Başını salladı. "İnsanlar endişelerinden uzaklaşmak için bazen küçük bir yolculuğa çıkar."

"Endişeli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Göğsümü kaplayan kalın bir kürk katmanını daha çekip bana doğru eğilirken gülümsedi. "Belki de sadece biraz uzaklaşman gerekiyordun" Kürkün yere kaymasına izin verdi ve sonra üzerimde yelek ve taytımla kaldım. Kira arkama geçti ve elini sırtımda kaydırdı.

"Beni baştan mı çıkarıyorsun?" diye sordum. "Bir kur yapma hediyesi beklemeli miyim?"

"Kur yapma hediyesi yok. Ama... seni baştan çıkarmamda bir sakınca mı var? Durayım mı?" Yanağını koluma bastırıp ellerini karnıma koyarak arkamdan sarıldı. "Eşime dokunmayı seviyorsam ne olmuş yani?"

"Bir şey olmaz tabii ki." Nefesim hızlandı; onun küçük bedeninin benimkine yaptığı baskı daha fazlasını istememe neden oluyordu. Ona dokunmak, onu kürklerin üzerine yatırıp davetkâr bedenine girmek için can atıyordum. Ama karnında benim eniğimi taşıyordu. Dikkatli olmalıydık.

"Yorgun değil misin?" diye sordum bunun yerine. "Yatıp din-lensen mi acaba?"

"Dinlenmek mi? Sabahın köründen beri kızakta oturduktan sonra mı?" Alaycı bir homurtu çıkardı ve ellerinden biri penisime indi. "Aslında kendimi gayet iyi hissediyorum." Parmakları derilerimin üzerinde aşağı yukarı geziniyordu. "Sen de kendini gayet iyi hissediyor gibisin."

Tüy kadar hafif dokunuşuyla inledim. Sadece o küçük okşama bile penisimin sertleşmesi için yeterli olmuştu ve eşimi kendime daha sıkı çektim. Başımı geriye yatırıp vücudumu onun dokunuşuna bıraktım. "Çünkü her iki mağaradaki en iyi eş benimki" dedim ona. "Sırf onun benim olduğunu bilmek bile beni aşırı derecede sertleştiriyor."

"Bütün gün sertleşmemen bir mucize o hâlde" diye takıldı, dudaklarını çıplak koluma sürtüp beni hafifçe ısırırken. "Karlı tepelerde dolaşırken herkesin önünde o şekilde gezdiğini düşünüyorum da."

"Gezmediğimi nereden biliyorsun?" diye karşılık verdim çünkü böyle şapşalca konuşmasını seviyordum. "Eşimi düşünürken birkaç adımda bir durup güzel penisimi okşamadığımı nereden biliyorsun?"

Arkamdan kıkırdıyordu. "Çünkü mağaraya her geri döndüğünde beni gördüğün için çok heyecanlanıyorsun. Bütün gün kendinle oynasan, o kadar uzun süre dayanamazdın." Yanakları kızarıp renklendi. Çift olmamızın üzerinden çok sayıda ay döngüsü geçmesine rağmen, Kira'm böyle cüretkâr laflar ettiğinde, reddedilmeyi bekliyormuş gibi hâlâ utangaç davranıyordu.

Olacak iş değildi. Onu asla reddetmezdim, özellikle de dokunuşumu arzuladığında. Bu benim için en büyük armağandı. "Demek çok dayanıklı olduğumu söylüyorsun? Sevindim güzel eşim. Bazen sırf seni memnun edeyim diye daha da uzun süre dayanmak istiyorum." Yelesini örgüsünden çekip parmaklarımın yumuşak buklelerinin arasından kaymasma izin verdim.

"Daha uzun süre dayansaydım, bin parçaya bölünebilirdim" diye takıldı bana.

"Ne iltifat ama."

"Bayıldın."

"Gerçekten de öyle." Kira bana gülümsedikten sonra yeleğimi çekiştirip çıkardı. Ardından taytıma uzandı ve onun beni soymasına izin verdim ancak çizmelerimi çıkarmasına dur dedim çünkü gereğinden fazla eğilmesini istemiyordum. Israrıma gözlerini devirerek karşılık verdi ve kendi kıyafetlerini çıkarmaya koyuldu.

Bir eşe sahip olmanın mutluluğunu asla aşamayacaktım herhalde. Önünde çırılçıplak dururken gözlerinin beklentiyle parladığını izlemek, kıyafetlerini çıkarırken vücudunun tamdık kıvrımlarının ortaya çıkmasını izlemek... Ona yardım ederek çizmelerini ve taytmı çıkarırken omzuma yaslanmasını

sağladım ve sonra ikimiz de çıplak kaldık. Kira ile sayamayacağım kadar çok kez çift-leşmiştim ancak her biri ilki kadar heyecan ve mutluluk vericiydi. Gülümsemesinden, kalçalarının görüntüsünden veya doyuma ulaştığında yanaklarının kızarmasından asla bıkmayacaktım. Ondan asla bıkmayacaktım, asla.

Khui'm seçiminde çok ama çok başarılıydı.

Orada durmuş, âşık bir aptal gibi eşime gülümserken, zavallı dişim ürperdi ve dolgun meme uçları soğuk havaya tepki olarak dikleşti. "Hadi kürklerin altma girelim."

"Asla sormayacağım sanmıştım" diye takıldım.

Kürkten yatağımıza girdik ve Kira uzanmak yerine ellerini göğsüme dayadı ve beni gerisin geri itti. "Önce sen. Seninle biraz oynamak istiyorum."

"Öyle mi? Gerçekten, erkeklerin en şanslısıyım." Boynuz uçlarım mağaranın zeminine rahatsız edici bir şekilde bastırmasın diye enseme bir kürk rulosu yerleştirip hevesle sırtüstü uzandım.

Güzel, çıplak eşim bacağını vücudumun üzerinden kaydırdı ve sonra aşağı inerek poposunu uyluklarıma yerleştirdi. Aletim onun arkasına sürtünüyordu, mahmuzum da yumuşak kıvrımlarını okşayacak kadar yakındı ama Kira tam olarak üzerime oturmamıştı. Bunun yerine öne doğru eğilip elini göğsümde gezdiriyordu.

'Tanrım, sana bakmaya bayılıyorum" diye iç çekti, parmaklarını göğsümün üzerinde ve zırhlı kısmında gezdirerek. "Seni böyle görmek bile her yerini ısırmak istememe neden oluyor."

Altına kaydım çünkü aletim beni ısırması fikrinden çok hoşlan-mıştı. "Seni durduran mı var?"

Başım kaldırdı ve bana şaşırtıcı derecede haylazca bir bakış attı. Kira'm normalde pek ciddidir, gülmek için cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyar. O ciddi olan, ben ise cilveli, neşeli olammdır. Ama onu böyle görünce kalbim tekledi.

Kontrolü ele almasına bayılıyordum.

Kira uzun saçlarını omzunun üzerinden attıktan sonra eğilip meme uçlarımdan birini ısırdı. Küçük dişlerinin ısırığı onunkinden çok daha sert olan tenime zarar vermedi ama yine de ürperdim. Sırf hareketlerini görmek bile aletimin acı verici bir şekilde sertleşmesine yetiyordu. Tekrar beni ısırmaya başladı, göğüs kaslarımı yukarı aşağı minik minik dişledikten sonra kollarımdan birini kaldırıp yumuşak içini kemirince, omurgamdan aşağı arzu dolu ürpertiler yayıldı.

"Arkana yaslan" diye hırladım. "Üzerime otur."

"Birazdan."

"En azından mahmuzuma sürtün" diye yalvardım. "Onu ıslat. Üzerinden kay. Beni içine al."

"Birazdan" diye tekrar söz verip kolumdaki bir damarı dişledi. Tekrar inledim.

Kira kalçalarını sıktı, dudaklarını tenime sürterken poposunu aletime değdirdi. Ellerimi onun üzerine koymak, onu aşağı doğru bastırmak istiyordum ama pek narindi ve benim eniğimi taşıyordu. Bunun yerine ona dokunmamaya ve hareketlerine engel olmamaya kararlı bir şekilde ellerimi iki yanıma uzatıp yumruk yaptım. Kuyruğumu krem rengi uyluğunun üzerinde yukarı aşağı sallıyordum gerçi, o beni dişleyip ısırırken ona dokunmaktan kendimi alamıyordum.

"Çok büyüksün" dedi mutlu bir iç çekişle. "Büyük ve güçlü-sün; sana bakmak bile beni tahrik ediyor."

"Öyle mi?" dedim güçbela. "Ne kadar tahrik olduğunu göster."

Bana şakacı bir bakış attıktan sonra aletimi eline aldı. Kalçalarını kaldırdı ve onu, kıvrımlarında yukarı aşağı gezdirerek ovuşturdu. "Ne kadar ıslak olduğumu hissediyor musun? Hepsi senin sayende."

Eşimin girişkenliğine hayran kalarak inledim. Kira'nın hem utangaç hem de dokunuşuma böylesine aç olmasına bayılıyordum. Gerçekten de, onun eşi olduğum için en şanslı erkek bendim. Khui'm çok iyi bir seçim yapmıştı. "Gel ve yüzüme otur" diye yalvardım ona. "Boşalana kadar seni yalayayım."

"Bugün olmaz" diye söz verdi nefes nefese, kıvrımlarının arasında tekrar penisimi ovuştururken. Bu sefer, penisimin ucunu girişine yerleştirdi ve kalçalarımı iterek hafifçe içine girince de saf bir zevkle hafifçe inledi. "Adil oynamıyorsun."

"Önemi var mı?" diye sordum. "Hadi üzerime bin." Ellerimi yanlarıma uzatıp belinden tutarak onu penisime doğru daha da aşağı çektim. Uyarılınca iyice ıslanıp kayganlaştı ve beni içine aldığında ikimiz de inledik. Kalçaları üzerime tamamen oturunca üzerimde kıpırdanarak mahmuzuma sürtündüğünde nefesinin kesilmesi çok hoşuma gitti. Üzerime binince yaramazlık olsun diye ben de kuyruğumu heyecanla gerilen meme uçlarmdan birinin üzerinden geçirdim.

Gözlerini kapayıp üstümde zıplayarak penisimle kendini tatmin eder ve ellerini göğsüme bastırırken onu izlemeyi seviyordum. Hızı o belirliyordu ve uzun süre dayanamayacağı açıktı. Kısa süre sonra gerçekten de her salınışıyla hareketleri çılgınlaşıp hızlandı ve içi daha da kasıldı. Onu kışkırtıcı sözlerle cesaretlendiriyor, o kalçalarını bana doğru bastırırken ben de kendimi yukarı itiyor ve mahmuzum doğru yerlerine geldiğinde attığı zevk çığlıklarının keyfini çıkarıyordum.

Sonra kasılıp boşaldı ve ben de kendi işimi görmek için bedenlerimizi yavaşça yuvarlayıp onu altıma alana kadar çevirdim.

Sonrasında ikimiz de bitkin düştüğümüzde üzerinden kalkıp yumuşak dudaklarına bir öpücük kondurdum ve başımı karnına yasladım. "Eniği uyandırdık mı?" diye sordum, elimi çıplak karnına sürterek. Hayatımın en mutlu ânıydı sanırım. İstediğim her şey tam yanımda, kollarımdaydı.

"Uyuyor sanırım." Kira esnedi. "Biliyor musun..."

Başımı kaldırıp ona meraklı bir bakış attım. "Ne oldu?"

Yüzünde masum bir ifade belirdi ve omuz silkti. "Hazır dışarı çıkmışken Harlov/u aramaya gidebiliriz diyordum."

Hayda! Olabildiğince nazikçe eşimi kollanma aldım ve saçlarını okşadım. "Seni seviyorum Kira'm, asla vazgeçmemeni seviyorum ama dışarıdaki havayı görüyorsun eşim. Harlovv alıp başım gittiğinde hayatta kalmayı başardıysa bile, bu kadar kötüsünün üstesinden gelebilir mi sence?"

"Bilmem." Burnunu çekti, ona daha sıkı sarıldım. Hâlâ kayıp kabile arkadaşını düşünmesinden nefret ediyordum. "Sadece... daha dikkatli bakmamız gerektiğini hissediyorum. Belki doğru köşeyi dönseydik onu bulabilirdik."

"Karda alıp başını giden ve asla geri dönmeyenler her zaman olur" dedim yelesini okşayarak. "Kabul etmesi zor ama bu da hayatın bir parçası. Onun cesedini bulmak için hayatını -ve eniğimi-zinkini- riske atmak kimseye fayda sağlamaz."

"Sanırım öyle" dedi Kira hafifçe iç çekerek. "Sadece... onu yitirmemizi kabul edemiyorum. Kendimi sorumlu hissediyorum."

"Değilsin. Onu karlara çıkması için sen zorlamadın. Ne olacağını bilemezdin." Ahuna bir öpücük daha kondurdum. "Bu yolculuğa çıkmayı bu yüzden mi istedin? Onu aramak için mi?"

"Aslında hayır" diye itiraf etti, elini yanımda yukarı aşağı kaydırarak. "Sanırım bencil biriyim. Bir süreliğine diğerlerinden

uzaklaşmamızın iyi olabileceğini düşündüm. Biraz *sen ve ben zamanı* geçirelim diye."

"Her gece mağaramızda *sen ve ben* zamanı geçiriyoruz" diye onu rahatlattım.

"Hayır, yani, baş başa zaman geçirmeyi diyorum. Birlikte. Sadece ikimiz. Georgie'nin balayı gibi. Birlikte vakit geçirmemizin, bağ kurmamızın zamanı geldi. Yeniden bağlanmamızın."

"Yeniden bağlanmamız mı gerekiyor?" Kalçalarımı nazikçe ona doğru ittim. "Bana uyar."

"Öyle değil." Başını omzuma doğru eğdi. "Sapık."

Sırıttım. Onun gülümsemesini bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyordum. "Yani şimdi, diğer mağaraya yolculuğumuzun çok fazla sürmesinin umurunda olmadığını çünkü o günleri baş başa geçirebileceğimizi mi söylemek istiyorsun?"

"Evet." Ağzını tenime bastırdığı için sesi boğuktu.

"İyi o zaman" diye söz verdim ona. "Çünkü yol boyunca her avcı mağarasında durup fırtınaya yakalanmamak için mola vermeyi planlıyorum."

Kıkırdadı, tenime tembelce bir öpücük kondurdu, parmaklarıyla kalçamda desenler çizdi. "Buradan oraya tam olarak kaç tane mağara var?"

Daha önce çok kez geçtiğim yolu kafamda canlandırdım. "Altı."

"Altı mı?" dedi pat diye. "Ne yani, iki adım atıp hemen mola mı vereceğiz?"

"Olabilir. Bu bir sorun mu?" Elimi uzatıp memelerinden birini avuçladım ve hassas meme ucuyla oynadım. Meme uçlarının etrafı büyümüştü sanırım, uçları da koyulaşmıştı. Bu değişimi beğendiğime karar verdim; tıpkı kalçalarının ve poposunun daha da genişlemesini beğendiğim gibi. Tadını çıkarabileceğim daha fazla alan vardı. "Yeniden bağlanmamızı istediğini sanıyordum. Eşimle bağlantı kurması gereken birçok parçam var. Çok, çok sık bağlantılar."

Gözlerini devirip yanıma yerleşti. "Yaptığın şey hoşuma gidiyor" diye itiraf etti, meme ucuyla oynamaya devam ettiğim sırada.

"Bir bağlantı daha" dedim. "Ağzımla meme ucunla oynamamı ister misin peki?"

Kira rüyada gibi iç çekerek sırtüstü yuvarlandı. "Tanrım, evet."

Eşimle altı gün boyunca bağlantı kurmak. Bu fikri çok beğenmiştim. Yumuşak teninden aşağı, meme ucuna doğru ilerlerken bile yolculuğumuzu uzatmak için daha fazla mağara bulup bulamayacağımı düşüyordum.

Sonuçta hava koşullarından sakındığımız sürece, ne zararı olabilirdi ki?

Kira

Aehako ile rollerimizin tersine döndüğünü görmek bana çok tuhaf geliyordu. Hamileliğimde kaygısız, hiçbir şey için endişelenmeyen biri olup çıkmıştım. Aehako ise en ufak şeyler için bile stres yapıyordu. Ertesi sabah avcı mağarasından ayrılmaya hazırlanırken yoğun bir kar yağmaya başlayınca eşyalanmızı çıkardık ve bir gün daha kaldık.

Ve sonra bir gün daha.

Havanın seyahat etmemize yetecek kadar açılması üç gün sürdü ve sakhui'lerin ana mağarasımn bulunduğu vadiye yaklaşmamız dört gün daha aldı.

"Eh" diye takıldım Aehako karda kızak çekerken, ana mağaradan gelen duman ufukta belirdiğinde. "Birkaç gün süreceğini söylemiştin."

"Bir gün daha ekleyebiliriz" dedi bana, duraksayıp gri gökyüzüne bakarak. "Bulutların görüntüsünden hoşlanmadım."

Varmak üzereyken bu söylediği çok saçmaydı. "Bahse girerim başarabiliriz" dedim neşeyle. "İnip yürüyebilirim..."

Daha lafımı bitirmeye fırsat vermeden kızağı çekiştirerek karda nefes kesici bir hızla ilerlemeye koyuldu. Kaim eldivenimi dudağıma bastırıp kıkırdamamı bastırdım.

Aslında, bir gün daha dursak sorun olmazdı. Güney Mağarasından uzakta geçirdiğimiz *tatil* bize iyi gelmişti. Hamileliğime ek olarak, liderlik etmenin Aehako'ya bu kadar stres yüklediğini fark etmemiştim. Kararlarının doğru olup olmadığı veya kabilenin ana mağarada daha mutlu olup olmayacağı konusunda sürekli endi-

şeleniyordıı. Hemalo ve Asha gibi bazılarının, liderliğinden memnun olmadığı fikri kafasına takılıyordu. Daha güleryüzlü biri olduğundan Vektal kadar otoriter olamamaktan kaygılanıyordu.

Benim ise eşimin tüm bunları dert ettiğinden haberim yoktu. Her şeye olduğu gibi liderliğe de coşkuyla ve kocaman bir gülümsemeyle dört elle sarıldığını düşünmüştüm. Meğerse korkularını saklıyormuş çünkü bana yük olmak istemiyormuş.

Anlaşılan benim camdan daha kırılgan olduğumu sanıyordu.

Bu yüzden bol bol konuştuk. Uğradığımız her mağarada malzemeleri düzenledik ve ihtiyacımız olanları yeniledik. Ellerimi oyalamak için kürk parçalarından bir battaniye dikmeye başladım ve bu arada yine konuştuk. Aehako bu tatilde o kadar çok gülüyordu ki son birkaç haftadır pek gülmediğini ve benim de bunu göremeyecek kadar meşgul olduğumu henüz fark ediyordum.

Onu dalla sık güldürmeye içimden yemin ettim.

Böylece deri parçalardan başka bir şey dikmeye başladım. Ona bunun sadece başka bir battaniye olduğunu söyledim ama aslında küçük, tüylü bir peştamal yapıyordum. Arkasını daha fazla parçayla doldurdum, böylece giyenin kocaman şişkin bir poposu olacaktı. Aklıma başka bir fikir gelince bir an için başımı salladım. Ben deriden müstehcen şeyler yapacak biri değildim... Ama Aehako'yu güldürecekti. Bu yüzden birkaç kıkırdamamı bastırdıktan sonra, peştamalm ön kısmı için de bir *ek* yaptım.

Bütün bunlar avcı mağaralarmda tembellik ederken Aehako[7]nun burnunun dibinde oluyordu. O kadar çok şekerleme yapıyordu ki uykusuzluk çekecek diye endişeleniyordum ve ellerini karnıma koyup saatlerce bebeğimizle konuşuyordu. Herkesten uzakta, baş başa olmamız o kadar güzeldi ki, dönüş yolculuğumuzda da havarim kötü olması için gizliden gizliye dua ediyordum.

Ne de olsa geri dönmek için de acelemiz yoktu, değil mi? Herkes yetişkindi. Güney Mağarası birkaç hafta kendi kendine idare edebilirdi.

Aehako hızlanıp da kızak sarsılarak ileri atılınca çığlık attım. Gerçekten de daha yoğun bir kar yağışı başlamıştı ancak Aehako

N?r?dva

başka bir avcı mağarasında durmak yerine kalan yolu koşmaya karar vermişti anlaşılan. Karın üzerinden hızla geçerken sırt çantalarına tutundum ve uzaklardaki mağara giderek daha da yakınlaştı. Ana mağaranm büyük, üçgen ağzının görüntüsü içimi tuhaf bir hisle doldurdu. Tam olarak vatan hasreti değildi, hüzünlü bir zevk gibiydi.

Orası Çakma *Hoth*'tâki ilk yuvamdı. Kalbimde her zaman özel bir yeri olacaktı.

"Ho" diye bağırdı biri ve kürklü bir karaltı kızaklarımıza doğru koştu.

"Ho!" Aehako soluk soluğaydı, diğer avcı yammıza yanaştığında bile durmadı. "Hava bozmadan içeri gireceğiz."

"Görüyorum! Ve güzel eşini de getirmişsin!" Avcı, başlığını indirince karşıma bana sırıtan Zolaya çıktı. "Eşim ikinizi de gördüğüne sevinecek. Ben de tuzaklarımı kontrol etmeyi bir veya iki gün erteleyebilirim."

"Git kontrol et bence" dedi Aehako dostça bir sesle. "Birkaç gün kalacağız. Eşinin büyüyen karnım doyur!"

Zolaya kocaman eliyle Aehako'nun omzuna vurdu, sonra bana başını salladı. "Olabilir!" Tekrar koşarak yammızdan geçti, biz de bir an sonra mağaraya iyice yaklaştık.

"Ho!" diye seslendi başka bir ses. "Ziyaretçiler!"

Mağaranın girişinde daha fazla insan toplanırken gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doldu ve insanlarla karışık dost canlısı mavi yüzler gördüm. Herkesi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim ve yaklaşırken içime vahşi, sabırsız bir neşe dolmuştu.

Tüm arkadaşlarıma tekrar sarılmak için sabırsızlanıyordum.

Aehako sonunda bitmek bilmeyen koşusunu sonlandırdı ve kızağımızı doğrudan mağara girişinin önüne çekti. Omuzlan inip kalkarak, soluk soluğa yamma geldi ve devasa malzeme yığınının üzerinden inmeme yardım etti. Hemen mutlu çığlıklarla karşılandım.

Her zamanki gibi coşkulu dolu Marlene kollarını bana doladı, Ariana da gözyaşlarına boğularak bana sarıldı. Georgie'yi, eşinin ve Nora'nın yanında dururken görünce daha fazla dayanamadım.

Ben de ağlamaklı oldum; sonra Georgie ile, Vektal ve Aehako'nun üzüntüsüne aldırmadan birbirimize sarılıp yere çöktük ve hıçkıra hıçkıra ağladık.

"Hamilelik gözyaşları" diye açıkladım eşime, yanaklarımı silerken. "Mutluyum. Gerçekten mutluyum."

Eşim kararsız görünüyordu ancak annesi ve babası gelince hemen dikkati dağıldı. Sevvah ve Oshen ona sıkı sıkı sarıldılar, sonra abisi Rokan, yüzünde hafif bir gülümsemeyle yanlarına geldi. Eşimin çok daha küçük, daha genç versiyonu olan Sessah da gelmiş, abisine gülümsüyordu. O kadar küçük ve sevimliydi ki çocuğumuzun tıpkı ona benzeyebileceğim fark ettim.

Ve tekrar ağlamaya başladım. Aehako sormadan önce, "Yemin ederim mutluyum!" dedim hıçkırıklarımın arasından.

Sevvah, dilini damağında şaklatıp beni kollarına çekti. Annesi, kıvrımlı gri saç örgüsü ve yaşımn tek belirtisi olan gözlerinin etrafındaki çizgilerle çok asil bir kadındı. "Elbette mutlusun camm. Bir enik taşıyorsun. Eğer seni günde en az bir kez yok yere ağlarken görmüyorsa kendini çok şanslı saymalı." Parmaklarını yüzümde gezdirdi ve sonra bana gülümsedi. "Gel, sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Şimdi ben de acıktım" diye mırıldandı Georgie yammda.

"O zaman seni de doyururum" dedi Sevvah kaygısızca. "Gelin, Aehako arkadaşlarıyla selâmlaşırken ateşin başında oturun."

C

Sevvah benimle ilgilenirken, Aehako da Vektal ile buluştu ve sonra gelen geçenle muhabbete daldı. Anlıyordum. Güney Mağarası'na liderlik ediyordu ve herkes orada neler olup bittiğini öğrenmek isteyecekti. Gelip üzerime titremek için içi gidiyormuş gibi annesinin mağarasma doğru endişeli bakışlar atsa da bütün gün meşgul olacaktı.

"İlk eniğimizi beklerken babası da böyleydi" dedi Sevvah bıkkın bir gülümsemeyle. "Öyle dibimdeydi ki, bana nefes alacak alan bırakmadığı anlarda kafasım kara sokmak istiyordum."

tİn&va

Ona gülümsedim. "Ne zaman geçecek peki? Ne zaman rahatlayacak?"

"Rahatlamayacak." Sevvah kendi şakasına güldü. "Babasına benziyorsa, en dikkatli baba o olacak; bazen sinir bozucu derecede."

Benim için sorun değildi.

Georgie tam o sırada Sevvah'm mağara girişinde belirdi ve içeriye göz attı. "Tak tak."

"İçeri gel" dedi Sevvah ona. "Ben de tam akşam yemeği hazırlamak üzereydim."

Arkadaşım bana bakıp dürülmüş yumuşak bir kumaş uzattı. "Aslında ben havuza gideceğim ve Kira'nın bana katılmak isteyip istemediğini merak ettim."

Kulağa bir dedikodu seansı daveti gibi geliyordu. Georgie, Liz ve diğer kızlarla o kadar uzun süredir şöyle güzel bir sohbet etmemiştik ki hemen ayağa kalktım. Sonra duraksayıp Sevvah'a baktım.

"Hadi git" dedi yaşlı kadın omzumu sıkarak. "Yemeğin hazır olmasına daha var. Hem sen çıkınca Aehako da durmadan bu tarafa endişeli bakışlar atmayı keser." Gözlerini devirdi.

"Tamam." Georgie'ye yöneldim.

Mağaranın ana kısmına yaklaşırken, Aehako'nun bana baktığını gördüm. Rokan ile konuşuyordu, ifadesi ciddiydi. İçimde bir endişe dalgası oluştu ve Georgie'nin kolunu sıkarak birazdan onlara katılacağımı bildirdim. Aehako'ya doğru yöneldim ve yanına vardığımda o ve Rokan hemen konuşmayı bıraktılar.

Eh, işte bu endişe vericiydi. "Merhaba Rokan" dedim rahat bir tavırla. "Nasılsın?"

"Çok iyi." Bana gülümsüyordu. "Seni ve kardeşimi tekrar görmek güzel. Onu bu kadar mutlu ettiğini görmek hoşuma gitti."

"İkimiz de çok mutluyuz" dedim ve Aehako elini şefkatle saçlarımda gezdirdi. Eşime baktım. "İkiniz ne hakkında konuşuyordunuz bakayım?"

"Önemli bir şey değil" dedi Aehako, biraz fazla neşeli bir sesle. "Maylak uyuyormuş, bu yüzden onu bu gece geç saatlere kadar

göremeyeceksin. Kashrem, karnının çok büyüdüğünü ve yorgun hissetmesine neden olduğunu söylüyor."

"Nasıl olduğunu biliyorum" diye mırıldandım karnımı okşayarak. Şimdiden benim göbeğim de bana çok büyük geliyordu ve kendimi her zaman yorgun hissediyordum. Sanırım işler ileride daha da zorlaşacaktı.

Aehako koruyucu bir tavırla elini omzuma koyup eğilerek yüzüme baktı. "Yorgun musun? Dinlenmen mi gerekiyor? Belki de dinlenmelisin..."

"iyiyim" dedim ona kararlı bir şekilde. Uzamp burnuna hızlıca bir öpücük kondurdum. "Georgie ve diğer kızlarla havuzda rahatlamaya gideceğim. Rahatlayacağıma söz veriyorum."

Tereddüt etti ama sonra başını onay için sallayarak parmak eklemlerini çenemde gezdirdi. "Bir şeye ihtiyacın olursa söyle."

"Söylerim." Rokan'a gülümsedim, sonra da mağaranın ortasına yöneldim. Büyük havuz, buharlar çıkararak davetkâr bir şekilde beni çağırıyordu. Megan ve Nora çoktan girmişti, ikisi de çıplaktı. Georgie de onlara katılarak havuza indi ve ben de giysilerimin iplerini çözüp gevşettim ve yakındaki bir kaya çıkıntısına koymadan önce onları düzgünce katladım. Üzerimde deri göğüs bandı ve peştamalla kendimi kenardan suya bıraktım. Tamamen çıplak kalsam da kimse umursamazdı ama çıplaklığı hâlâ garipsiyordum ve değişen vücudum da işleri kolaylaştırmıyordu. Suya girdim ve sonra o nefis sıcaklık bana bir yük treni gibi çarptı. Rahatlatıcı sıcak su yorgun vücuduma nüfuz ederken zevkten inlememek için kendimi zor tuttum. "Of be, işte bunu özlemişim."

"Tahmin edebiliyorum" dedi Georgie. "Güney Mağarası'nda havuz yok mu? Sizi kâfirler sizi."

"Bizim mağarada içine su doldurabileceğimiz bir sa-kohtsk kafatasımız var ama asla çok sıcak veya çok derin olmuyor çünkü sonrasında sudan kurtulmak çok zahmetli. Havuz bambaşka bir olay." Gözlerimi kapatıp çıkıntıya yaslandım. "Mutluluk diye buna denir."

hîi^va

"Neredeyse her gün giriyorum" diye katıldı Megan. "Şiş ayak bileklerime iyi geliyor. Ya da en azından kendime öyle olduğunu söylüyorum."

"Bu arada, Liz'i kaçırdın" dedi Nora. "O ve Raahosh dün yola çıktılar. Seni kaçırdığı için çok üzülecek."

Ben de onu kaçırdığım için üzülmüştüm. Arkadaşımın kaba saba konuşma tarzından hoşlanıyordum ve hamileliğinin nasıl geçtiğini de merak ediyordum. Raahosh onun kendisiyle ava çıkmasına izin veriyorsa, Aehako kadar titizlenmiyordu herhâlde. "Birkaç gün kalacağız. Belki biz gitmeden önce geri dönerler."

"Umarım." Megan, benimkinin iki katı büyüklüğünde görünen ve çatlak izleriyle dolu karnını ovuşturuyordu. Aramızda sadece birkaç hafta olmasma rağmen, benden çok daha hamile görünmesini kıskanmadım değil doğrusu. Bu, bebeğini benden daha erken doğuracağı anlamına rru geliyordu acaba? Yoksa doğal olarak daha mı büyüktü? Keşke yanıtını bilseydim ama hepimiz *melez* bebek doğuran ilk kadınlar olacaktık. Neler olacağım hiçbirimiz bilemiyorduk.

Tekrar eşime baktım ama o da kardeşi ile derin bir tartışmaya dalmıştı ve ikisi de buraya bakmıyordu. Acaba bir sorun mu var diye merak ettim. Olsaydı bana söylemez miydi?

"Peki" diye devam etti Megan. "Güney Mağarasındaki tüm dedikoduları anlat bakalım. Josie nasıl? Ya Tiffany? Claire?"

Yerime kurulup uzun uzun kabile arkadaşlarımdan bahsettim: Kimin ne yaptığından; Tiffany'nin son el işi projelerinden; Farli ve mağaramn her yerine pisleyerek Kemli'yi çileden çıkaran yeni evcil hayvanı Chompy'den; başarısız av seferlerinden. Kendimi geveze biri olarak görmezdim ama Güney Mağarasındaki hayatımızın en küçük ayrıntıları hakkında bile saatlerce konuştuğumu fark ettim. Megan, Nora ve Georgie de kendi başlarından geçenleri benimle paylaştılar. Depo odalarına giren ve ne olduğunu kimse fark etmeden bir sürü kökü midesine indiren bir zıpzıpı ve Megan'ın son makrome projelerini. Nora da Nora'lığını yaparak seksten laf açtı. Marlene ile daha iyi iç çamaşırları tasarlamaya çalıştıklarından bahsetti.

"Marlene nerede?" diye merakla sordu.

"Muhtemelen Zennek ile sevişiyordur" dedi Georgie, elini buharlı suyun içinde gezdirerek.

"Hamilelik yüzünden son zamanlarda doymak bilmez oldu. Benimse ayak bileklerim şişiyor" diye şikâyet etti Megan. "Libidosu tavan yapmış durumda."

"Marlene'in libidosunun doğuştan yüksek olduğundan eminim" diye kıkırdadı Nora.

"Sen kendine bak. Her gece sizi dinliyoruz." Georgie gözlerini devirdi. "Özellikle de senin sesin gerçekten çok yüksek çınlıyor."

Nora yine kıkırdadı. "Dagesh inanılmaz derecede dayanıklıysa ve kocaman hamile göğüslerim onu tahrik ediyorsa, ne yapabilirim ki?"

"Iyh" diye takıldı Megan. "Bunu öğrenmek zorunda mıydık?"

"Ben de senin ayak olayını öğrenmek istemezdim" diye tatlı bir şekilde yanıtladı Nora.

Megan homurdandı.

"Ayak olayı mı?" diye sordum, şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak. "Cashol'un ayak fetişi mi var?"

"Hayır, Megan'ın var." Nora kaşlarını yukarı aşağı kaldırdı. "Cashol'un *güçlü ayaklarının* ne kadar damarlı olduğundan bahsedip duruyor."

George sahte bir öğürme sesi çıkardı.

Megan tekrar homurdandı ve mağarada yankılanan dostane kahkahalardan saklanabilecekmiş gibi suyun altına daldı. Çok fazla kıkırdamamaya çalışıyordum ama mağaradaki mutluluk bulaşıcıydı. Arkadaşlarımı tekrar görmek çok güzeldi. Güney Mağarasındaki herkesi seviyordum ama ailemizin yarısı buradaydı.

Eve dönmek güzeldi, kısa bir süreliğine bile olsa.

C

Havuzdan çıkıp kurulandım ve kenara oturup saçlarımın kurumasını beklerken Georgie ile sohbete devam ettik. Tembellik içinde bir öğleden sonra geçiriyordum ama her anından keyif alıyordum doğrusu. Yarın, Sevvah'a ya da Maylak'a mağarada yardım edecek veya Georgie ile dikiş dikecektim... Artık her ne gerekiyorsa. O gün ise tembel, uyuşuk bir sümüklüböcek gibiydim ve keyfim yerindeydi.

Sessah oturduğumuz yere doğru koşarak geldi. Aehako'nun küçük erkek kardeşi ufacık bir çocuktu ama son birkaç ayda birkaç santim uzadığına yemin edebilirdim. Yüzünde bana biraz Rokan'ı hatırlatan ciddi bir ifade vardı ama bana yaklaştığında sırıtışı tamamen Aehako'ya benziyordu. "Annem gelip seni almamı söyledi" dedi Sessah. "Sana özel bir yemek yapmış."

"Birazdan gelirim" diye söz verdim ona, yan gözle Georgie'ye bakarak. "Aehako nerede?"

"Rokan ile konuşuyor." Sessah bana dişlerini göstererek sırıtıyordu. "Bana hediye getirdin mi?"

Uzanıp omzumun üzerindeki uzun örgüyü çekiştirdim. "Abin senin için bir şeyler yapıyordu galiba" dedim, Aehako'nun sırt çantalarında onun için oyulmuş bir sapan olduğunu çok iyi bilerek. "Abilerin ne hakkında konuşuyorlar?"

"Rüyalardan." Sessah'm yanıtı neşeliydi.

Kanım dondu. Aehako'nun birkaç gün önceki endişeli itirafı aklıma gelmişti. "Rüyalar mı? Ne tür rüyalar?"

Sessah omuz silkti, bu konudan sıkılmıştı. "Anneme geleceğini söyleyeceğim."

"Hemen geleceğim" diye fısıldadım, hızla uzaklaşan oğlanın ardından içim daralarak bakarken. Karnımdaki bebek dönünce, dalgınlıkla onu okşadım ve içimde yükselen panikle savaştım. Rokan ve Aehako'nun ne kadar ciddi göründüklerini düşünüyordum. Yaklaştığımda konuyu hemen değiştirmelerini, yüzlerindeki suçlu ifadeyi.

Aehako bana kardeşi gibi "öngören" rüyalar görmediğine dair güvence vermişti. Peki... ya Rokan da bizim hakkımızda kötü rüyalar görüyorsa? Ya bebekle ilgili bir sorun varsa?

Ya bebeğimin olmaması gerekiyorsa?

Tepeden tırnağa buz kestim.

Ayağa kalkarken, Georgie, "Kira?" diye sordu. "İyi misin? Birden çok solgunlaştın."

Dalgın bir şekilde başımı salladım. "Şey, sadece gaz." Kamımın küçük şişkinliğini okşadım. "Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Ay, bilmez miyim..." O da benimle birlikte kalktı. "Çok yorgun değilsen akşam yemeğinden sonra takılmaya gelsene? Seninle konuşmayı özledim." Elimi sıkıp bana sıcak bir bakış attı.

"Tamam." Sevvah'ın mağarasına doğru döndüm ama hiçbir şeye odaklanamıyordum. Sessah beni almak için geri geldi, küçük eliyle elimden tutup beni mağaraya götürdü. İçinde taze balık parçaları olan lezzetli kök çorbası bile boğazımdan geçmiyordu. Başka zaman olsa iki kâse dolusu yerdim ama o gece kendimi yemeye zorlamam gerekiyordu. Midem çok fenaydı; akşam yemeğinden sonra yorgun olduğumu ve uzanmak istediğimi söyledim. Aehako ile biraz mahremiyetimiz olsun diye depo mağaralarından birine bir yatak seren Sevvah, ateş yakmama yardım etti, sonra battaniyelere kıvrılıp düşüncelere dalmış bir hâlde ateşin çıtırdamasını izledim.

Aehako'nun suçlu ifadesi gözümün önünden gitmiyordu. Ben yanlarına gidince hem onun hem de Rokan'm ne kadar rahatsız göründükleri. Sus pus oluşları.

Rüyalardan bahsediyorlar, demişti Sessah.

Karnımdaki yuvarlak çıkıntıya dokundum. Ben de kalkmış, tüm hayallerimin gerçek olduğunu düşünüyordum. Ya yanılıyorsam... Ya bu da hayatın acımasız şakalarından biriyse ne olacaktı?

En kötüsüne mi hazırlanmam gerekiyordu acaba? Sadece düşünmek bile nefesimin tıkanmasına neden oluyordu. Ben... Ben buna dayanamazdım. Bebeğime veya Aehako'ya bir şey olursa, kahrolurdum. Çok fazla badire atlatmıştım ama benim de bir dayanma sınırım vardı. Maylak'a görünmem

ve ters gidenin ne olduğunu öğrenmem lazımdı ama kötü bir yanıt duyma düşüncesi beni daha da çok korkutuyordu.

Bilmek istemiyordum. Sırf bariz sonumuzu öğrenmekten kaçınmak adına önümüzdeki birkaç gün boyunca bu aptal mağarada saklanıp Aehako'ya beni erkenden eve götürmesi için yalvaracaktım. Bebeğimle ilgili kötü bir haberi yüreğim kaldırmazdı. Kaldırmazdı işte.

Ellerimi karnıma koyup ağlamaktan bile korkarak onu bebek gibi salladım. Ellerimin altında bebeğim mesanemi tekmeleyip dönünce işemek zorunda hissettim diye hayatımda duymadığım bir sevinçle doldum.

C

Bir ara uykuya dalmış olmalıydım çünkü Aehako usulca yanıma uzanırken uyandım ve ateş sönmüştü. Mağara soğuktu ve elleriyle benim ısınmış bedenimi ve çıplak kollarımı yukarı aşağı ovaladı. "Şifacıya giderken gelip beni de alacağını sanıyordum" diye mırıldandı Aehako kulağıma, bana arkadan sarılarak. "Ne dedi?"

Sesindeki acıyı duyabiliyorum. Onsuz gideceğimi mi sanmıştı? Buraya kaçıp saklandığımı anlamamıştı. "Onu henüz görmedim. Sabah gideceğim."

Eğilip yanağımdan öptü ve beni sıkıca göğsüne bastırdı. "İyi misin? Her şey yolunda mı?"

Bunları ben sana sormalıyım, diye çığlık atmak istedim. Ama atmadım. Ona kızamıyordum. Eğer Rokan ile arkamdan konuşuyorsa beni üzmekten korktuğu içindi. Beni korkutmadan elinden geldiği kadarıyla her şeyi *düzeltmeye* çalışmak istiyordu. Hoş bir davranıştı ve onu daha da çok sevmeme neden oluyordu.

Ben onun için her şeydim, tıpkı onun benim için her şey olması gibi. O... ve bebeğimiz.

Yanıma dönüp ona bakarak yakışıklı, geniş yüz hatlarını inceledim. Yıkılmış veya stresli görünmüyordu, en azından her zamankinden daha fazla. Bildiklerini benden her şekilde saklamaya mı çalışıyordu? Kalbim ona duyduğum sevgiden sızlıyordu. Buraya, kendi gezegenimden çok uzağa, bu adamın kollarına nasıl becerip

de düşmüştüm, bilmiyordum ama bunun için sonsuza dek minnet duyacaktım.

Gelecekte ne olursa olsun, birlikte yüzleşecektik.

Yüzünü avuçladım ve dudaklarım sertçe öptüm.

Aehako bu atağım karşısında şaşkınlıkla inledi. Dilini ağzımın içinde gezdirince, üzerindeki çıkıntılar vücudumda sıcak ürpertiler yarattı. Kuyruğunu ayak bileğime doladı ve kocaman ellerini popomun üzerinden kaydırarak kaslarımı yoğurdu. "Dizlerinin üzerinde dur güzel eşim" diye mırıldandı öpücükler arasında. "Bırak da erkeğin seninle ilgilensin."

"Olur" diye fısıldadım. Bunu istiyordum. Onun benimle ilgilenmesini istiyordum. İhtiyacım vardı. Dokunuşu bir uyuşturucu gibiydi ve beni sarmalamasını istiyordum. Altdudağını açgözlülükle ısırdım ve sonra dönerek dört ayak üzerine kalktım. Karnım büyüdükçe bu bizim tercih ettiğimiz pozisyon hâline gelmişti ve sadece avuçlarımı battaniyeye dayamak bile amnda tahrik olmamı sağladı. Belki de son zamanlarda doymak bilmeyen tek kişi Madene değildi.

"Bu kadar azgın olmam seviyorum" diye mırıldandı deri taytımı aşağı çekip tuniğimi yukarı iterek beni açığa çıkarırken.

Azgın mıydım? Belki de öyleydim. Eşimle bağ kurmaya ihtiyacım vardı. Dokunulmaya ihtiyacım vardı. Bana endişelerimi unutturmasına ihtiyacım vardı.

Sıcak, sertleşen aletini kıvrımlarımda kaydırırken ağzımdan küçük bir soluk kaçtı. Zaten ıslanmıştım ama o erotik dokunuş beni sırılsıklam hâle getirdi. Aletinin üzerindeki çıkıntıları, bu kadar büyük ve saldırgan oluşunu

seviyordum. Biraz daha öne eğilerek yanağımı kürklere bastırdım ve sırtımı kamburlaştırdım.

"Çok güzelsin" diye mırıldandı Aehako, parmaklarım uyluklarımın ve kalçalarımın arkasında hafifçe yukarı aşağı gezdiriyordu. Dokunuşu içimde küçük şok titreşimleri yaratıyor, meme uçlarımı sertleştiriyordu. Öyle iyiydi ki... Bunu her zaman nasıl bu kadar iyi yapmayı başarıyordu?

N!föı**4**)va

Sonra içime doğru itti, öylesine büyük ve kalındı ki elimde olmadan zevkten inledim. Daha derinlere girerken homurdandı, elleri kalçalarımda kasıldı; sırada ne olduğunu biliyordum ama mahmuzunun arkamı nefis ve zarif bir şekilde zorlamasına hâlâ alışamamıştım. Normalde de muhteşemdi ama bu şekilde seks yapmak beni resmen arzudan delirtiyordu. "Daha hızlı" diye fısıldadım, parmaklarımı kürklerin içinde kıvırırken, "Lütfen, lütfen daha hızlı."

İstediğimi yapıp yavaşça geri çekildi ve hemen ardından kalçaları benimkine çarptı. Mahmuzu tekrar popomu zorlayarak zevkimi doruğa çıkardı. Her itişinde nefesim kesiliyordu, her geri çekildiğinde inliyordum; birkaç dakika içinde ayak parmaklarım kıvrıldı ve orgazmın başlangıcıyla baldırlarım kasıldı.

"Lütfen" dedim tekrar boğuk bir sesle, ismimi nefes nefese kulağıma fısıldadığında kendimden geçtim. Karnımm alt kısımlarında bir titreme başladı ve sonra birden tüm varlığım vahşi, çılgın bir boşalmayla kasılarak içimde tam da ihtiyaç duyduğum, muhteşem bir his yarattı.

Aehako ben onu sıkıca kavrayana kadar dikkatli ve kesin hareketlerle devam ettikten sonra ciğerlerinden yükselen bir sesle soluğunu bıraktı ve boşalması, daha da derinime girerken bedenlerimizin ıslak bir şekilde birleşmesini sağladı. Isınmış tenini benimkine bastırıp üzerime abanırken son kez inledim ve sonra kollarıyla beni de beraberinde sürükleyerek kürklerin içine yığıldı.

Onunla birlikte battaniyelerin üzerinde kıvranıyordum çünkü mahmuzu hâlâ popoma gömülüydü ve bu... kolayca görmezden gelebileceğim bir his

değildi. Artık tatmin olup rahatladığına göre, belki de bana neler olduğunu anlatmasını sağlayabilirdim.

"Pekâlâ..." diye başladım usulca. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Aehako

Kalçalarımı eşimin arkasına yasladım; penisimin ve mahmuzun ucunun bedenine bu şekilde oturmasını seviyordum. Çok sayıda ay döngüsü geçmesinden sonra bile, yankılanmanın bize verdiği bu çiftleşme arzusu azalmamıştı. Yelesini arkaya savurduğunu görünce bile sertleşiyordum. Kirpiklerinin arasından bana bakıyordu ve sertleşiyordum. Horluyor ve soğuk ayaklarım üzerime koyuyordu... ve sertleşiyordum.

Gerçekten, erkeklerin en şanslısıydım.

Peki beline doladığım kolumu okşadığında? Yine sertleşmiştim. Yakınma eğilip dudaklarımı küçük kulağının kıvrımına sürttüm.

"Peki. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Kira.

Düşünmeye çalıştım ama onun sıcak bedeni penisime yaslanmışken bu neredeyse imkânsızdı. "Seni... seviyorum?" insanlar bu lafı sık sık duymaktan hoşlanıyordu, ben de bu yüzden Kira'ya günde birçok kez söylemeye çalışıyordum. Bazen enik yüzünden huysuzlanıyor ve daha sık duymaya ihtiyacı oluyordu. Bir an düşündükten sonra ekledim, "Bugün çok güzel görünüyorsun?"

Koluma vurdu ve sonra kıpırdanarak kollarımdan sıyrıldı. Aletim vücudunun sıcaklığından uzak kaldı. Sonra Kira battaniyelerin üzerinde benden uzaklaştı ve kendine bir yatak yapacakmış gibi yeni kürkler aldı. "Hiç çekilmiyorsun. Hadi söyle artık!"

Kafam karışmış bir şekilde doğruldum. "Ne söyleyeyim?"

Kira gözlerimin içine bakıyor ve şaşkınlıkla ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Bana bunu yapma Aehako. Bana bebeğin nesi olduğunu söyle."

Yüreğim sıkışıverdi. En kötü kâbusum gerçek oluyordu. "Eniğimizin ne sorunu var?"

"Onu sen söyleyeceksin!" Gözyaşlarına boğuldu. "Artık sır yok! Hamile bir kadından sır saklayamazsın!"

"Ne demek istediğini anlamadım Üzgün Göz." Battaniyelerin üzerinden kayarak yanma gittim ve zayıf tokatlarını görmezden gelerek onu kollarıma almaya çalıştım. "Eniğimizde bir sorun mu var? Kötü bir şey mi hissettin? Hareket etmemesi gereken bir şey mi hareket etti?" Yeni bir endişe beni sardı. "Yoksa ona aletimin ucuyla mı vurdum?" Bazen kalçalarını belli bir şekilde eğdiğimde o kadar derinine iniyordum ki, doğru olmasma imkân olmasa bile endişeleniyordum. Tabii, eğer...

Yarı homurdanma, yarı hıçkırık gibi bir ses çıkardı. "Beni güldürme! Şu anda sana öfkeliyim!" Küçük yumruğunu göğsüme vurdu.

Oğlumu ya da kızımı penisimle dürtmediğimi öğrenip rahatlamak istiyordum ama o ağlamaya devam ettiği için kalbim korkuyla gümbürdüyordu. "Kira, şu anda çok kafam karıştı."

"Bebekle ilgili bir sorun olursa bana söyleyecektin ama seni Rokan ile konuşurken yakaladığımda konuyu değiştirdin ve yüzünde de öyle bir ifade vardı ki..."

"Ne ifadesi?" diye geveledim.

"Suçlu bir ifade!"

Suçlu ifade mi? Bir dakika. Bunun kardeşimle ne alakası vardı? "Eniğimizde bir sorun mu var?" diye tekrar sordum, sabırlı olmaya çalışarak.

"Rokan ile rüyalar hakkında konuşuyordunuz" diye bağırdı, yanaklarını silerek. "Sen söyle. Rüyalar ne anlama geliyormuş?"

Boş boş bakıyordum. Hâlâ neden bahsettiğini anlayamamıştım.

Ben bakarken Kira lafına devam etti. "Sessah, Rokan ile *rüyalar* hakkında konuştuğunuzu söyledi. Bana rüyalarının onunkiler gibi

olmadığım söylemiştin! Öngörülere sahip olmadığım!"

Rüyalar. Rüyalar... İyice kafa yorarak, Rokan ile rüyalar hakkında suçlu görünmeme neden olacak ne konuştuğumuzu hatırlamaya... Ah. "Rokan'a senin ve eniğimizin tam da rüyalarımdaki gibi olduğunu söylüyordum."

Gözyaşları birazcık dindi. "Sen... ne? Ne diyorsun?"

"Evet. Ve Sessah da bunu duymuş olmalı." Eşimi korkuttuğu için küçük kardeşimi bir temiz pataklayacaktım.

"Ama o zaman yanınıza geldiğimde neden suçlu görünüyordun?" Parmağını göğsüme batırdı. "Seni tanıyorum. Suçlu ifadeni biliyorum. Ne zaman yorgun olduğumu söylesem yüzünde aynı ifade beliriyor ve sonra sadece sarılmak istediğini iddia ediyorsun. Oysa derdin sadece sarılmak falan *olmuyor."*

Yakalanmıştım. Haklıydı. Derdim asla sarılmak değildi. Rokan ile başka ne hakkında konuştuğumuzu düşünmeye çalıştım ve sonra ne olduğunu anladım. "Ana mağaraya geri dönmek hakkında konuştuk. Ben ve sen. Rokan ile bu konuda konuştum." Duraksadım. "Sana bir şey söylemek istemedim çünkü Güney Mağarası'nı evimiz yapmak konusunda çok inatçısın ama ihtiyaç duyduğun zaman şifacıdan yarım günlük yürüyüş mesafesinde olmam istemiyorum." Karnının küçük şişkinliğine dokunmak için uzandım. "Hem eniğimizle ilgili bir sorun varsa bunu yapmamız gerektiğine iyice ikna oldum."

"Bekle. Bekle. Bebeğimiz hakkında konuşmadığınızı söylemiştin."

"Konuşmadık da zaten. Bir terslik olduğunu söyleyen şensin..."

"Ama az önce dedin ki..."

"Ne söylediğimi bilmiyorum" diye haykırdım. "Hâlâ tüm kanım aletimde ve sen de kafam yerinde değilken ciddi konular konuşmaya çalışıyorsun. Tek bildiğim seni şifacıya götüreceğim -hemen şimdi- ve merakımızı dindireceğiz."

Ama ona uzanınca yüzünde şaşkın bir ifadeyle bileklerimi tuttu. "Yani Rokan ile bebek hakkında konuşmadınız mı?"

"Ona heyecanlı olduğumu ve korktuğumu söyledim. Sanırım *korkudan altıma işemek* ifadesini kullanmış olabilirim ama her yeni babanın böyle hissettiğini söyledi." Artık daha da korkuyordum gerçi. Hele avucumu karnına koyup da hiçbir hareket hissedeme-yince paniğe kapılmaya başladım. "Eniğin hareket ettiğini en son ne zaman hissettin?"

"Yine buraya mı taşınmak istiyorsun gerçekten?" Şaşırmış gibi görünüyordu.

"Eniğin nasıl olduğunu bilmek istiyorum." O anda başka hiçbir şey düşünemiyordum. Bir an daha karnına dokundum ama yine hiçbir şey hareket etmedi ve korku benliğimi sardı. Ayağa fırlayıp Kira'nın omuzlarına bir battaniye sardım. "Hemen şifacıya gidiyoruz."

"Çıplaksın..."

Onu kollarıma alıp mağaradan dışarı taşıdım.

"Az önce seviştik Aehako" diye tısladı Kira, kollarımdan kurtulmak için debelenerek. "En azından gitmeden önce temizlenelim..."

Duraksadım ama sadece kollarımda şiddetle debelendiği için. Onu nazikçe yere bıraktım. "Acele et o zaman."

Az sonra Kira ve ben yeterince temizlenmiştik, onu tekrar kucağıma almadan önce homurdanarak benim tuniklerimden birini vücuduna geçiriverdi. "Gecenin bir yarısında" diye tekrar itiraz etti. "Gerçekten bir sorun yoksa, sabaha kadar beklesek daha iyi olur."

O noktada bir sorun olup olmadığını bilmiyordum. Sadece eşim ve eniğim için korktuğumu biliyordum. Maylak'ı uyandırmak da umurumda değildi. Anlayışla karşılayacaktı. Tek önemsediğim, Kira'mın -ve çocuğumun- iyi olduğundan emin olmaktı.

Mağarada ilerlerken Kira bir kez daha itiraz etti. "Bebek hakkında Rokan ile konuşmadıysan... Sanırım sadece yok yere birbirimizi korkuttuk."

"Önemli değil" dedim inatla. "Şimdi şifacıya gidiyoruz. Ne neymiş öğreniyoruz."

NinS^ci

Iç çekse de karşı koymadı. Onun da şifacıyı görmek istediğinden hiç şüphem yoktu ama zahmet vereceğinden endişeleniyordu. Oysa eşim ve eniğim söz konusu olduğunda benim açımdan *zahmet* diye bir şey yoktu. Ne kadar zahmet verdiğimiz önemli değildi, sadece her şeyin yolunda olması önemliydi.

Mahremiyet perdesi açıktı ama ben mağaralarına daldığım sırada Kashrem gözlerini ovuşturarak doğruldu. "Aehako?" diye sordu kısık sesle. “Her şey yolunda mı?" Hamile karnı kocaman Maylak, onun yamnda kıvrılmıştı. Diğer tarafında küçük kızı Esha yatıyordu.

"Maylak'm eşimi ve eniğimi kontrol etmesini istiyorum" dedim.

"Lütfen" diye ekledi Kira tatlı bir sesle. "Gecenin bir yarısı sizi uyandırdığımız için çok özür dileriz."

"Hiç de bile" dedim aym şekilde tatlı bir sesle. "Endişeden aklımızı kaçırmak üzereyiz."

Biz Kashrem ile konuşurken Maylak da uyanıp gözlerini ovuşturdu. Ben konuşurken esneyip yüzünü elinin arkasına saklıyordu... veya belki de gülümsemesini gizliyordu. "Gel, otur" dedi battaniyeyi okşayarak. Karm inamlmaz şiş görünüyordu ama kaygısızca gülümsüyordu. Kashrem, Esha'yı kollarına alıp ona sarılarak uykulu küçük kız ile mağaradan çıktı.

Eniklerini uyandırdığım için biraz suçlulukduyuyordum. Ama sadece azıcık. "Otur Kira" dedim eşime ve bana sert bir bakış atınca da başımn tepesini öptüm. "Lütfen."

Benden rahatsız olduğu zamanlarda çıkardığı o küçük sesi çı-kardıysa da umursamadım. Tek derdim yamt almaktı. Daha sonra bana kızabilirdi, ben de onu öpüp yumuşatırdım.

Maylak, Kira'nın karnına elini koyarken sakince, "Battaniye ister misin Aehako?" diye sordu.

Hamile vücutlarını karşılaştırıp, eniğimiz doğmadan önce Kira'nın daha ne kadar çok dayanması gerektiğini fark edince beni ter bastı. Eniğimiz, eşimin içinde çok küçük olmalıydı ve erken doğarsa ne yapacağımı hiç bilmiyordum...

Kira kaşlarını çatıp bana bakarak, "Aehako?" diye çıkıştı.

"Ha?"

"Çıplaksın aşkım. Ve zavallı Maylak'ın göz hizasındasın."

"Üstelik havaya kalkmışsın" diye ekledi şifacı. "Daha önce görmediğim bir şey değil ama yine de onu dibimde görmek istediğim anlamına gelmiyor."

Yerden bir kürk bulup kalçalarıma doladım ve usulca kendimi düzelttim. "Eniği hissediyor musun? Her şey yolunda mı?" Kira'nın yanma çökerek gergin bir şekilde elini elime aldım. "Bir sorun varsa, ne olduğunu söyleyebilir misin? Çiftleşmeyi bırakmalı mıyız? Eşimin daha fazla kırmızı et mi yemesi gerekiyor? Ne..."

Kira elini benimkinden çekip ağzımı örttü. "Şşt aşkım."

Maylak gözlerini kapayarak iki elini de Kira'nın kanuna koydu ve odaklandı. Khui'sinin nazik vızıltısını duyabiliyordum. Mırlı-yordu ama yankılandığı zamanki gibi değildi. Farklı bir tepki, şifa-cı duyularım kullandığında oluşan bir tepkiydi bu.

Nefesimi tuttum.

Maylak sonunda gözlerini açtı. "Anladığım kadarıyla yavru iyi, sağlıklı ve benimkinden çok daha hızlı büyüyor." Şişkin kamını tıpışladı. "İnsanlar çok hızlı ürüyor olmalı."

"Hiçbir sorun yok mu?" diye tekrarladım. "Hiçbir acı hissetmedin mi? Herhangi bir sorun?"

"Acı falan yok" diye güvence verdi şifacı bize. "Sorun da yok. Kendini nasıl hissediyorsun Kira?"

Eşim uzun, titrek bir iç çekti. "Harika hissediyorum ama sanırım hayal gücüm kafamı bulandırıyor. Aehako'nun endişesi bana da bulaştı. Aklımı kaçırdım, sonra da o aklını kaçırdı ve bu yüzden buradayız. Çok üzgünüm Maylak."

Kulağımı tenine dayayıp eniğimizi dinlemek amacıyla eşimin karnına dokundum. "Herhangi bir sorun olmadığından eminsin yani?"

"Hiçbir sorun yok" diye güvence verdi Maylak bize. "Olsaydı hissederdim. Terslik olduğu belli olurdu. Sana dokunduğumda, yeledeki düğüm nasıl parmağa takılırsa onun gibi fark edilirdi."

Nin?&k

Kira'nın karnını tekrar okşadı. "Ama her şey yolunda. Neden bu kadar endişeleniyorsun?"

"Çünkü o küçük ve insan" dedim.

Kira homurdandı.

"Ve o benim her şeyim. Hem o hem de eniğimiz. Onlar için her şeyimi veririm." Eşimin karnına tereddütle dokundum ve gerçekten de minik de olsa bir hareketlenme oldu. "Onlar benim her şeyim ve onlara sahip olduğum için çok şanslıyım."

"Kahretsin" diye mırıldandı Kira ve gözlerini silmeye başladı. Yine ağlıyordu.

"Endişelenmekten kendimi alamıyorum" diye itiraf ettim. "Bazen şansımın fazla yaver gittiğinden ve her şeyin bir rüya olduğundan endişeleniyorum."

"Bir daha asla *rüya* lafını kullanma" diye homurdandı Kira. "Seni seviyorum Aehako ama aklımızı başımıza almamız gerek. İkimizin de. Yemin ederim bu gece on yıl yaşlandım."

Nabzım zonkluyordu. "Yaşlandın mı?"

Kira homurdandı. Maylak'ın da homurdandığma yemin edebilirdim. "Ne demek istediğimi anladın" dedi Kira. "Sakinleşmeli-yiz."

"Ben sakinleşemem. Bu benim ilk eniğim!" Çocuk bir kez daha elime tekme attığında rahatlayarak gülümsedim. "Miniğimiz az önce hareket etti."

Maylak kıkırdamakla yetindi. Kira'ya bilmiş bir bakış atıp esnedi. "Sabah seni tekrar kontrol edebilirim. Giderken Kashrem ve Esha'yı içeri gönderir misiniz?"

"Elbette" dedi tatlı eşim ve ellerini bana uzattı. "Ayağa kalkmama yardım eder misin Aehako?"

Onu kaldırdım ve Kashrem, sıska bacaklarını sarkıtmış hâlde kollarında uyuyan Esha ile içeri girerken ben de eşimi böyle taşı-sam iyi olur diye düşündüm. Ama henüz bunu önermeme fırsat kalmadan Kira beni şifacmın mağarasından dışarı sürükledi ve sonra beni öpmek istediğinde hep yaptığı gibi göğsüme hafifçe vurarak eğilmemi işaret etti.

Bunu memnuniyetle yaptım.

Yüzümü avuçlayıp başını bana doğru salladı. "Bazen çok aptal biri oluyorsun. Ben de öyle. Birbirimizi korkutmayı bırakacağımıza söz verelim, tamam mı?"

"Böyle sözler veremem" dedim ona utangaç bir şekilde. "Sen ve çocuğumuz için her zaman endişeleneceğim."

"Biliyorum. Ben de endişeleniyorum ama akıl sağlığımızı da korumamız gerek." Yumuşak parmaklarını yüzümde gezdirerek ciddi bir ifade ve üzgün gözlerle beni inceledi. "Gerçekten buraya geri dönmek istiyor musun?"

"Bu, kendini daha güvende hissetmeni sağlar mı?"

"Hayır."

Yanıtına şaşırdım. "Hayır mı?"

"Ben zaten kendimi güvende hissediyorum Aehako." Başım iki yana salladı. "Gayet iyiydim. İyiden de öte. Ara sıra midem bulanıyor ama bu sadece hamileliğin bir parçası. Kemli de mağarada ve bir sürü çocuğu olmuş. Biz de ana mağaradan ve şifacıdan sadece bir kızak yolculuğu kadar uzağız. Hiçbir şey için endişelenmiyorum. Ama sen endişelendiğin zaman o endişe bana da bulaşıyor."

"Sakin olmamı mı söylüyorsun?"

"Sence bunu yapabilir misin?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Rahatlamama yardımcı olacak bir şey var" diye geveleyince, Kira gözlerini devirdi. Onu güldürmeyi seviyordum ve onu güldürdüğümde hediye almış gibi hissediyordum.

"Acaba bu şeyin senin penisin ve benim vücudumla bir ilgisi olabilir mi?"

Ona sinsice bir bakış attım. "Belki de aramızda öngörü becerisine sahip olan sadece Rokan değildir."

"Çekilmez birisin."

"Ama yine de beni seviyorsun?"

Yanıma eğilip beni öptü. "Seviyorum. Ama tatilimizin geri kalanında rahatlamaya bakalım, tamam mı?"

NinS^â

"Beni ne rahatlatır, biliyor musun?"

Kira alaycı bir şekilde homurdandı. "Sen gerçekten de en çekilmez eşsin." Ama bunu söylerken gülümsüyordu ve eğer ona sarılmayı önerirsem bunun dokunmaya ve çiftleşmeye dönüşeceğini biliyordum çünkü... derdim hiçbir zaman sadece sarılmak değildi. Asla.

Kira da böyle olmasım çok seviyordu.

Eşim uzanıp yanağımı okşadı. Yüzünde hınzırca bir gülümseme belirdi. "Sabah sana yaptığım yeni peştamalı göstermemi hatırlat."

Yüzündeki ifadeden bunun beni uzun ve sert bir şekilde güldüreceğini söyleyebiliyordum. Ve ardından muhtemelen çiftleşe-cektik. "O zaman sabaha görüşürüz."

Kaşlarını kaldırıp indirdi.

Gerçekten de dünyanın en şanslı erkeği bendim.

Yazarın Notu

Selam!

Öncelikle, *Buz Gezegeni Barbarları'*nın yeni baskılarını satın alan herkese binlerce kez teşekkür etmek istiyorum. Bu resimli kapaklara bayıldım ve umarım siz de bayılmışsınızdır. Çizerimiz Kelly VVagner, karakterleri kendi tarzında hayata geçirme konusunda inamlmaz bir iş çıkararak, mağaralarda yaşayan mavi barbarlar hakkındaki kitapları hafif, eğlenceli ve trend bir hâle getirmeyi başarmış. Çizimlerine cidden âşık oldum ve bunu ifade etmek için mümkün olan tüm ünlem işaretlerini kullanıyorum. Şaka yollu bunlara *Lisa Frank kapaklarım* adını taktım ama cidden, bu güzelliklerden birine bakıp da mutlu olmamak mümkün mü?

Bu kitap, yani *Barbar Âşık,* haftalık seri olarak yazmadığım ilk kitabimdi. Hem *Buz Gezegeni Barbarları* hem de *Barbar Uzaylı* haftalık bölümler hâlinde yayımlandı ve seri tamamlandığında ben hepsini toparlayarak kitap hâline getirdim. Seri formatım gerçekten seviyorum çünkü ben haftalık çizgi romanlar okuyarak ve elime geçen her çizgi romam satın alarak büyüdüm. Üniversite yıllarımda tezgâhtar olarak çalışırken öğle yemeğinde iş arkadaşlarımla arkası yarın dizileri izlerdim. (Yarı zamanlı okula gidiyordum ve sonra tamamen bıraktım. Siz benim gibi yapmayın çocuklar!) Yani bir seri öykünün nasıl işlediğini biliyordum ve formatı da hem seviyor hem de ondan nefret ediyordum. Getirdiği gerilimi, sürekli OLAMAZ, SONRAKİ HAFTA NE OLACAK? heyecam için seviyordum. Aynı sebepten dolayı da nefret ediyordum (ha ha). Yazması da gerçekten çok ama çok eğlenceli oldu.

295

Ninova

Gerçi bu kimseyi şaşırtmayabilir ama hayranlar bundan hoşlanmıyordu. Biliyorum! Bir düşünsenize! Hiç kimse üst üste altı hafta boyunca edebi mavi topçuklar görmekten hoşlanmadı! Buyur, buradan yak! Bu yüzden üçüncü kitapta yeni bir şey denemeye karar verdim: Kira ve Aehako'nun

öyküsü tek roman olarak yayımlanacak ve her şey en başından itibaren erişilebilir olacaktı. Başarısız olursam da dizilere geri dönebileceğimi düşünüyordum.

Elbette, inanılmaz derecede iyi karşılandı. Yani dizi formatını bırakmama vesile oldukları için, bana öfkeli e-postalar gönderen ilk dönem okurlarıma teşekkür edin derim. (Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum, aslında bu tür geribildirimlerden hoşlanıyorum çünkü okuyucuların neleri beğendiğini anlamama yardımcı oluyor. Bazen yazar için *eğlenceli* olan, okur için eğlenceli olmuyor. Örneğin sevilen karakterleri öldürmek. Yazarlar böyle şeyler yapmayı *sever* ama okurlar bundan pek hoşlanmaz.)

Tıpkı ikinci kitabın kavgacı Liz ve Raahosh hakkında olacağını bildiğim gibi, üçüncü kitabın sessiz Kira ile pek de sessiz olmayan Aeha-ko hakkında olacağmı da biliyordum. Birçok öykümde benzer karakterleri eşleştirme eğilimindeyim çünkü bence en iyi arkadaşımza âşık olmak kolaydır. Ama Kira gibi mütevazı ve sessiz birinin öyküsünü okumak, boyanın kurumasını izlemek kadar eğlenceli olurdu; onun gibi birinin Aehako gibi biriyle birlikte olması da insanda baş ağrısı yapardı. Bu yüzden, İyor enerjisi yayan biri ile flört özgüveni tavan yapmış birini eşleştirdim. Daha kasvetli titreşimler yayan biriyle evlenmiş neşeli bir insan olarak, o diğer kişiyi gülümsetme ihtiyacı duyduğumuzu çok iyi bilirim. Bunun iyi bir eşleşme olduğunu düşünmekten hoşlanıyordum ama önyargılıydım sonuçta.

Bu kitapları yazarken kısırlığı ilk kez araştırdım. *Buz Gezegeni Barbarları* bir *üreme* dizisi olarak anılıyordu ama garip bir şekilde aslmda bu tarzda olsun istememiştim. Ruh eşlerini ve aranan eksik parçayı bulup sonsuza dek mutlu yaşamayı vurgulamak istemiştim. Sadece bu ruh eşleri khui ve biyoloji tarafından bir araya getiriliyordu ve bir anda kabile bebeklerle doluyordu. Bundan nefret ettiğimi söyleyemem.

Ancak kısırlık konusuna da eğilmek istiyordum. Eş bulmaya ve aile kurmaya bu kadar odaklanılmışken nasıl bir rol oynayacaktı? Kira, kendisiyle birlikte olmayı seçen birinin gelecekteki şansını elinden alıyormuş gibi hissettiği için yakınlaşmaya çekiniyordu.
Hikâyeye başlarken Kira ve Aehako'nun yankılanacağını biliyordum, bu da onun kısırlığını *düzeltmem* gerektiği anlamına geliyordu. Uygunsuz bir

şekilde ele alındığında beni gerçekten rahatsız edebilecek bir olay örgüsü aracıydı bu. Esas erkeğin sihirli penisinin, esas kadının içindeki bozukluğu düzelttiği fikri çok *gıcık* olurdu. Bana göre böyle bir şey kadımn bozuk olduğu vurgusu yapardı ve kısırlık ise *bozuk* olduğunuz anlamına gelmez. Ben bunu bir dizüstü bilgisayar olarak düşünüyorum. (İşte yine korkunç benzetmelerimle karşınızdayım.) Mükemmel bir dizüstü bilgisayar olabilirsiniz ve bir USB bağlantı noktanız olmayabilir. Bu sizi kötü bir dizüstü bilgisayar yapmaz. Bu sizi, USB portu olan bir dizüstü bilgisayardan biraz farklı özelliklere sahip bir dizüstü bilgisayar yapar.

Neyse. Kira'nın kısırlığının khui tarafından *düzeltileceğini* biliyordum, bu yüzden kısırlığın ne tür bir hastalıktan veya khui'nin halledebileceği diğer hangi faktörlerden kaynaklanabileceğini araştırdım. Hikâyedeki sebep meşru bir sebepti ve okurlardan benimle iletişime geçip aynı tıbbi soruna sahip olduklarım söyleyenler oldu; yani kurgu gerçeklikle kesişti diyebiliriz. Khui, Kira'nın üreme sistemindeki *hasarı* düzeltti çünkü vücudundaki değişiklikleri düzeltilmesi gereken bir şey olarak görüyordu.

(Bu arada, okurlarım bana khui'nin neden menopoz sonrası bir karakteri *düzeltmediğini* ve onu tekrar doğurgan hâle getirmediğini sordular. Menopoz, vücutta doğal olarak gelişen bir süreç ve khui bunu bir sorun olarak kabul etmez. Khui, konakçıyı sağlıklı tutar ve bulduğu sorunları *düzeltir.* Birinin doğurganlık yıllarından çıkması da sorun değildir.)

Ay neyse, rahimlerden yeterince konuştuk!

Bu kitapta ayrıca gezegenin kendisine ve daha önce havada bıraktığım bazı olay örgülerine biraz daha derinlemesine inmek istedim. Uzaylılar geri dönecek miydi? İnsanlar o buz gezegeninde et dışında ne yiyorlardı? Ve uzaylılar tam olarak nasıl kur yapıyorlardı? Kitap esas olarak Aehako'nun Kira'ya verdiği kur hediyesi nedeniyle biraz *efsanevi* hâle geldi. Bugün bile, hâlâ bana yapay penis resimleriyle mesajlar gönderip bunun onları üçüncü kitabı düşünmeye sevk ettiğini söyleyenler oluyor! *Kur hediyesi* hikâyeye dahil olduğunda tabii ki bir noktada onu kullanmak zorundaydım! Çehov'un silahı kesinlikle oyunda ateş alıyorsa, *Buz Gezegeni Barbarları* seks oyuncağı da kullanılmalıydı. Bunun bir rafta gururla duracağım ve sonraki yıllarda Aehako'nun çocuklarına bundan bahsederek hem yavruları hem de anneyi utandıracağını düşünüyorum.

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım bu hikâye size, Aehako'nun Kira'ya kur yapma hediyesini vermekten aldığı kadar keyif vermiştir.

Sevgüerimle,

Ruby

Barbar Âşık Karakterleri

ANA MAĞARA

Şef ve Eşi

VEKTAL (Vehk-tall): Sa-khui kabilesinin şefi. Khui hastalığından ölen önceki şef Hektar'ın oğlu. Kendini adamış bir avcı ve lider; silah olarak kılıç ve bola taşır. Georgie'yi bulan kişi ve aralarındaki yankı o kadar güçlü ki Vektal, Georgie kendi khui'sini almadan önce onun için yankılandı

GEORGİE: İnsan kadınların gayri resmi lideri. Aslen Floridalı olan Georgie'nin uzun, altın sarısı bukleleri ve kararlı bir kişiliği var. Vektal'e yankılandıktan sonra hamile kaldı.

Aileler

RAAHOSH (Rah-hoş): Sessiz ama suratsız bir avcı. Boynuzlarından biri kırık, yüzü de yara bere içinde. Vektal'in yakın arkadaşı. Sabırsız ve acelecidir; khui'sini alır almaz Liz'i kaçırdı. Birbirleri için yankılandılar ve Raahosh onu kaçırdığı için sürgüne gönderildi.

LIZ: *Yıldız Savaşları'nı* ve fikirlerini söylemeyi seven Oklaho-malı geveze bir avcı. Raahosh, hayat kurtaran khui'sini aldığı anda onu kaçırdı. Gençken şampiyon bir okçuydu. Raahosh için yankılandı ve onunla birlikte sürgüne gitmeye gönüllü oldu.

ARIANA: Durağanlık tüplerinde tutulan kadınlardan biri. New Jersey'den geliyor ve antropoloji öğrencisiydi. İlk kurtarıldığında çok fazla ağlama

eğilimindeydi. Narin bir vücudu ve koyu kahverengi saçları var. Zolaya için yankılandı. Hâlâ bol bol ağlıyor.

ZOLAYA (Zoh-lay-ah): Yetenekli bir avcı. Dengeli ve sabırlı biri; Ariana için yankılandı ve anlaşılan onun sulu gözlülüğünden rahatsız olmayan tek kişi.

MARLENE (Mar-lenn): Durağanlık tüplerinde tutulan kadınlardan biri. Ana dili Fransızca. Sessiz, kendinden emin ve seksapeli yüksek. Zennek için yankılandı.

ZENNEK (Zehn-ek): Sessiz ve utangaç bir avcı. Pashov, Salukh ve Farli'nin erkek kardeşi. Borran ve Kemli'nin oğlu. Marlene için yankılandı.

NORA: Durağanlık tüplerinde tutulan kızlardan biri. Bir buz gezegenine atıldığı için son derece öfkelenmiş görünen anaç bir tip. Çabucak Dagesh için yankılandı. Artık o kadar da öfkeli değil.

DAGESH (Dah-zzheş; g sesi yutuluyor): Sakin, çalışkan ve sorumluluk sahibi bir avcı. Nora için yankılandı.

STACY: Durağanlık tüplerinde tutulan kadınlardan biri. İlk uyandığında durmadan ağlıyordu. Yemek yapmayı seviyor ve kaçırılmadan önce bir fırında çalışıyordu. Pashov için yankılandı ve şimdilerde mutlu görünüyor.

PASHOV (Pah-şovv): Kemli ve Borran'm oğlu; Farli, Salukh ve Zennek'in kardeşi. "Sessiz" olarak tanımlanan bir avcı. Stacy için yankılandı.

Ninova

C

MAYLAK (May-lak): Az sayıdaki dişi sa-khui'den biri. Kabilenin şifacısı ve Vektal'in eski zevk eşi. Vektal ile ilişkisini sonlandı-rarak Kashrem'e yankılandı. Bek'in kız kardeşi.

KASHREM (Kaş-rihm): Nazik kabile tabakçısı. Maylak'm eşi.

ESHA (Eş-ah): ikisinin küçük dişi yavruları.

SEVVAH (Sev-ah): Kabilenin yaşlılarından ve az sayıdaki sa-khui dişisinden biri. Aehako, Rokan ve Sessah'ın annesi ve mağaradaki diğerlerine de anne gibi davranıyor. On beş yıl önce khui-hastalığı baş gösterdiğinde tüm ailesi kurtulmuş.

OSHEN (Av-şin): Kabileden bir yaşlı ve Sevvah'ın eşi. Bira üreticisi.

SESSAH (Ses-ah): ikisinin en küçük çocukları, genç bir oğlan.

MEGAN: Megan yakalandığında erken dönem hamileydi ama uzaylılar hamileliğini sonlandırdı. Uzaylılar tarafından kaçırılma-dığı zamanlarda neşeli bir mizacı var. Cashol'a yankılandı.

CASHOL (Kaş-ovl): Dikkati çabuk dağılan, biraz sakar bir avcı. Vektal'in kuzeni. Megan ile yankılandı.

Bekâr Avcılar

EREVEN (Er-ah-ven): Sessiz, uyumlu bir avcı.

ROKAN (Rov-ken): Sevvah ve Oshen'in oğlu; Aehako ve genç Sessah'ın kardeşi. Çok sık gerçekleşen tuhaf kehanetleriyle tanınan bir avcı.

WARREK (Var-ek): Yaşlı Eklan'ın oğlu. Uzun, güzel siyah saçlarıyla çok sessiz ve yumuşak başlı bir avcıdır. Warrek, genç yavrulara nasıl avlanacaklarını öğretir.

Nirffiû/E

İHTİYARLAR

İHTİYAR EKLAN: Sakin, nazik bir ihtiyar. VVarrek'in babası, aynı zamanda Harrec'in yetişmesine de yardım etti.

GÜNEY MAĞARASI

Aileler

AEHAKO (Ay-ha-koh): Güleç, cilveli bir avcı. Sevvah ve Oshen'in oğlu; Rokan ve genç Sessah'ın kardeşi. Morali hep iyiymiş gibidir. Haeden ile yakın arkadaş. Son zamanlarda Kira ile yankılandı ve Güney Mağarasının geçici lideri oldu.

KIRA: Kaçırılan ilk insan kadın olan Kira'ya uzaylılar tarafından büyük bir metalik çevirici takılmıştı. Koyu renk gözlü, sessiz ve ciddi bir kız. Çevirici kulağından çıkarıldı ve kısır olduğuna inanmasına rağmen Aehako ile yankılandı.

KEMLİ (Kemm-lii): Yaşlı bir dişi; Salukh, Pashov, Zennek ve Farli'nin annesi. Kabilenin bitki uzmanı.

BORRAN (Bori-avn): Kemli'nin kendinden çok daha genç eşi ve bir yaşlı.

FARLI (Far-lii): Küçük yaştaki bir dişi sa-khui. Erkek kardeşleri Salukh, Pashov ve Zennek.

r

j

ASHA (Ah-şah): Çiftleşmiş dişi sa-khui. Hemalo'nun eşi ama bir süredir onun kürklerinin içinde görülmemiş. İkisinin eniği doğumdan kısa bir süre sonra ölmüş.

302

Ninova

HEMALO (Hii-mah-lo): Tabakçı ve sessiz biri. Asha ile (mutsuz bir şekilde) eşleşmiş.

Bekâr İnsan Dişiler

CLAIRE: Kısa saçlı, sessiz, ince bir sarışın. Yeni dünyayı son derece korkutucu buluyor.

JOSIE: Kaçırılan ilk kadınlardan biri; gemi kazasında bacağını kırdı. Kısa boylu ve sevimli olan Josie aşırı konuşkan, dedikoducu ve biraz da hayalperest. Şarkı söylemeyi sever.

TIFFANY: Dünya'da bir "çiftçi kız" olan Tiffany, Georgie'nin dönmesini beklerken çok acı çekti. Uzaylılar tarafından kaçırıldığı için travma geçirmişti. Mükemmeliyetçi ve çalışkan.

BEKÂR AVCILAR

BEK (Behk): Genelde asabi ve sevimsiz olduğu düşünülen bir avcı. Maylak'ın kardeşi.

HAEDEN (Hey-dın): Boş bakışlı, asık suratlı bir avcı olan Ha-eden aslında yankılanmıştı ama eşi çiftleşmelerinden önce khui hastalığından öldü. Yeni khui aldı. Fazlasıyla ketum biri.

HARREC (Herr-ek): Ailesi olmayan ve kabilede sürekli şaka yaparak ve alay ederek kendine yer bulmuş bir avcı. Biraz sakar.

HASSEN (Hass-in): Tutkulu ve cesur bir avcı olan Hassen, düşünmeden hareket etme eğilimindedir.

SALUKH (Sah-lukh): Kemli ve Borran'm iriyarı oğlu; Farli, Pashov ve Zennek'in erkek kardeşi. Çok güçlü ve yoğun duygulan olan biri.

TAUSHEN (Tov-şin): Yetişkinliğe yeni adım atmış genç bir avcı. Kendini kanıtlamaya hevesli.

İhtiyarlar

İHTİYAR DRAYAN: Yürümesine yardımcı olması için baston kullanan güleç bir yaşlı.

NiiftÂa

İHTİYAR DRENOL: Huysuz, antisosyal bir yaşlı.

İHTİYAR VADREN (Vav-dren): Bir ihtiyar.

İHTİYAR VAZA (Vav-zhah): Yalnız bir dul ve avcı. Mümkün olduğunca herkese yardımcı olmaya çalışır. Yeni dişilerle çok ilgilendi.

Ölüler

DOMINIQUE: Kızıl saçlı bir insan dişi. Gemideki uzaylılar tarafından istismar edildiğinde akimı yitirdi. Hoth çakmasına vardığında, karlarm içine koştu ve bilerek dondu.

HARLOW: Durağanlık tüplerinde tutulan kadınlardan biri. Kızıl saçları ve çilleri var; mekanik zekâsı yüksek ve problem çözme konusunda mükemmel. Şu anda kayıp ve öldüğü düşünülüyor.

KRISSY: İnsan bir dişi, kazada öldü.

PEG: insan bir dişi, kazada öldü.

BAOUIN